

Døden opsluges af sejren

Dennis Speed

Den 11. oktober 2024, (EIRNS) – »*Die alten, bösen Lieder, Die Träume bös' und arg, Die lasst uns jetzt begraben, Holt einen grossen Sarg.*« (»De gamle, onde sange, de onskabsfulde og onde drømme, lad os begrave dem nu; hent en stor kiste.« – Heinrich Heines ord og deres musikalske version af Robert Schumann falder en ind, når man ser den alt for velkendte dans mellem Macron og Zelenskyj, Zelenskyj og Washington, Zelenskyj og forskellige nationer i Syd- og Østeuropa osv., der lader som om de ikke ved, at krigen i Ukraine er så godt som tabt. De taler om, at de fuldt ud støtter »sejr for Ukraine« i dets krig, der ikke kan vindes, mod Rusland, velvidende at de lyver og snart vil blive opdaget – men fortsætter ufortrødent alligevel.

Om dem og deres forgængere i historien, udtrykte profeten Hoseas i Det Gamle Testamente det godt: »For de har sået vinden, og de vil høste hvirvelvinden.« Hvad angår diktatorernes efterkommere og dem med et despotisk tankesæt, som Platon skildrede grækeren Thrasymachos i sin dialog *Republikken*, de »stærke mænd« i evige krige og konflikter, tænker de sig aldrig om to gange og undskylder heller aldrig. Det er nytteløst at spørge dem, hvad deres mål er. Netanyahus mål er f.eks. at gøre præcis det, han gør. Der er ingen grund til at spørge: »Hvad forsøger Israel at opnå?« De, der sår vinden, høster hvirvelvinden.

Nero'er, som tror, at »tyranni betyder, at man aldrig behøver at sige undskyld«, bliver før eller siden knust af naturlove, som pludselig dukker op i en eller anden form – for eksempel i form af en uventet, ukontrollerbar orkan af varierende form eller funktion. Det kan være orkanen med den ubetalelige transatlantiske gæld på mere end 2 billioner dollars. Det kan være orkanen af en ny pandemi. Det kan være en egentlig orkan,

eller to, eller flere.

Det siges for eksempel, at Biden pludselig ikke kunne tage til Tysklands Ramstein-militærbase den 12. oktober, hvor mange troede han ville meddele, at det nu var okay for Ukraine at bruge amerikanske våben til at slå dybt ind i Rusland, på trods af Vladimir Putins klare advarsler siden den 25. september om, hvad den beslutning kunne betyde – inklusive civilisationens endeligt. Bidens administration sagde, at han ikke ville tage til Tyskland på grund af orkanen Milton. I en vis forstand kan det meget vel være sandt. Kombinationen af Helene/Milton-orkanen har afsløret for USA's befolkning og verden, at USA i øjeblikket har indsat sin nationalgarde i upassende tjeneste i krige, der ikke kan vindes, i udlandet, »for USA's nationale sikkerhed«, blot for at lade stakkels amerikanere derhjemme drukne og dø i hundredvis.

Hvad betyder det for den amerikanske befolknings overlevelsessevne i tilfælde af et atomart angreb? Hvad siger det om USA's reelle fysiske og fysisk-økonomiske tilstand? Og hvad betyder det for fornuften i den nuværende herskende angloamerikanske elites »unipolære« udenrigspolitik, især med hensyn til den nye Globale Majoritet, som snart samles i Kazan til BRIKS-topmødet?

Uanset hvad de, der opfatter sig selv som verdens vigtigste aktører, tror der er ved at ske i Ukraine, Sydvestasien eller Stillehavet, er der en anden, højere magt på spil – og det er ikke den globale opvarmning. Vi lever nu i en tid, hvor kraften i sande ideer, i »dybe og lidenskabelige forestillinger om mennesket og naturen«, når de anvendes mod en tilsyneladende overvældende materiel, »verdslig« kraft, kan sejre – hvis man tror på, har adgang til og nægter at forråde fornuftens kraft.

EIR's interview den 6. oktober med den tidligere malaysiske premierminister Mahathir bin Mohamad, som sad på posten i sammenlagt 24 år, 1981-2003 og 2018-2020, vil minde dem, der

engang vidste det, og informere dem, der endnu ikke har opdaget det, om, at det ikke kun er muligt at stå imod rovgriske finansfolk som George Soros for at forsvare sit land – men at det også er muligt at besejre dem. Dette er afgørende for at forstå, hvorfor en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som er indeholdt i Helga Zepp-LaRouches ti principper, og som er baseret på en højere ordens menneskeopfattelse, der ikke er begrænset af geopolitik, ikke blot er " sandsynlig"; det er snarere den eneste politik, der muligvis vil fungere i de nuværende "globale styrkeforhold".

Den 19. september 1997 bragte den *asiatiske Wall Street Journal* en historie, »LaRouche Report Helps Feed Malaysian Attacks on Soros«, som begyndte således: »Da premierminister Mahathir Mohamad for nylig beskyldte finansmanden George Soros for at lede spekulative angreb på sydøstasiatiske valutaer, var Malaysias regeringsvenlige presse hurtigt ude med artikler, der tilsvinede den amerikanske milliardær. Noget af deres bitterhed kom tilsyneladende fra en usædvanlig kilde: en publikation drevet af Lyndon LaRouche Jr. ... » *Wall Street Journal Europe* bragte en forsidehistorie med titlen »Malaysias Mahathir finder mærkelig kilde til Soros-kampagne – Asiens medier benytter den amerikanske konspirationsteoretiker Lyndon LaRouche Jr.«

Da premierminister Mahathir ankom for at tale om morgenen den 20. september 1997 ved Verdensbankens årsmøde i Hongkong, var der placeret et eksemplar af *Wall Street Journal Asia* på hvert sæde blandt de 3.000 fremmødte. Mahathir gik frem, som han havde tænkt sig. Han forsvarede ikke kun de foranstaltninger til valutakontrol og bankregulering, som Malaysia havde indført for at beskytte sig mod Soros' spekulationer. Han talte også om, hvad han kaldte »prosper-thy-neighbor«, hvad han også kaldte »win-win-strategier«. »Hvis man undrer sig over, hvad der menes med velstand for sin nabo, vil jeg gerne forklare igen, at det ganske enkelt betyder, at hvis man hjælper sin nabo med at få det godt, vil man få det godt

sammen med ham. Når lande er velstående, bliver de mere stabile, og folk behøver ikke at emigrere til ens land. » Et netop afsluttet interview fra den 6. oktober 2024 med den 99-årige tidligere premierminister Mahathir, »vidnet til et århundrede«, kan nu ses på Schiller Instituttets hjemmeside.

Foto: Wikimedia Commons

**Invitation til Den
Internationale
Fredskoalitions Zoom møde:
Én løsning til at stoppe to
regionale kriser fra at føre
til tredje verdenskrig.
Fredag den 11. oktober kl. 17
eller senere**

**Den Internationale
Fredskoalition #71
Én løsning til at stoppe to**

regionale kriser fra at føre til tredje verdenskrig

Den Internationale Fredskoalition

Fredag den 11. oktober kl. 17 dansk tid

Klik her for at tilmelde dig, så du kan modtage et Zoom link.
Del venligst med dine kontakter.

Invitation (Ikke korrekturlæst)

af Dennis Small, EIRNS

»Vi befinder os i to regionale kriser, som kan føre til en global optrapning«, der ender i en regulær verdenskrig, advarede Helga Zepp-LaRouche lytterne i dag på sit ugentlige Dialogue-webcast. »Den ene er Ukraine, og den anden er Mellemøsten. Og jeg tror, man er nødt til at se på disse to ting sammen,« sagde hun, både for at forstå dem og for at løse deres underliggende årsag.

»Med hensyn til Ukraine«, rapporterede Zepp-LaRouche, »blev Ramstein-mødet, som Biden skulle have talt om, udskudt« – med henvisning til mødet i Ukraine Defense Contact Group, som var planlagt til at finde sted på Ramstein-flybasen i Tyskland den 12. oktober, hvor briterne og andre havde håbet at kunne presse præsident Biden til endelig at gå med til at affyre NATO-langdistancemissiler fra Ukraine dybt ind på russisk territorium. Præsident Putin har gjort det klart, at et sådant angreb kunne få Rusland til at påberåbe sig sin reviderede doktrin for atomart forsvar.

Selv om Biden aflyste sin rejse, og Ramstein-mødet blev udskudt, var det blot en udskydelse af sagen, muligvis i yderligere en uge frem til et planlagt NATO-forsvarsministtermøde i Bruxelles, hvor spørgsmålet måske vil

blive taget op igen. Men den centrale krise består: Ukraine bliver besejret på slagmarken af Rusland, og det har bragt os til det punkt, mindede Zepp-LaRouche lytterne om, som den tidligere tyske Bundeswehr-general Harald Kujat »havde advaret om for et år siden: at NATO vil komme til det punkt, hvor de skal beslutte sig for enten at have en forhandlingsløsning, som vil blive accepteret af Rusland ... eller gå efter en optrapning.«

»Jeg er bange for,« fortsatte hun, »at vi befinder os i umiddelbar nærhed af en beslutning om optrapning, som i værste fald kan føre til en global atomkrig.«

Situationen i Sydvestasien er uden tvivl endnu tættere på generel krigsførelse, hvor land efter land går op i flammer på grund af Israel. Premierminister Netanyahu er nu klar til at angribe Iran – enten dets oliefelter og anden vital infrastruktur eller, hvis Biden går med til en direkte amerikansk militær rolle, Irans atomprogram.

Det er i sandhed »at lege med ilden«, som den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov advarede alvorligt om i et interview med Newsweek den 7. oktober. I en uventet udvikling samme dag meddelte Kreml, at præsident Putin ville mødes med Irans præsident Pezeshkian fredag den 11. oktober i Turkmenistan – selv om de to allerede havde planlagt at mødes mindre end to uger senere, på BRIKS-topmødet i Kazan den 22.-24. oktober.

Hvorfor dette hastværk? Velinformede medier og andre kilder rapporterer, at formålet med det tidligere møde kan være at underskrive en større sikkerheds- og forsvarsaftale mellem de to lande, som der er fuld enighed om, og som forventedes at blive underskrevet i Kazan. Vil Israel – og dets sponsorer og hjælpere i London og Washington – forstå budskabet og genoverveje deres planer om at angribe Iran med fuld kraft? Eller vil de også være villige til at risikere atomkrig i dette område?

Vi kender ikke svaret på det spørgsmål.

Men vi ved, hvad der skal til for at få menneskeheden ind på en helt anden kurs, herunder at erstatte det bankerotte Wall Street/City of London-finanssystem med en ny udviklings- og sikkerhedsarkitektur, der tjener alle nationers reelle behov.

Dette centrale politiske spørgsmål blev taget op i et ekstraordinært interview, som EIR's redaktionsmedlem Mike Billington gennemførte den 6. oktober med den 99-årige tidligere premierminister i Malaysia og verdens ældste statsmand, Dr. Mahathir bin Mohamad. Med veltalenhed og klarhed bemærkede Dr. Mahathir: »Det ser ud til, at den vestlige alliance hele tiden har brug for en fjende ... Holdningen er, at krigen [mod Rusland – red.] vil løse dette problem, men krig vil ikke løse problemet. De vil føre til større krige, til en tredje verdenskrig. Det er det, jeg frygter.«

Løsningen, sagde Dr. Mahathir, er, at en alliancefri politik skal erstatte paradigmet øst mod vest. »Verden er stadig opdelt i to konfronterende blokke, Øst og Vest. Og andre lande føler, at de bliver presset til at slutte sig til den ene eller den anden. Men disse lande ønsker ikke at blive involveret i konfrontationen mellem USA og Kina og Rusland. Derfor er der igen behov for at tænke på alliancefrihed, som var det, der blev foreslået af Sukarno,« Indonesiens præsident, som var en af grundlæggerne af den Alliancefrie Bevægelse i 1955.

Mahathir fortsatte: »Vi ønsker at se en stabil verden, hvor vi kan vokse gennem handel med hele verden ... Vi har ikke brug for nogen blokke i øst eller vest, men vi har brug for en verden, hvor alle er lige.«

Vigtige uddrag af Dr. Mahathirs interview vil blive præsenteret på den Internationale Fredskoalitions kommende møde nr. 71, fredag den 11. oktober, for at hjælpe med at

forme deltagernes overvejelser om en mobilisering, der kan trække menneskeheden tilbage fra randen af atomkrig – i en fart.

Global krig eller universel fred – hvem skal beslutte det?

Ugentlig dialog med Schiller Instituttets grundlægger og formand Helga Zepp-LaRouche

Ikke korrekturlæst

Onsdag den 9. oktober 2024

HARLEY SCHLANGER: Velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og formand for Schiller Instituttet. Dette er onsdag den 9. oktober 2024. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært i dag. Du kan sende dine spørgsmål eller kommentarer via e-mail til questions@schillerinstitute.org eller sende dem til chat-siden.

Helga, det ser ud til, at der er en debat i gang blandt det etablisement, som driver det, russerne kalder den »kollektive Biden«, om, hvad der skal ske med Ukraine. *Financial Times* rapporterede om en »skiftende stemning« i Washington og i europæiske hovedstæder, hvor nogle er begyndt at anerkende, at Ukraine ikke kan vinde. Zelenskyj har netop meddelt, at han

aflyser sin fingerede »fredskonference« i november, og i går aftes blev det så meddelt, at Bidens rejse til Tyskland, hvor han efter planen skulle lede et møde i Ramstein Ukraine Contact Defense Group, er blevet aflyst, angiveligt for at håndtere de forventede skader fra orkanen Milton. Der er skepsis over for dette, fordi han ikke virkede særlig involveret i skaderne fra orkanen Helene.

Men i betragtning af denne udvikling har vi vores første spørgsmål: »Hvad er efter din mening betydningen af hans ændrede planer? Og er det muligt, at der er ved at opstå en splittelse i Biden-administrationen og i NATO over planerne om at blive ved med at støtte kampen mod Rusland til den sidste ukrainer? Og hvis det er tilfældet, viser det så ikke, at nogle har konkluderet, at Vladimir Putin ikke bluffer?«

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, det er endnu større end det, for mens de vestlige medier stadig forsøger at holde befolkningen i uvidenhed, tror jeg, at der i magtens korridorer er en erkendelse af, at vi sidder på to regionale kriser, som kan udvikle sig til en global optrapning. Den ene er Ukraine, og den anden er Mellemøsten. Og jeg tror, man er nødt til at se på disse to ting sammen, for – jeg mener, lad os tage den ene efter den anden, men hvad angår Ukraine, så blev Ramstein-mødet, som Biden skulle have deltaget i, udskudt – det er ikke klart, hvornår det blev det. Men Jens Stoltenberg, den netop afdøde, tidligere NATO-generalsekretær, foreslår nu, hvad der svarer til det, de kalder det tyske forslag, som ville være ideen om, at der vil være en aftale med Rusland, hvor tilbuddet ville være, at Ukraine ville tilslutte sig NATO, men kun den vestlige del, mens den østlige del ville blive behandlet som G.D.R. [Østtyskland] i 1956, da Vesttyskland sluttede sig til NATO. Det er helt udelukket. Rusland vil aldrig acceptere det, men det afspejler det faktum, at de seneste rapporter viser, at de russiske fremskridt på slagmarken er så betydelige, og at situationen i den ukrainske hær er, at de simpelthen ikke har

soldater nok, der er rapporter om en generel demoralisering, mange mennesker deserterer. Så det er generelt kun et spørgsmål om tid, hvornår det her slutter, for der er simpelthen ikke mere kampkraft blandt ukrainerne. På det tidspunkt er vi ved det punkt – og vi er faktisk ved det punkt – som den tidligere generalinspektør for Bundeswehr, general Harald Kujat (ret.), advarede om allerede i august for et år siden, nemlig at NATO vil træffe en beslutning om enten at finde en forhandlingsløsning, som vil blive accepteret af Rusland, hvilket den nuværende løsning ikke gør, eller at gå efter en optrapning. Og det er det spørgsmål, der ligger lige for.

Og der er helt klart en kamp om det, hvor det ser ud til, at militæret i USA, som ved, hvad konsekvenserne er, er mere på den side, der vil afslutte dette eller gå efter en diplomatisk løsning, mens den mere politiske del dybest set siger: »Nej, lad os gøre det muligt for ukrainerne at bruge langtrækkende missiler dybt ind på Ruslands territorium,« selv om det er blevet klart defineret som den ultimative røde linje; det er derfor, Putin har ændret Ruslands atomare doktrin. Så jeg er bange for, at vi med hensyn til Ukraine sidder i umiddelbar nærhed af en beslutning om optrapning, som i værste fald kan føre til en global atomkrig, eller til endelig at nå frem til en fredsløsning, hvor sidstnævnte desværre ikke er så meget i højsædet.

Hvis du nu kombinerer det med situationen i Mellemøsten, så lad mig bare give dig nogle af elementerne: Jeg kan kun råde jer til at se en video, som blev lagt ud i går af en platform, der hedder »Dialogue Works«. Og der havde værten oberst Lawrence Wilkerson med, den tidligere stabschef for Colin Powell (2002-2005), da han var USA's udenrigsminister under Irak-krigen. Og hvad oberst Wilkerson præsenterer der, kan jeg kun råde jer til at lytte til: Det hele er måske ikke 100 % verificeret, men for dem af jer, der normalt aldrig får nogen reel dækning af begivenhederne, er det en øjenåbner. Han

starter med en kort præsentation af en video, som tilsyneladende er lavet i Tyrkiet, og som i sig selv er et absolut must at se; den har et scenarie, hvor man i år 2040 , 16-årsdagen for folkemordet mod Gaza, dokumenterer rundt omkring i verdens byer, i Seattle, i Berlin, i Paris, i Seoul, ligesom der er udstillinger af de rædsler, der skete i Gaza i år, og mange børn spørger deres bedsteforældre: »Hvor var du, da det her skete?« Det er meget bevægende, og billederne er faktisk ganske passende. Så se venligst denne to minutter lange video.

Og så går oberst Wilkerson ind i de mulige scenarier, og han rapporterer, at der er en massiv debat i USA lige nu mellem dem, der siger, at USA bør stille sig på Israels side, hvor Israel er ved at gengælde mod Iran – dette er nu ikke i videoen, men jeg siger det – der er en debat, skal Israel »kun« (i anførselstegn) ramme Irans olieraffinaderier eller gå til angreb på de atomare anlæg, som Donald Trump havde foreslået i en ufattelig udtalelse? Det er meget klart, at Irans atomanlæg ligger i bjergene, og de er skjult dybt inde i bjergene, og den eneste måde, man kan ødelægge dem på, er med atomvåben. Jeg ved ikke, om Trump ved det, eller om han blot siger det letsindigt, men det er utroligt.

Så det, oberst Wilkerson siger, er, at der er en debat mellem dem, der siger, at Israel skal gøre det alene, eller at USA skal være på Israels side. Under alle omstændigheder ser vi på afgrunden. Hvis det sker, risikerer vi en generel krig i Mellemøsten, som vil involvere alle kræfter. For hvis man begynder at angribe Iran så massivt, vil det hele naturligvis gå op i flammer, og alle de arabiske stater – de arabiske stater har netop dannet en ny alliance, hvor de siger, at de vil holde sig neutrale og ikke blive involveret i nogen konflikt på USA's side, hvis der kommer et angreb på Iran. Det er et helt nyt element i situationen, fordi afstanden mellem Israel og Iran er meget stor, og det kræver optankning både ved angreb ind i Iran og for fly, der flyver ud, og det kan

ikke lade sig gøre uden amerikansk assistance.

Så hvis man ser på disse to situationer, og jeg tror virkelig, at man skal se på dem sammen, det absolutte point of no return i forhold til Ukraine og så for det andet den absolutte krudttønde af en situation i Sydvestasien, så tror jeg, at det, vi i Schiller Instituttet hele tiden har sagt, er, at vi er nødt til at stoppe dette; vi har brug for en fuldstændig ændring. Folk er nødt til at sige, at vi er på randen af Tredje Verdenskrig, og at vi absolut er nødt til at gå i en anden retning ved at gå i retning af en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som stopper geopolitik og erstatter den med ideen om samarbejde. Så jeg tror, at det i virkeligheden er det, vi kigger på.

SCHLANGER: Nu har vi flere spørgsmål om både situationen i Ukraine og Mellemøsten fra en fredsaktivist i Storbritannien. Han skriver: »Starmer og hans regering bevægede sig hurtigt efter sin valgsejr for at optrappe konflikten mellem NATO og Rusland. Men med meningsmålinger, der viser et stort fald i støtten til ham, hvad tror du så, at de kloge slyngler i City of London har som tilbagefaldsplan?»

ZEPP-LAROUCHE: Jeg ved ikke, om de har en nødplan. Briterne er kendt for altid at satse på alle sider samtidig. Men jeg tror lige nu, at ideen om at blive ved med at skubbe på denne optrapning, jeg kan kun sige, at det bedste, der kunne ske, er, at det internationale samfund i stedet for at følge mediernes linjer og de løgne, der bliver fortalt, burde starte en undersøgelse af, hvorfor krigen i Ukraine stadig foregår? Hvorfor blev den fredsmulighed, der eksisterede i marts 2022, den såkaldte Istanbul-løsning, som begge sider, Ukraine og Rusland, var enige om, saboteret gennem Boris Johnsons rejse til Kiev, og at alle de mange mennesker, der er døde siden, mere end 500.000 mennesker på den ukrainske side og også mange mennesker på den russiske side, alt sammen står for Boris Johnsons og briternes regning: Og det bør undersøges. Så kunne man måske ændre verdensopinionen.

SCHLANGER: Helga, vi har et spørgsmål her om situationen i Tyskland. Nogen skrev ind: »Jeg så Schiller Instituttets arrangement om truslen mod Tyskland den 2. oktober, hvis det accepterer USA's tilbud om amerikanske atomare langdistancemissiler, som kan ramme Rusland, og var meget imponeret over videoen. Ved du, om den blev set i Tyskland? Er der modstand blandt tyskerne mod, at Scholz-regeringen accepterer amerikanske atommissiler?»

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, den er voksende. Det er endnu ikke nok, men det er derfor, vi har lavet dette særlige program med den tidligere amerikanske ambassadør i Sovjetunionen Jack Matlock, atomarteksperten Ted Postol og andre eksperter: Rainer Rupp, Wolfgang Effenberger, oberst Alain Corvez (pensioneret). Og vi forsøger lige nu at cirkulere disse videoer, især den fra Matlock og Postol, fordi de er fremragende amerikanske eksperter – Matlock, en højtstående diplomat, som var øjenvidne til afslutningen af den kolde krig og den tyske genforening; og Postol, fordi han sandsynligvis er en, hvis ikke verdens *førende* ekspert i atomvåben, og han kom med en meget, meget dramatisk pointe om, at Tyskland vil ophøre med at eksistere, hvis det nogensinde kommer til en egentlig krig. Og jeg kan kun bede jer, vores seere, vi har lagt disse to videoer ud som uddrag fra hele konferencen, fordi de fleste mennesker ikke har tid til at se hele programmet: Hjælp os med at få disse to videoer ud på den maksimale måde. Vi lægger linkene under dette program, og til at sende det ud til alle, du kender, for den eneste måde, jeg kan håbe, vi kan stoppe denne fare på, er, hvis alle borgere på planeten bliver klar over, hvad konsekvenserne af en atomkrig er, og så dybest set går på gaden og laver andre aktioner for at fortælle regeringerne, at de skal væk fra denne konfrontationskurs. Så jeg tror, der er andre mennesker, der mobiliserer. Ved demonstrationen i Berlin den 3. oktober var der en betydelig demonstration – ikke stor nok, men betydelig – og flere mennesker udsendte en ny Berlin-appel, hvor de krævede, at disse langdistancemissiler absolut ikke må

installeres i Tyskland. Så der er folk, der bevæger sig, men jeg synes, det er meget langt fra den grad af presserende behov, som jeg mener, der er nu, og de langtrækkende atomare missiler er bare en afledning af det, vi står over for lige nu. Så jeg kan kun bede jer om at hjælpe os med at distribuere disse to videoer så vidt muligt.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål fra en studerende i Californien. Hun skriver: »Biden, Harris og Blinken bliver ved med at sige, at de arbejder hårdt for at forhindre, at der udbryder en regulær krig i Mellemøsten. Men det ser ud til, at Netanyahu enten ignorerer dem, eller også siger de én ting offentligt – nemlig ingen storkrig – mens de privat støtter hans planer om at knuse Hamas og Hizbollah og gå efter Iran. Kan USA stoppe Israels aggression, eller kontrollerer Israel USA's politik?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, det er meget langt fremme nu, og det er ikke så klart, om vi ser på scenariet med en »udbryderallieret«, hvor visse kræfter i USA foregiver at være i opposition til Israel, og så gør Israel alligevel, hvad det vil – det er en mulighed. Det kan også være, at Netanyahu lige har kaldt sin forsvarsminister Gallant tilbage, som skulle være taget til USA for at diskutere alt dette. Nu har han lige lavet en utroligt usandfærdig video.

Så jeg tror, der er den debat, jeg nævnte før: Skal USA gå sammen med Israel som gengældelse mod Iran, og hvad bliver omfanget af denne gengældelse, som jeg vil antage, at USA forsøger – hvis de beslutter sig for at gå sammen med Israel – som jeg sagde, kan Israel ikke rigtig gøre det uden USA på grund af logistik og forskellige satellitoplysninger og anden logistisk støtte.

Så jeg tror, at det eneste, der kan stoppe dette, er, hvis USA eftertrykkeligt siger: »Ikke flere våben, ikke flere penge. Og om nødvendigt endda fortælle Israel, »at vi har midlerne til at fortælle jer, at I ikke skal gøre det.« Jeg tror ikke, at

stemningen er sådan, især ikke i valgkampen, men USA er helt klart det eneste land, der kan gøre det. Men jeg tror, at hvis nok mennesker indser, at vi er på nippet til at se en ildstorm, der kan få hele Sydvestasien til at styrte i grus, så må folk kræve det! Det er den vigtigste pointe.

SCHLANGER: Der var faktisk en opfølgning på det fra Jim Hogue, som er en langvarig kontakt, der rejser spørgsmålet: »Hvordan kan vi med rimelighed diskutere situationen i Israel, før vi har lært, hvad der virkelig skete den 7. oktober 2023? Var det en plan fra Netanyahus side? Var det en fejl, en sikkerhedsbrist? Har du nogen tanker om det?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at det i en vis forstand er et spørgsmål til historikere, fordi vi lige nu befinder os midt i en optrapning. Og med hensyn til det, Israel gør i Gaza, er linjen selvfølgelig, at det bare er en reaktion på den 7. oktober 2023. Jeg mener, alle mennesker i regionen, araberne, andre islamiske lande, de forskellige såkaldte »neutrale lande«, de ved alle, at det, vi ser udspille sig lige nu, er en tragedie, som i virkeligheden startede med Balfour-erklæringen og hele konfliktens historie lige siden. I Tyskland må man ikke engang diskutere det, så jeg vil begrænse mine bemærkninger til, at folk skal forsøge at få et altomfattende billede. Men jeg tror, at det eneste, man kan gøre lige nu, er at stoppe kampene, at bringe – jeg tror, det var den danske statsminister, der foreslog, at det internationale samfund skulle håndhæve tostatsløsningen – det vil sige håndhæve den, hvilket betyder FN's blå hjelme eller noget i den stil. Men spørgsmålet er i virkeligheden, at det internationale samfund ikke bare kan se til, for det vil eksplodere! Jeg tror, at det eneste land, der virkelig kan stoppe det uden en større krig, er USA. Og det betyder, at hele ansvaret ligger hos den nuværende regering og enhver anden regering, der kommer til.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål om situationen i Europa. »Vestlig politik giver ofte bagslag, som f.eks.

sanktionspolitikken mod Rusland, som skadede Europa mere end Rusland. Den Europæiske Union lægger nu op til en handelskrig mod Kina. Hvem vil blive mest skadet af en handelskrig, EU eller Kina?»

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at de begge ville lide, og det er en fuldstændig idiotisk politik. Heldigvis er mange industrifolk begyndt at sige fra. I Italien er stålsektoren og i Tyskland er bilsektoren endelig begyndt at sige, at sådanne sanktioner ville være at skyde sig selv i knæet. Men jeg tror, at det større billede er, at det ikke kan adskilles – det er ikke kun sanktionerne, for tolden og dette er bare en del af, at man i Vesten forsøger at gå efter et globalt NATO, erklære Rusland, Kina og dermed hele det Globale Syd for fjenden og forsøge at afkoble sig fra Kina, eller som de eufemistisk kalder det i EU, at »de-risk«, hvilket er latterligt – det er det samme som at afkoble sig. Og hvis det blev gennemført, ville det føre til en opdeling af hele verdensøkonomien i to helt separate blokke: en Global NATO-blok, som ville være et forsøg på at inddæmme Rusland, Kina og den Globale Majoritet, hvilket er umuligt; eller vi får landene i det kollektive Vesten til at samarbejde: Og jeg mener, at det er dagens mest påtrængende krav!

Folk er nødt til at blive aktive, for vi sidder på randen af en eksplosion af den internationale situation, som jeg er meget bange for ikke kan bringes under kontrol igen, når den først er gået et skridt videre. Så jeg tror, at de mennesker, der har en vis indflydelse og magt, skal begynde at handle nu, og folk, der tror, at de bare er almindelige mennesker, tror jeg, at det eneste, der er tilbage for dem, er at gå på gaden og gøre det klart, at de ikke støtter dette, og at regeringerne ikke har nogen ret til at gøre, hvad de gør lige nu, hvis de er på denne konfrontationslinje.

Det handler ikke kun om toldsatserne. Det er en del af en meget større geopolitisk konfrontation, som skal stoppes.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål om det kommende BRIKS-topmøde den 22.-24. oktober i Kazan, Rusland, fra en podcaster i Cameroun. Hun skriver: »Jeg er begejstret over udsigten til, at flere afrikanske lande, som Algeriet eller Nigeria, bliver BRIKS-medlemmer. Men jeg er nysgerrig over noget, du har sagt, fru LaRouche, nemlig at det ikke ville være svært for USA at arbejde sammen med BRIKS. Jeg ser ingen tegn på, at der er nogen interesse blandt ledende personer i USA for at samarbejde med og støtte et multipolært system. Hvorfor siger du, at det ville være let?«

ZEPP-LAROUCHE: Fordi Kina mange gange har givet tilbuddet og sagt, at BRIKS, og før det, Bælte- og Vej-Initiativet, er åbent for samarbejde for alle lande! Da Obama for flere år siden mødtes med præsident Xi Jinping, da Obama stadig var præsident, tilbød præsident Xi udtrykkeligt USA at samarbejde. Så derfor siger jeg, at det ville være meget nemt, og jeg tror, at selv om situationen med Rusland lige nu er på et absolut, historisk lavpunkt, så er det bare russernes erkendelse af, at der ikke er nogen interesse fra USA's eller andre vestlige landes side i overhovedet at tale sammen. Det er derfor, den russiske ambassadør i Washington, Anatoly Antonov, lige er rejst! Du ved, det er utroligt: Han forlod sin post, og der er ingen afløser. Så det afspejler tydeligvis det faktum, at Antonov – og han havde sagt det før gentagne gange – at ingen i Washington ønskede at tale med ham! Her har du den russiske ambassadør i Washington, og han er nødt til at udtrykke sin frustration over, at han ikke har nogen at tale med? Jeg mener, hvad skete der med diplomatiet?

Så det er derfor, svaret skal komme fra andre kræfter, som guvernører, lovgivere, borgmestre. Jeg mener, det amerikanske folk er ikke nødvendigvis på samme kurs som denne konfrontation med at erklære alle for fjender, og USA står lige nu over for nogle meget, meget alvorlige problemer. Jeg mener, den nuværende krise i nogle af staterne langs sydøstkysten, North Carolina, South Carolina, Florida,

Georgia, hvor orkanen Helene sandsynligvis allerede har kostet 1.000 mennesker livet! Det er endnu ikke det officielle tal, men det anslås, at der under murbrokkerne sandsynligvis er så mange mennesker, der er døde. Og hundredtusinder af mennesker har mistet deres hjem, og hvad er nu regeringens reaktion? De tilbyder 750 dollars til folk, der har mistet alt! Og det skaber stor vrede blandt folk – der er ikke længere noget budget til FEMA, Federal Emergency Management Agency; og nu forventes den nye orkan Milton at gå i land i Florida i dag. Det kan blive den værste orkan i 100 år.

Og det, det i høj grad afspejler, er ikke »global opvarmning« eller nogen af de historier, der bliver bragt på banen, men det faktum, at USA har nedprioriteret infrastruktur i meget lang tid, og at der ikke har været nogen forberedelse på naturkatastrofer, som vi har set det i Tyskland eller mange andre steder. Så det, det afspejler, er et kollaps i infrastrukturen som en del af kollapset i USA's fysiske økonomi, og det er kun den ene side, kollapset i den fysiske økonomi; og så har du på den anden side det forestående sammenbrud i det finansielle system, som kan ske når som helst, udløst af selv den dumme hændelse. Så der er god grund til, at USA og Tyskland, hvis økonomi er i frit fald, ændrer politik og går tilbage til et perspektiv med samarbejde, teknologisk innovation, investeringer og simpelthen bringer verden i orden!

Det er udelukkende de finansielle magthavere, der er så optaget af at opretholde deres bankerotte finansielle system, som samtidig tjener på disse krige, herunder de nuværende krige.

Så jeg tror, vi har en utrolig eksistentiel, civilisatorisk krise, som bør fange opmærksomheden hos virkelig alle borgere på planeten.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål. Du har lige nævnt den orkan, der er ved at ramme Florida i eftermiddag. Nogen skriver ind:

»Tampa, som er hjemsted for Centcoms logistiske knudepunkt for alle operationer i Stillehavet og Mellemøsten,« og spørger, om orkanen Milton vil have indflydelse på Netanyahus planer?

ZEPP-LAROUCHE: Vi kan allerede se, at mødet i Ramstein, i Ramstein-taskforcen, er blevet udskudt, fordi præsident Biden siger, at han er nødt til at blive i USA for at deltage i den igangværende katastrofe. Nu siger jeg det kun halvt i spøg, men halvt i alvor: Måske havde Sankt Peter en vis passion for det, der sker på Jorden, og han sendte disse orkaner for at fortælle folk, at de skulle tage sig sammen, ligesom faraoerne måtte for at blive ramt af plagerne. Nu er jeg kun halvt seriøs, men der er måske et vist element af sandhed i det, for så vidt som man ikke kan overtræde det fysiske univers' love i længere tid, uden at universet slår igen. Dette kaldes »naturlov«. Det viser, at der er en højere lovmæssighed i skabelsen, hvis man vil, i det fysiske univers, som siger, at hvis man ikke investerer i det, der beskytter mennesker, så er det resultatet. Så i en vis forstand kan man tage det som en advarsel fra oven.

SCHLANGER: For dem af jer, der er geografisk udfordret, er St. Petersburg en by meget tæt på Tampa, og den forventes også at blive ramt meget hårdt af stormfloden.

Okay, Helga, jeg har et spørgsmål til dig fra en kontroversiel historiker på mit netværk, som er forfatter, og han siger: Han er uenig med dig i, at USA var antikolonial. Han siger, at det aldrig har været antikolonialt. Det har været i kolonikrige siden dets grundlæggelse. Og han siger: »For eksempel er Monroe-doktrinen et imperialt krav om amerikansk suverænitet over Syd- og Mellemamerika.« Og han henviser dybest set til, hvad *New York Times* gjorde med sit »1619-projekt«. Hvad ville du svare ham?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror ikke, det er sandt. For det første skal man se på John Quincy Adams, forfatteren til Monroe-doktrinen: Han var meget, meget klar over, at det ikke var

USA's formål at føre krige i udlandet og »jage udenlandske monstre«. Og han var fortalende for en udenrigspolitik, hvor USA skulle være en republik blandt andre og forsøge at skabe en alliance af suveræne stater. Uafhængighedskrigen var imod hvad? Den var mod det Britiske Imperiums forsøg på at beholde sin koloni, og da uafhængighedskrigen brød ud, var det eftertrykkeligt en antikolonialistisk krig, hvilket drev George III til vanvid. Jeg mener, at briterne på det tidspunkt mistede fatningen, og de har ikke genvundet meget af den siden, over tabet af deres største og mest elskede koloni! Og på samme måde var Monroe-doktrinen ikke, hvad folk gør den til i dag, men hvad var Monroe-doktrinen imod? Den var imod blækspruttens arme, der rakte ind i Latinamerika af hvem? Hvad var de europæiske lande på det tidspunkt? Det var alle imperier! Det var ikke nationalstater, det var imperier – Metternich, efter Wienerkongressen; briterne, franskmændene, hollænderne, alle var et imperium.

Så jeg mener, at det virkelig er en fordrejning af historien, som ikke bør stå ved magt, for denne idé om, at USA altid har været ond, er meget populær, men den yder ikke retfærdighed, for USA var europæernes projekt om at skabe en republik. Og hvis man ser på Uafhængighedserklæringen, er det et dokument, som er gyldigt. Derfor gjorde jeg det til Schiller Instituttets grundlæggende dokument, men jeg ændrede bare nogle få ord for at gøre det gældende for hele verden: »Disse rettigheder er umistelige.« Og jeg tror, jeg ændrede i alt seks ord; hvor der står »koloni«, sagde jeg »udviklingslande« for at gøre det anvendeligt. Og jeg mener, at den idé om suverænitet, om hengivenhed over for det fælles bedste, som findes i den amerikanske forfatning, og især i forfatningens indledning, var den mest avancerede forfatning på det tidspunkt, og den repræsenterer et fuldstændigt vendepunkt.

Briterne forsøgte at ødelægge det i krigen i 1812 ved at alliere sig med Sydstaterne i borgerkrigen, og da de indså, at de ikke kunne generobre de amerikanske kolonier med militære

midler, begyndte de at undergrave det ved at overbevise det amerikanske etablisement om at vedtage modellen for det Britiske Imperium som det fælles grundlag for en unipolær verden, og det er det, vi ser på frem til i dag.

Så hvis man ser på USA's historie, var det en kamp mellem at være en republik og at være et imperium, og desværre synes det nuværende etablisement at mene, at de har det bedre med at være et imperium. Men det er ikke USA's sande identitet.

SCHLANGER: I et sidste spørgsmål vender vi tilbage til spørgsmålet om BRIKS-topmødet den 22.-24. oktober, og spørgsmålet er: »Hvor vigtigt er det, at Tyrkiet ønsker at blive medlem af BRIKS?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg synes, det er meget betydningsfuldt! For det viser tidens tendens. EU har givet Tyrkiet den kolde skulder i mange år nu, og frustrationen i Tyrkiet over det faktum er vokset. Og nu er der med BRIKS et ægte alternativ. Bælte- og Vej-Initiativet, projekterne for den nye silkevej, hvor Tyrkiet historisk set har været i en vigtig geografisk position som knudepunkt mellem Asien, Afrika og Europa. Og jeg tror, at med Tyrkiet som en del af NATO har de indtil videre sagt, at de vil være begge dele, en del af BRIKS og en del af NATO, men det skaber et meget interessant spørgsmål, for med de nuværende udsigter for NATO er det praktisk talt umuligt. Så det betyder, at enten vil de smide Tyrkiet ud, eller også vil de acceptere den tyrkiske model for at omdanne NATO til ideen om at samarbejde med BRIKS. Under alle omstændigheder skaber det et enormt pres på alle på den rigtige måde!

SCHLANGER: På fredag, den 11. oktober, har du endnu et Zoom-opkald fra Den Internationale Fredskoalition. Det er blevet et vigtigt center for diskussion og dialog i mangel af regeringsinstitutioner, der tager disse ting op. Hvad er planen for denne fredag?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at vi meget, meget seriøst vil

forsøge at få talsmænd og talere til at tale om de to kriser, som jeg nævnte før. Jeg tror, at behovet for at få folk til virkelig at forstå situationens alvor gør, at vi har brug for alle de kræfter, der overhovedet kan være der. Så vær med til dette møde. Jeg har ikke den fulde liste over talere endnu, men jeg er helt sikker på, at folk vil bruge denne platform til at slå alarm, som er mere påtrængende end nogensinde før.

SCHLANGER: Helga, du har råbt vagt i gevær, og folk lytter. Jeg ser frem til at se dig på fredag.

ZEPP-LAROUICHE: Ja. Jeg håber, vi ses på fredag.

Orkanen Milton, atomkrig og fysisk virkelighed

af David Shavin (EIRNS) – 8. oktober 2024

Lørdagens opgør i Ramstein i Tyskland i den ukrainske forsvarskontaktgruppe har lige fået trukket tæppet væk under sig. Tidligt i eftermiddag udsendte Det Hvide Hus en kortfattet meddelelse om, at præsident Biden har aflyst sin rejse. Den officielle årsag er, at der er brug for ham til at håndtere orkanen Miltons forestående landgang i Florida.

Storbritanniens premierminister Keir Starmer var kommet til Det Hvide Hus den 13. september for at fastslå Bidens åbne tilsagn om at bruge vestlige langdistancemissiler til at ramme dybt ind i Rusland. Derefter havde Biden mødtes med Ukraines præsident Volodymyr Zelenskyj for kun 12 dage siden, hvor det heller ikke lykkedes ham at sikre Bidens klare tilsagn. Zelenskyj skulle ikke kun mødes med Biden igen på lørdag, men også tale til Ramstein-gruppen om sin »sejrsplan«. Tirsdag

aften den 8. oktober er det uklart, om Ramstein-mødet den 12. oktober vil finde sted.

Både den 12. september og den 25. september, dvs. lige før Starmer og Zelenskyjs besøg i Det Hvide Hus, havde Moskva gjort sig umage med at erklære højt og tydeligt, at hvad der stod på spil var udløsningen af en direkte konfrontation mellem NATO og Rusland, et atomart opgør.

Tidligere i dag, før meddelelsen fra Det Hvide Hus, havde den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov i utvetydige vendinger gentaget den nye russiske politik på det atomare område, som var blevet præsenteret af præsident Vladimir Putin. Han afviste på forhånd enhver formulering, farvning eller omformulering af optrapningen af NATO's stedfortrædere og erklærede blot angående en beslutning fra Ramstein-gruppen om »dybe angreb«, at: »Så snart denne beslutning er taget, hvis det er tilfældet, vil vi få det at vide, og det beredskab, som Vladimir Putin nævnte, vil allerede være i aktion,« udtalte han til tv-stationen Channel One.

Også i morges sagde den russiske viceudenrigsminister, Alexander Grushko, som fører tilsyn med forholdet til Europa og NATO, til det statslige nyhedsbureau RIA Novosti, at Moskva opfatter, at NATO øger atomvåbnenes rolle i sin strategi, og at Rusland opdaterer sin atomdoktrin for at sende et signal, »så vores modstandere ikke har nogen illusioner om vores parathed til at sikre Den Russiske Føderations sikkerhed med alle tilgængelige midler.« Hans udtalelse fulgte efter det russiske forsvarsministeriums meddelelse den 7. oktober om, at den strategiske missilformation i Novosibirsk, der er udstyret med Yars atomare ICBM'er, er blevet indsat på kamppatruljeruter.

Man kan og bør håbe, at den fysiske virkelighed af en atomkrig, ligesom den af en omfattende orkan, kan ryste nationerne i Vesten ud af deres afhængighed af grådighed, magt, sex og vold. Det var ikke tilfældet med Helenes

ødelæggelse af Asheville, North Carolina, eller med Ruslands udvikling af f.eks. hypersoniske missiler.

Trangen til at knuse Rusland vil ikke forsvinde, før Vesten tager en »kold tyrker« mht. sin afhængighed af hypersonisk gambling – tusinder af billioner af dollars i finansielle »derivater« (et smart ord for den gamle mafia-agtige »tal«-svindel, der er gået amok). I USA kunne en »kold tyrker« blive udløst af at skulle genopbygge Asheville eller for den sags skyld New Orleans – eller Baltimore, Detroit og alle andre byer, der er blevet ødelagt af orkanen fra finansielle derivater. Der er simpelthen ingen anden udvej end at skulle forholde sig til virkeligheden.

Glem 12-trins-metoden. Det er tid til at tage fat på de Ti principper for en ny international sikkerheds- og Udviklingsarkitektur, som om ens liv afhang af det. Helga Zepp-LaRouche, forfatteren til denne metode, tager imod spørgsmål live den 9. oktober kl. 11.00 ET (kl. 17 dansk tid) i sit ugentlige strategiske webcast med titlen: »Global krig eller universel fred – hvem skal afgøre det?«

Foto: Wikimedia Commons

Ny dansk afsløring om mulig amerikansk militær forbindelse til Nord Stream- sabotagen

MICHELLE RASMUSSEN, EIRNS

KØBENHAVN, 7. oktober 2024 (EIRNS) – Det store danske dagblad Politiken havde i anledning af toårsdagen for Nord Stream-sabotagen den 26. september 2022 en artikel, der afslørede en mulig amerikansk militær forbindelse, som tyske medier og RT har taget op. Politikens reporter Hans Davidsen-Nielsen, som har fulgt denne historie, tog til Christiansø, den østligste del af Danmark i Østersøen øst for Bornholm og tæt på de steder, hvor Nord Stream-eksplosionerne fandt sted. Her interviewede Davidsen-Nielsen havnefoged John Anker Nielsen.

Her er et citat fra Politikens artikel, som kan findes her:

»I de første par dage måtte havnefogeden efter eget udsagn »ikke sige noget«. Men i dag kan John Anker Nielsen afsløre, at han fire-fem dage før Nord Stream-sprængningerne var ude med redningstjenesten på Christiansø, fordi der var nogle skibe med slukkede radioer. Det viste sig at være amerikanske flådefartøjer, og da redningstjenesten nærmede sig, fik de besked fra Søværnets Operative Kommando om at vende om.

»Derfor tror havnefogeden på den teori, som bl.a. den amerikanske stjernejournalist Seymour Hersh har fremsat uden nogen form for dokumentation: at USA stod bag sabotagen. Amerikanerne har de her små ubemandede ubåde, som kan løse enhver opgave, har John Anker Nielsen fået at vide.

»Havnefogedens familie har boet på Christiansø i syv generationer, og han kender alt til vejr- og vindforholdene i Østersøen. På den baggrund giver han ikke meget for teorien om en yacht og nogle ukrainere, der dykker ned til 80 meters dybde.»

Seymour Hersh skrev i februar 2023, at sprængstoffer blev anbragt på rørledningerne af amerikanske dykkere i forbindelse med NATO-flådeøvelsen Baltops-22 tre måneder forinden og detoneret af nordmændene.

Både de danske og svenske myndigheder afsluttede deres undersøgelser for flere måneder siden med den undskyldning, at

det var uden for deres territorialfarvand, og at ingen af deres borgere var involveret. De tyske myndigheder fortsætter deres efterforskning og støtter teorien om den private ukrainske yacht.

Foto: Freemalaysiatoday

LaRouches diplomati for fysisk økonomi kan besejre krigspartiet

Dennis Speed

Den 7. oktober 2024

Når du læser dette den 7. oktober, kan Israel meget vel have gennemført et angreb på nationen Iran »som gengældelse« for Irans angreb i sidste uge på israelske militæranlæg. Hvilke våben vil de bruge, og med hvilket formål? Uanset om det bliver i dag eller senere, er hensigten at føre krig.

Men lige så ildevarslede som situationen i Sydvestasien er, så overvej Ukraine, hvor nogle parlamentariske embedsmænd opfordrer Ukraine til at angribe Hviderusland. Ruslands Dmitrij Medvedev har allerede reageret. »Så vil Alexander Grigorievich [Lukashenko, Hvideruslands præsident] have fuld grund til at bede Rusland om at bruge de taktiske atomvåben, der er udstationeret i Hviderusland.«

Denne dag, den 6. oktober, er verden meget, meget anderledes, end den ser ud til. Et eksempel: For at forstå den faktiske, usagte dynamik, der ligger til grund for trefrontskrigen i Ukraine, Sydvestasien og Stillehavet, en krig, som »det

globale NATO« udkæmper mod verden, skal man lægge mærke til den korte offentlige erklæring, som Vladimir Putin kom med, da han åbnede et møde i det russiske sikkerhedsråd den 4. oktober: »I dag foreslår jeg, at vi diskuterer foranstaltninger til at etablere et internationalt betalingssystem. Vi er alle klar over, at dette er en alvorlig opgave i det nuværende miljø og en af de største udfordringer, vi står over for. Overordnet set skrider arbejdet støt fremad, men det er vigtigt at tage fat på eventuelle problemer hurtigt og planlægge de skridt, der er nødvendige for at overvinde de vanskeligheder, der skabes for os uden for vores grænser.«

Et internationalt betalingssystem som det primære emne på et møde i det russiske sikkerhedsråd? Ikke Ukraine? Ikke det russiske forsvarsbudget? Ikke det amerikanske valg? Ikke Sydvestasien? Ikke nogen af de ting, som folk i den transatlantiske verden med andre ord er blevet forledt til at tro, at Putin, »krigsforbryderen«, ville tale om? Måske har den transatlantiske verden og dens efterretningstjenester mistet grebet om virkeligheden. Er det på grund af den geopolitiske uigennemsigthed i deres analytiske aksiomer fra tiden efter Den kolde Krig? Faktisk diskuterer Putins russiske sikkerhedsråd, hvad de ved er det egentlige *casus belli* for den transatlantiske verden: det uundgåelige offentlige, »officielle« kollaps af deres allerede i realiteten kollapsede gældsstruktur på 2 billioner dollars.

For forvirrede beslutningstagere synes deres analytiske dilemma at falde ind under det, som Lyndon LaRouche, grundlægger af *Executive Intelligence Review* i 1974, engang kaldte »det usammenlignelige«. Noget, som man enten ikke tidligere vidste eksisterede, eller som man burde have vidst, men ikke havde overvejet kunne eksistere, vender ved sin »umulige« eksistens op og ned på hele ens ramme for at forstå noget som helst. Hvad nu, hvis man f.eks. ser på verden i dag og konkluderer, at der er to helt forskellige ideer om fysisk økonomi og dermed om varig menneskelig overlevelse, som verden

nu står over for – og at de ikke er »kapitalisme vs. kommunisme«, »det kinesiske kommunistparti vs. verden«, »autokratierne vs. demokratierne« eller andre fjollede, binære, parvise sportslege?

Den ene globale intention, uanset dens nationale regeringsform, søger at opretholde en ubetalelig gæld og at udtrække forskellige ressourcer fra militært relativt svagere lande ved at affolke dem under dække af »retsstatsprincippet«. Den anden globale intention, uanset dens nationale regeringsform, er engageret i en politik for "win-win" økonomisk samarbejde og udvikling, der er til gavn for alle, blandt suveræne, uafhængige nationalstater, som hver især befinder sig på forskellige niveauer og i forskellige hastigheder af økonomisk og politisk udvikling. Både Ukraine og Israel er på linje med den første holdning. BRIKS-landene, sammen med en lang række nationer i det Globale Syd, er på linje med den anden. Det første system, det oligarkiske eller »britiske« system, drives af City of London og dets partner på Wall Street. Det andet, der lige nu er bedst repræsenteret i kombinationen BRIKS (Brasilien, Rusland, Indien, Kina, Sydafrika), var faktisk engang kendt som »det amerikanske økonomiske system«, men kan ikke kaldes det nu, da det nuværende politiske etablissement i USA ikke blot har forrådt og afvist det, men fører kampagne mod det ved at føre kampagne mod BRIKS (som i tilfældet med Argentina og i en anden forstand Iran).) Dette er Alexander Hamiltons og Friedrich Lists amerikanske system, ikke Mike Bloombergs »angloamerikanske system«; systemet med Lincolns transkontinentale jernbane, ikke Bidens »Build Back Better«.

Realiseringen af de antikoloniale principper i Hamiltons system for fysisk økonomi blev opnået og overgået i den amerikanske statsmand og økonom Lyndon LaRouches økonomiske værk. I 1976, da LaRouche stillede op som præsidentkandidat for United States Labor Party, førte han kampagne for præsidentposten på det niveau, som verden burde forvente og

kræve af en amerikansk præsidentkandidat. Siden han forlod den præsidentielle scene i 2004, altså for tyve år siden, er præsidentens magt i forhold til valget og de amerikanske borgeres generelle velfærd faldet sørgeligt. For at genoplive det sande amerikanske præsidentsystem, udstyret med et verdensøkonomisk alternativ, må vi referere til det amerikanske system som Lyndon LaRouches fysiske økonomi.

LaRouche brugte sine avancerede forestillinger om fysisk økonomi, især hans ideer om »potentiel relativ befolkningstæthed« og »øget energigennemstrømningstæthed« i arbejdsstyrken – for eksempel laserværktøjsmaskiner, der ville revolutionere produktionen på samlebåndet – til at foreslå en økonomisk politik for verdens genopbygning og udvikling. Dette var det Amerika, som verden længtes efter at se, men det var i modstrid med planerne hos Henry Kissinger, Zbigniew Brzezinski og George Herbert Walker Bush, som hadede LaRouche.

For den genopdagelse og genoplivning af »det amerikanske system« i 1970'erne, som kom til udtryk i LaRouches arbejde, i hans medarbejder W. Allen Salisburys arbejde, forfatter til bogen *Borgerkrigen og det amerikanske system*, og i LaRouches foreslåede laseranvendelser af energitætte processer til både at omstille den amerikanske arbejdsplads og til at løse problemet med et globalt forsvar af den nationale sikkerhed mod atomvåben, blev LaRouche udpeget til »særbehandling«. I 2004 afslørede LaRouche det:

»Den 6. oktober 1986 kom en egentlig hær på mere end fire hundrede bevæbnede personer til byen Leesburg, Virginia, for at foretage en razzia på *EIR* 's og dets medarbejderes kontorer, og de blev også sat ind på en anden, mørkere mission. De lokaler, jeg boede i på det tidspunkt, blev omringet af en bevæbnet styrke, mens fly, pansrede køretøjer og andet personale ventede på ordren til at gå i gang med at skyde. Heldigvis skete drabet ikke, fordi en person med højere autoritet end chefen for justitsministeriets kriminalafdeling, William Weld, beordrede angrebet på mig afblæst. De styrker,

der var klar til at rykke ind mod mig, min kone og en række af mine medarbejdere, blev trukket tilbage om morgenen.»

Dette mordforsøg på LaRouche for 38 år siden er det rette udgangspunkt for at forstå nutidens kriminelle politik for statsstyrede snigmord. Julian Assanges erklæring i Strasbourg i Frankrig i sidste uge fortæller, at »det er nu offentligt kendt, at CIA under (tidligere CIA-direktør Mike) Pompeos udtrykkelige ledelse udarbejdede planer om at kidnappe og myrde mig på den ecuadorianske ambassade i London og give tilladelse til at gå efter mine europæiske kolleger og udsætte os for tyveri, hackerangreb og plantning af falske oplysninger.« Det er den samme Pompeo (daværende udenrigsminister), som den 15. april 2019 sagde til en gruppe studerende på Texas A&M University : »Hvad er kadetmottoet på West Point? 'Du skal ikke lyve, snyde eller stjæle, og du skal ikke tolerere dem, der gør det'? Jeg var direktør for CIA. Vi løj, vi snød, vi stjal... «

Så selv om snigmord angiveligt blev forbudt i USA ved forskellige love i 1970'erne og 80'erne, er det i stigende grad den anvendte, endog foretrukne metode til »regeringsførelse«, som anglofæren ønsker at benytte sig af – regeringsførelse ved hjælp af mord. Husk titlen på en artikel i *Foreign Policy* den 30. juli 2024: »Ville USA overveje at snigmyrde Putin?« Husker I de to mislykkede mordforsøg inden for to måneder mod tidligere præsident Donald Trump, som vendte tilbage til stedet for den afværgede forbrydelse ved en demonstration med deltagelse af titusinder i Butler, Pennsylvania, lørdag den 5. oktober?

Et »attentaternes USA« tilranede sig det amerikanske præsidentskab den 22. november 1963 med drabet på og mørklægningen af drabet på USA's præsident, John. F. Kennedy. En række mord fulgte, bl.a. på Malcolm X, Martin Luther King og præsidentkandidaten Robert Kennedy. Lige efter det begyndte FBI og andre agenturer at myrde amerikanske borgere, som i deres mord på den 21-årige Black Panther-leder Fred Hampton i

Chicago den 4. december 1969. Og mens senator Frank Churchs udvalgs undersøgelser af CIA førte til udstedelsen af en række bekendtgørelser – E0 11905 i 1976, E0 12036 i 1978 og E0 12333 i 1983 – der specificerede, at »enhver, der er ansat af den amerikanske regering«, havde forbud mod at deltage i og udføre spionage, at deltage i eller på anden måde hjælpe med mord – fortsætter mordet på politiske modstandere, som det næsten skete for Lyndon og Helga Zepp-LaRouche i 1986, og som næsten skete for Donald Trump i Butler, Pennsylvania i juli, og lidt senere den 15. september i West Palm Beach, Florida. Netanyahu's myrderier er blevet støttet og derfor opmuntret af både de republikanske og demokratiske kandidater. At disse mord på Hamas-ledere i Gaza medfører »følgeskader« i form af tusindvis af kvinder og børn, er, som Dr. Mark Perlmutter bemærkede, en løgn. Hamas-medlemmerne er følgeskader i den systematiske ødelæggelse af hospitaler, skoler og moskeer i Gaza, nu i Libanon og snart i Iran.

Diskussionen i det russiske sikkerhedsråd understreger imidlertid, hvorfor Helga Zepp-LaRouches Ti principper for en ny international sikkerheds- og Udviklingsarkitektur må blive det moralsk overlegne udgangspunkt, hvorfra afviklingen af »Bæstets internationale snigmordbureau (inklusive dets morderiske økonomiske malthusianske befolkningsreduktionskrige) kan opnås. Global økonomisk udvikling er en realitet. På slagmarken i Sydvestasien må LaRouches Oase-plan, hvor upraktisk den end kan synes i øjeblikket, fortsat have overtaget hvorfra vi kæmper og får verden til at følge efter. Vi må insistere på, at den eneste løsning imod krig er fred gennem økonomisk udvikling, ikke mord.

Helga Zepp-LaRouche og andre taler til Den Internationale Fredskoalition, nr. 70, 4. oktober 2024

Ikke korrekturlæst

ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen! Dette er Den Internationale Fredskoalition, dette er vores 70. møde i træk, 70 uger i træk. Tak til alle, der har været med indtil nu. Mit navn er Anastasia Battle. Jeg vil være jeres ordstyrer i dag, sammen med mine medordførere Dennis Speed og Dennis Small.

Grunden til, at vi har skabt denne Internationale Fredskoalition, dette forum, er at samle og forene fredsbevægelser fra hele verden: På trods af folks ideologier, på trods af folks uenigheder, er vi nødt til at samle den internationale fredsbevægelse, hvis vi vil stoppe en atomkrig. Jeg er sikker på, at mange af jer, der er med os i dag, er med os, fordi I ved, at vi er så tæt på det, samtidig med at vi står over for et forfærdeligt folkemord i Palæstina. Endnu en gang tak til alle jer, der har arbejdet utrætteligt for at få denne sammenslutning til at fungere.

Vi vil have en række talere i dag fra hele verden, som vil gennemgå, hvad der sker. Vi har en række beretninger om konflikter. Vi kommer fra en uge med mindst tre store demonstrationer – to i USA, en i Sverige og mange flere, tror jeg, i Tyskland. Så vi vil få mange rapporter om IPC's aktiviteter og deltagerne i dem. Også interventioner, som folk foretager.

Med det vil jeg gerne give ordet til Helga Zepp-LaRouche, som er grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition. Værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Lad mig først sige velkommen til jer alle sammen.

Det er, som om vores indsats kan være prisværdig, men jeg tror, at alle i denne samtale nok deler følelsen af, at begivenhederne udvikler sig hurtigere i retning af en potentiel atomkrig, end vores hidtidige indsats har kunnet bremse dem eller endda vende dem. Hvis folk har et mere optimistisk syn, må de meget gerne fortælle mig det. Men lige nu sidder vi på randen af en regulær krig i Mellemøsten. Det mener også Fyodor Lukyanov, som er en meget kendt russisk analytiker, kommentator og meningsdanner, og som mener, at Mellemøsten er på randen af en regulær krig. Det er meget svært at forestille sig, hvordan det skal stoppes i sidste øjeblik, men det er det, vores opkald handler om. Det, der skete, var, at Iran den 1. oktober – endelig, efter to måneders ventetid siden drabet på Hamas-lederen Haniyeh – sendte 400 missiler mod Israel. Israelerne sagde, at det var meget ineffektivt. Iranerne hævdede, at 90 % af missilerne kom igennem. Det er meget svært at verificere dette uafhængigt. Det ser ud til at være klart, at et stort antal af disse missiler kom igennem, hvilket betyder, at Iron Dome ikke er helt vellykket, og hvordan skulle den egentlig kunne være det?

Det forventes, og man kan næsten sige, at verden venter på det minut for minut, at Israel naturligvis vil foretage et modangreb på Iran. Biden-administrationen sagde, at de tror, at en fuld krig stadig kan undgås. Tilsyneladende godkendte præsident Biden ikke, at Israel ville angribe de iranske atomanlæg, hvilket ville være den mest alvorlige optrapning, men kun gå efter oliefelter eller raffinaderier i Iran. Og så er spørgsmålet naturligvis, hvad den iranske reaktion vil være: Hvis Iran så laver et modangreb mod Israel, og Israel slår endnu mere igen, så er vi på en meget kort optakt til den absolutte katastrofe.

Den iranske udenrigsminister er netop ankommet til Beirut, hvor der gøres en massiv indsats for at finde en efterfølger

til Nasrallah.

Israelerne har tilsyneladende sendt endnu et angreb mod flere boligblokke, hvor Hizbollah-ledelsens møde formodes at finde sted. Alt dette er ikke helt verificeret endnu, fordi det foregår i en krigszone, så du kan forestille dig, hvor anspændt situationen er.

Under alle omstændigheder har den russiske regering opfordret alle sine borgere til at forlade Israel, så længe der stadig er mulighed for at tage et fly, hvis de bekymrer sig om deres liv og sikkerhed. Og generelt kan jeg kun sige, at alt virkelig er ved at forberede sig på en optrapning af situationen. Naturligvis ligger de amerikanske hangarskibe stadig i regionen med mange krigsskibe som en klar afskrækkelse mod Iran. Og naturligvis Iran, som hidtil har forsøgt at undgå en generel krig, fordi jeg tror, at den nuværende ledelse klart har signaleret, at de forstår, at der ikke kan være nogen vindere i en generel krig i Mellemøsten.

Jeg tror, at den nye bog, som er skrevet af den israelske journalist Gideon Levy, {The Killing of Gaza: Rapporter om en katastrofe}. Jeg har kun læst en rapport af en stor journalist, Chris Hedges, som blev genoptrykt i {Consortium News}, der rapporterer, hvordan denne israelske journalist var en af de få journalister, der udtalte sig på denne måde. Levy rapporterer om effekten af alle disse drab i Gaza, på Vestbredden og i Libanon, ikke kun på palæstinenserne, men også på israelerne, og siger, at dette fører til mental ødelæggelse af Israel og Palæstina, og at Israel har mistet sin medmenneskelighed, og at det største problem er, at alle de mennesker, der ser på, både i Israel, men naturligvis også det internationale samfund, som bare trækker på skuldrene over det, der sker, især i Gaza, efter at der er gået et år, at dette truer med at føre til kollektivt selvmord i Israel; og man kan tilføje, i betragtning af det eksplosive potentiale og faren for, at atomvåben i sidste ende kan blive brugt i Mellemøsten, hele den menneskelige civilisations kollektive

selvmord. Så alvorligt er det.

Naturligvis er den anden store krise omkring Ukraine ikke mindre, måske mindre i overskrifterne, men det er også en igangværende optrapning der. Det ser ud til, at det ukrainske luftvåben forsøgte at ramme atomkraftværket i Kursk – uden held, men der var åbenbart et sådant forsøg. Den russiske ambassadør i Washington, Anatoly Antonov, udsendte en meget alvorlig erklæring om, at Biden-administrationen ville skubbe verden ud i en atomar katastrofe. Dette blev rapporteret i russisk tv, og han rapporterede også om personlige trusler mod ham selv og andre russiske diplomater.

Generelt er krigshysteriet i Vesten ubrudt. Der er nogle få undtagelser som Ungarn, Slovakiet, Georgien, Serbien og nogle stemmer her og der. Men generelt er EU's politik stadig at gå i krig med Rusland engang i fremtiden. Der er kommet en ny EU-kommissær for forsvar og rumfart: Hans navn er Andrius Kubilius. Han opfordrer til, at EU øger sin militære produktion, og at der straks skal ske etablering af en europæisk forsvarsunion. Han er på samme linje som den tyske forsvarsminister Pistorius, nemlig at en krig med Rusland om 6-8 år er uundgåelig. Hvorfor skubber de til konfrontationen nu, hvis EU og de europæiske nationer ikke er »krigsklare«? Det er alt sammen fuldstændig irrationelt. Og som vi har diskuteret mange gange, er den egentlige årsag hverken situationen i Mellemøsten eller i Ukraine, selv om der er detaljer, som angiver de udløsende faktorer og årsager osv. Men den virkelige grundlæggende konflikt, som vi tydeligvis ser gå ind i sin sidste fase, er, hvad der vil ske med det kollektive Vesten, hvis neoliberale system tydeligvis er ved at kollapse, da økonomien i Tyskland er i frit fald; og frygten for, at landene i det Globale Syd danner et alternativ med BRIKS+, det Globale Syd, som i mellemtiden repræsenterer næsten 90 % af den menneskelige befolkning. Og de er fast besluttede på ikke at gå ned med Vesten. Alligevel er det klart, at hvis det kommer til en atomkrig, kan det blive hele

menneskehedens skæbne.

Vi havde en meget vigtig begivenhed, som jeg absolut ikke vil undlade at nævne: Den 2. oktober havde vi et arrangement arrangeret af Schiller Instituttet med så ekstraordinære eksperter som Jack Matlock, tidligere amerikansk ambassadør i Moskva ved afslutningen af den kolde krig. Han fortalte, at der ikke var noget, der hed en uprovokeret krig fra Ruslands side. Jeg synes, det er ekstremt vigtigt, at man har nutidige vidner, som står frem og fortæller sandheden, for krigsførelsen og hvem, der kontrollerer fortællingen, bliver mere og mere voldsom. Og desværre er nogle mennesker på venstrefløjen opportunistiske og taler ikke sandt. Han redegjorde for, hvordan vi egentlig kom hertil, 34 år efter den tyske genforening, som vi »fejrede« i går. Derefter blev han naturligvis efterfulgt af en førende ekspert i atomvåben, Ted Postol, som gav en absolut hårrejsende redegørelse for, hvad der vil ske, hvis det kommer til atomkrig. Ikke for at afvise de andre talere, men især på grund af de to ekstraordinære oplægsholdere, vil jeg opfordre IPC-deltagerne til ikke bare at se denne video, men til at hjælpe med at sprede den over hele verden. For folk er nødt til at vågne op og forstå, hvad en atomkrig vil gøre. Det mindste, der vil ske, er en ødelæggelse af meget, meget store dele af den menneskelige civilisation og i værste fald alt menneskeligt og andet liv på planeten, og det er den risiko, vi står over for.

Jeg tror, det er den umiddelbare situation, vi står over for lige nu. Derfor tror jeg, at vi er nødt til at høre de forskellige vidner rapportere om graden af mobilisering mod dette. I går var der en relativt stor demonstration i Berlin, men sammenlignet med det, vi ser, er det meget, meget langt fra det, der skal til for at stoppe det. For kun hvis disse demonstrationer bliver så store, at regeringerne må frygte, at de vil blive skubbet ud af embedet, hvis de ikke reagerer på kravene fra folk på gaden, har de nogen chance for at stoppe denne truende katastrofe. Lad os diskutere alt dette og lave

en virkelig seriøs brainstorming om, hvordan vi som Den Internationale Fredskoalition kan optrappe vores indsats for virkelig at stoppe denne ubeskrivelige fare.

{{Bemærkninger under diskussionen:}}

[til Imam Elahi] Jeg vil gerne udtrykke min sympati med dig og naturligvis med alle de mennesker, der befinder sig i denne utrolige situation. Jeg håber, at dine ord er med til at ryste verdens samvittighed, for det er ikke kun i Mellemøsten. For hvis vi ikke stopper dette, vil det være på verdensplan, hvad du refererede til med pastor Martin Niemöller, at de først kom efter socialisterne, så efter sigøjnerne, så efter jøderne, og da de kom efter mig, var der ingen tilbage til at forsvare mig: Det er verdens tilstand lige nu.

Jeg vil bare sige: Lad os ikke opgive håbet om, at vi kan ændre situationen. For det, Sara [Madueño] fortalte om før, er et andet system allerede i gang med at blive bygget. Jeg har en fornemmelse af, at vi står over for en stor omvæltning, en stor katastrofe. Det ser ud, som om man ikke kan forhindre det i at ske, og man kan kun håbe, at det ikke er den sidste, virkelig store atomare katastrofe, som eliminerer alt liv på Jorden. Men jeg mener, at vi absolut bør fortsætte med den optimisme, at vores metode med dialog mellem de store religioner, dialog mellem de store kulturer, hvor vi insisterer på ikke-vold, er den stærkeste metode. Så hold fast i jeres overbevisning, og opgiv ikke håbet...

[svar på spørgsmål] Meget kort, jeg er meget taknemmelig for dette spørgsmål, for jeg synes, det peger i den rigtige retning, som jeg eftertrykkeligt vil tilføje til de principper, der blev nævnt tidligere, som ikke at annektere territorium og de forskellige principper, der blev nævnt før: At jeg tror, vi er nødt til at tilføje et par ting, som for eksempel fredens fjender, og det er nødt til at blive defineret. Men jeg tror, at hvis man bare tænker på, at det nu er internationalt anerkendt og etableret, at der i marts 2022, der var et par dage efter udbruddet af den særlige

militæroperation, var en aftale mellem både Ukraine og Rusland om en diplomatisk løsning på krisen, som blev forhandlet i Istanbul. Og det ville have været fuldt ud muligt at afslutte krigen, redde omkring 500.000 ukrainske liv og jeg ved ikke, hvor mange russiske liv, og hvordan blev det ødelagt? Det ved vi godt: Det var Boris Johnson, som fløj ind fra London til Kiev og fortalte præsident Zelenskyj, at han skulle blive ved med at kæmpe, at han ikke skulle gå med til forliget, fordi han så ville have opbakning fra NATO og hele Vesten.

Det og mange, mange andre hændelser, hvor en diplomatisk løsning allerede var ved at blive underskrevet og gennemført, og så kom der en eller anden indgriben, mange gange fra briterne, som ansporede til det, og krigen fortsatte. Og jeg mener, at vi absolut må indføre en ny kategori af »fredsfjender«, og vi må diskutere en måde, enten i FN-processen eller i en eller anden form, hvorpå dette kan forbydes! Med andre ord må vi skabe en bevidsthed blandt verdens befolkning om, at der findes sådanne fjender af fred, og fordi folk ellers bliver ved og ved, og folkedrabet fortsætter, og mordene fortsætter, og elendigheden fortsætter, og de mennesker, der faktisk er dem, der personligt og konkret anstifter det, bliver aldrig stillet til ansvar.

Jeg har ikke et færdigt svar på, hvad der er den korrekte diplomatiske procedure – skal det være folkeafstemninger, skal det være i de nationale parlamenter, skal det gå til FN's Generalforsamling? Det skal afklares og diskuteres. Og jeg vil også invitere rigtige juridiske eksperter, som sikkert har tænkt over det, [der er] en masse diskussion om behovet for at reformere FN, så det kan løse mange af de problemer, som ikke er håndterbare lige nu, men jeg synes, det er et meget værdifuldt punkt.

{Afsluttende bemærkninger

Jeg tror, at i betragtning af tingenes tilstand, som virkelig er oprørende, når man ser på nyhederne, internetdækningen. Men taleren fra Palæstina sagde, hr. Kuttub, at folk i Beirut

sidder der lige nu og venter på det ene angreb efter det andet, uden noget sted at tage hen. Og mens jeg kiggede, kom der rapporter om, at israelerne igen havde foretaget nogle meget hårde angreb, som tydeligvis var rettet mod Hizbollahs generalsekretær Nasrallahs efterfølgere. Folk sidder bare der, som om de venter på døden. Og jeg vil virkelig også minde folk om at tage imam Elahis ord fra Dearborn til sig, for vi er nødt til at få folk til at vågne op! Folk er følelsesløse over for det folkemord, der foregår. Det er næsten, som om alle følelser er blevet dræbt, og tingene bare sker, og du ser på det, og den moralske ligegyldighed kan vi ikke tolerere.

Ellers kan jeg kun sige, at jeg ikke tror, vi har udtømt alle muligheder, for jeg vil give dig et eksempel: Ved fredsdemonstrationen i Berlin i går var der en usandsynlig taler, nemlig [Peter] Gauweiler fra CSU. Det er på det politiske spektrum i Tyskland mere på højre side. Han sagde, at han var lidt genert, selv om han ikke er genert, men det var hans første tale til en fredsdemonstration i hans liv. Og så citerede han Franz-Josef Strauss. De af jer, der har været med i et stykke tid, vil huske, at han var en meget, meget skarp figur – hadet af mange, men han var en figur, han var en rigtig karakter. Han var en politiker, som de bør være. Man kan måske ikke lide, hvad de siger, men han var ægte i forhold til de kunstige figurer, vi har mange af i dag. Og Gauweiler citerede Strauss, og han lød som fra venstre – til venstre for Baerbock, til venstre for Scholz. Det viser bare, hvordan det politiske spektrum er forsvundet. Under alle omstændigheder pegede han på en meget interessant ting, nemlig at det, den tyske regering faktisk gør med den tyske hær, er ulovligt og forfatningsstridigt, fordi den tyske forfatning kun definerer den tyske hærs opgave til at forsvare landet – ikke til at være involveret i internationale angreb og så videre. Så da han er advokat, er jeg sikker på, at han nok skal finde på en strategi for at gøre det til et stærkere emne. Og jeg tror også, at mange forfatninger eller lovgivninger har ganske gode love, som er helt tilstrækkelige til at imødegå det, der

foregår på nuværende tidspunkt.

Men jeg vil virkelig opfordre folk: Se, det, der sker lige nu, er så utroligt, ikke bare hjerteskræende, men det er selvmorderisk, det driver civilisationen mod et kollektivt selvmord, og i lyset af det, så hav modet til at handle. I går blev det foreslået, at vi måske skulle opfordre til demonstrationer hver anden uge. Straks kom argumentet om, at det er for meget, det er så dyrt at have højtaleranlæg og store telte. Måske er det ikke det, der er brug for. Måske skulle vi bare opfordre folk til at samles hver anden uge uden alt det her, bare samles på en markedsplads i din by. For jeg tror, det kræver en mobilisering. Jeg tror, at vi nu er fire uger fra det amerikanske valg, og jeg er bange for, at det er de mest afgørende uger i vores levetid, i menneskehedens historie. Og vi er nødt til på en eller anden måde at bringe alt i kraft, hvad vi kan. Eller måske kan vi ikke få det organiseret denne gang, men jeg vil gerne begynde at cirkulere denne idé om at holde dette hver anden uge på torvet, uanset hvor du er.

For det andet vil jeg gerne gentage det: Vi er nødt til at have diskussionen om den internationale sikkerheds- og udviklingsarkitektur. For efterhånden som kriserne i Mellemøsten og Ukraine udfolder sig – og man kunne tilføje situationen i Fjernøsten omkring Kina og Filippinerne og Det Sydkinesiske Hav og Taiwan – tror jeg absolut ikke, vi kommer ud af det, hvis vi ikke har en international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til alle landes interesser. Det er ikke en utopisk idé: Jeg tror, det er en opskrift på overlevelse. Så hjælp os med at udbrede denne idé.

Jeg synes, BRIKS er på en god vej. Der er en masse diskussion om det kinesiske forslag om det Globale Sikkerhedsinitiativ, det Globale Udviklingsinitiativ, det Globale Civilisationsinitiativ, som skal ses i sammenhæng. Det er bare en anden måde, som kommer fra kineserne, og som går i samme retning, som vores forslag om den nye sikkerheds- og

udviklingsarkitektur også udtrykker, hvilket i høj grad også altid har inkluderet ideen om en dialog mellem kulturer og civilisationer. Så hjælp os med at få det på dagsordenen. Og lad os forsøge at gøre den næste IPC-begivenhed til en meget stærk begivenhed, for vi er nødt til at ryste verdens befolkning til at gribe ind på enhver mulig måde for at stoppe det skrækshow, der udfolder sig for øjnene af os.

Sidste chance for at forhindre tredje verdenskrig! Webcast-dialog med Schiller Instituttets grundlægger og formand Helga Zepp-LaRouche

ikke korrekturlæst

Torsdag den 3. oktober 2024, EIRNS

HARLEY SCHLANGER: Velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og formand for Schiller Instituttet. Det er torsdag den 3. oktober 2024. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært i dag. Du kan sende os dine spørgsmål og kommentarer via e-mail til questions@schillerinstitute.org eller sende dem til chat-siden.

I dag er det den 3. oktober 2024: I Tyskland er det *Tag der Deutschen Einheit* eller den tyske enhedsdag, og det kommer vi til om lidt, Helga, da du kan bidrage med en ægte eksperts vurdering af, hvad der skete for 34 år siden, og hvordan en

stor mulighed gik tabt på det tidspunkt. Men til at begynde med har vi flere spørgsmål fra seere, der reagerer på din advarsel i løbet af de sidste par uger om, at vi er på vej mod en mulig tredje verdenskrig, især i betragtning af den optrapning af kampene, der foregår nu i Sydvestasien, det såkaldte »Mellemøsten«. Det gængse spørgsmål er: Er vi allerede i 3. verdenskrig? Hvis ikke, hvad kan der så gøres for at forhindre den? Og en, der stillede disse spørgsmål, spurgte også: »Hvorfor hepper det amerikanske etablisement på Israel, når det burde være tydeligt, at Netanyahus mål er at bringe USA ind i denne krig mod Iran?«

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Det er et meget godt spørgsmål, for jeg tror, at vi skridt for skridt nærmer os tredje verdenskrig, og jeg tror, at den seneste udvikling, at der var et israelsk angreb på den russiske militærbase i Latakia i Syrien, efter at et iransk fly angiveligt var landet der, viser, at vores advarsler ikke har været det mindste overdrevne. For hvis du nu har et forsøg på at angribe en russisk base i Mellemøsten. Jeg mener, vi er meget, meget tæt på, at andre magter, atomare magter, bliver trukket ind i denne konflikt, og mange, mange eksperter i forskellige lande siger alle de indlysende ting: Nemlig at Netanyahu tydeligvis satser på at kunne trække USA ind i en kamp mod Iran. Biden blev i går spurgt, om USA ville gå med til et israelsk angreb på Irans atomanlæg, og Biden sagde: »Nej.« Men scenariet for optrapning er der allerede helt klart. Man ville få et israelsk modangreb mod måske Irans oliefelter, olieraffinaderier; så ville Iran gengælde det mod Israel, og så ville israelerne ramme Irans atomfaciliteter, fordi hele propagandaen fra en hel fløj af krigshøge har været, at Iran nu er meget tæt på at have sin egen atombombe, måske en eller to uger væk. Det er meget svært at vurdere, men Israel har atomvåben. Og jeg tror, vi er så tæt på en sådan eksplosion.

Hvis den russiske militærbase i Syrien nu bliver angrebet, viser det, hvordan en lille optrapning virkelig kan få de

andre atommagter til at involvere sig, hvis optrapningen fortsætter.

Så vi er tæt på Tredje Verdenskrig, det er der ingen tvivl om. Det eneste spørgsmål er, hvorfor USA ikke stopper Israel, for det er meget indlysende, at USA er den eneste magt, der kan gøre det. USA har siden Hamas' angreb på Israel den 7. oktober for et år siden meget hurtigt opbygget en militær tilstedeværelse i hele regionen, i Middelhavet, i Golfen; der er faktisk flere hangarskibsgrupper med destroyere og andre krigsskibe i regionen, naturligvis som en afskrækkelse – jeg siger »afskrækkelse« i anførselstegn – over for Iran. Men dybest set skaber det en situation, hvor Israel føler, at de kan gøre, hvad de vil, fordi USA ikke stopper dem. Faktisk har USA for nylig givet dem en meget stor sum penge til våbenkøb.

Jeg tror, at det eneste, der kan gøres, er, at hele verden taler imod denne fare. Jeg tror, at fredsbevægelsen i alle lande, i USA og i Europa, må gå på gaden. Der har lige været en demonstration i Berlin med et sted mellem 20-30.000 mennesker. Det er godt, men det er slet ikke nok til at præsentere det stærke budskab, der er brug for. Jeg mener, at landene i det Globale Syd skal sige fra, og det haster, for hvis det kommer til en atomkrig, vil alle være involveret. Og selv om den videnskabelige debat måske ikke er helt afgjort, om en global atomkrig vil blive efterfulgt af en atomvinter, vil det radioaktive nedfald være tilstrækkeligt til at dræbe alle mennesker og sandsynligvis meget af livet i det hele taget på planeten.

Så vi leger virkelig med en utrolig trussel mod menneskehedens eksistens, og jeg tror, at alle – lande i det Globale Syd, fredsbevægelsen i Vesten – skal blive stærkere og stærkere meget, meget hurtigt, for jeg tror, at vi virkelig befinder os i en utrolig stor fare.

SCHLANGER: Du lytter til Helga Zepp-LaRouche: Hun har taget initiativ til et ugentligt møde om fredagen i Den

Internationale Fredskoalition. Hvis du kan deltage, er det kl. 11.00 Eastern Time [17.00 CET]. Det har fået større og større betydning, fordi de mennesker, der kommer, får deres stemme hørt.

Helga, vi har fået en e-mail fra en seer fra Brighton i Storbritannien, som spørger, hvorfor USA tager imod råd fra briterne om Ukraine? Han henviser især til dækningen i *The Economist* og *Financial Times*. Men han sagde: »Vi kan ikke engang få vores hangarskibe ud af tørdokken. Hvorfor skulle USA lytte til Starmer eller Lammy?« Med henvisning til premierministeren og udenrigsministeren.

Og i forbindelse med det er der et spørgsmål fra en anden seer i Storbritannien, som spørger: »Hvem træffer de endelige beslutninger om Ukraines anmodning om at bruge amerikanske og britiske missiler til at ramme mål inde i Rusland?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, man er nødt til at se på historiens lange linjer for at forstå, hvorfor USA gør det og lytter til briterne igen og igen. Og jeg tror, at svaret skal findes i, at da de amerikanske kolonier udkæmpede den første krig mod kolonialistisk undertrykkelse, nemlig det Britiske Imperium, skal det bemærkes, at den amerikanske revolution var den første antikoloniale krig! Det er vigtigt for at forstå, hvad der kan gøres i dag. Så var det britiske imperium dybest set ikke enig i det, og de forsøgte med alle midler at ophæve det, først med militære midler i krigen i 1812, borgerkrigen, hvor det Britiske Imperium allierede sig med Konføderationen, og så til sidst, da de indså, at kolonien ikke kunne generobres med militære midler, var der en hel indsats fra Fabian Society, fra forskellige andre britiske foretagender, for at overbevise det amerikanske etablisement om, at de skulle adoptere modellen fra det Britiske Imperium for et fælles styre. H.G. Wells skrev om det i sin bog *The Open Conspiracy*, som blev udgivet i 1928, hvor det er beskrevet i detaljer. Og jeg tror, at hvis man ser på, hvordan f.eks. amerikanske præsidenter har vandret tilbage til Storbritannien – dronningen er død nu, men

før ville et møde med dronningen være et passende udtryk for politisk styre i det 20. og 21. århundrede, at man stadig har monarkier, hvor nogle mennesker, de blåblodede, aristokraterne, tror, at de er en højere art end almindelige mennesker. Den idé, den idé om at tilhøre en oligarkisk elite, tror jeg på en eller anden måde er indgået i idéen om at styre verden baseret på det særlige angloamerikanske forhold og idéen om den »regelbaserede orden«, som dybest set er et oligarki, der forsøger at bevare overherredømmet over alle institutioner i verden, hvilket tydeligvis ikke længere er muligt, fordi vi har nået en multipolaritet for meget længe siden.

Så jeg tror, at den amerikanske elites tendens til at lytte til briterne skyldes, at det ikke er fremmed for deres egne hensigter, og da briterne er mere erfarne efter flere århundreders kolonialisme, kommer de naturligtvis igen og igen med ideer til, hvordan man kan optrappe. Og lige nu var Starmers besøg i Det Hvide Hus den 13. september bare et nyt udtryk for, at det igen og igen er briterne, der ønsker at anspore amerikanerne til at optrappe i denne krig mod Rusland.

Men efter min mening er der en vis tryghed ved det særlige forhold, og det giver en fortælling om den unipolære verden, som styres af angelsfæren. Så jeg tror, det er noget, der kun kan løses ved, at flere mennesker bliver samfundsborgere, ved at flere mennesker tager ansvar for, hvad deres lande gør. Men jeg tror, vi er et sekund før midnat.

SCHLANGER: Og den anden del af det spørgsmål var: »Hvem træffer den endelige beslutning om Ukraines anmodning om at tillade amerikanske og britiske missiler at blive skudt ind i Rusland? Det blev stoppet af Biden på mødet den 13. september og derefter igen i FN, men Blinken og andre sagde, at det stadig er på bordet. Så hvem træffer den endelige beslutning?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, det er denne »kollektive Biden«, som han er blevet kaldt på det seneste, da det stod klart, at folk

i hans nærmeste omgivelser, herunder i det demokratiske parti, ikke mente, at han var i stand til at stille op til præsidentvalget igen, så de satte Kamala Harris på den position. Men det rejser naturligvis det store spørgsmål: »Hvem styrer USA?« Og det er ikke kun nu, men i mange år, og folk har altid besvaret det spørgsmål ved at sige, at det er »den dybe stat«. Men jeg tror, det er det permanente bureaukrati, det er folk, som er blevet uddannet til at sidde i disse stillinger. Jeg tror, at valgene er meget mindre vigtige, end folk tror, fordi ideen om at flytte unge ledere, om at pleje folk i stillinger og derefter sørge for, at de er der, især i krisetider, har været navnet på spillet i lang tid. I Frankrig blev det kaldt synarkiet. I USA er det et permanent bureaukrati.

Og der er kampe: Det ser ud til, at militæret og Pentagon har været hovedårsagen til, at denne beslutning ikke blev annulleret, men i det mindste udskudt. Men der er andre, som presser på, og jeg tror, at udenrigsministeriet spiller en meget fremtrædende rolle. Så den endelige beslutning ser desværre ikke ud til at ligge hos præsidenten.

SCHLANGER: Jeg nævnte i begyndelsen, at det i Tyskland i dag er 34-årsdagen for genforeningen af Tyskland. I havde et arrangement i går, som nu er lagt ud på Schiller Instituttets hjemmeside og YouTube-kanal: »Endnu et skridt tættere på atomart ragnarok – Tyskland har brug for en ny sikkerhedsarkitektur«, som havde et meget ekstraordinært panel og en diskussion. Hvad er dine tanker om, hvorfor dette er så vigtigt et spørgsmål?

ZEPP-LAROUCHE: Det, vi forsøgte at gøre i går, og jeg kan kun opfordre jer, vores seere og lyttere, til at se denne video, fordi det er meget klart, at Tyskland spiller en meget specifik rolle. Folk som Ray McGovern og Scott Ritter var allerede for længe siden af den opfattelse, at hvis Tyskland ikke ville gå med i den nuværende NATO-krigspolitik, så kunne det ikke lade sig gøre. Naturligvis viser den nuværende

regering absolut ingen tilskyndelse til at gøre noget andet end det, London og Washington fortæller dem, men det er derfor, vi havde dette ekstra program i går, fordi vi havde den tidligere ambassadør Jack Matlock, som var ambassadør i Moskva på tidspunktet for afslutningen af den kolde krig og den tyske genforening. Han er et øjenvidne, og han talte faktisk utroligt åbent om, hvad han mener om den nuværende politik. Så havde vi Ted Postol, som efter min mening er Vestens førende ekspert, som holdt et hårrejsende oplæg om, hvad en atomkrig vil betyde for Tyskland. Og så havde vi mange andre anerkendte talere fra Frankrig og Tyskland. Alt i alt var det en ekstraordinær åben og virkelig den slags diskussion, som folk ikke kan høre – jeg lyttede i dag til talerne ved demonstrationen i Berlin, som var meget gode. Men det, folk er nødt til at vide, er, hvad vi præsenterede i går: For jeg er helt sikker på, at hvis folk virkelig fik en sanselig idé om, at hvis der kommer en atomkrig, har Tyskland ikke en snebolds chance i helvede. Det ville fordampe stort set øjeblikkeligt. Og jeg tror, det er det, folk er nødt til at forstå.

Så vi diskutererede det også ud fra spørgsmålet om, hvordan det kunne gå så galt så hurtigt? For kun 34 år siden, i dag, var der den tyske genforening. Det var naturligvis ikke Berlinmurens fald, som skete tidligere, den 9. november 1989, men den 3. oktober var dagen for den officielle traktat, som gav Tyskland de facto suverænitet. Det står i aviserne, at Tyskland har fået ret til suverænitet. Men det blev naturligvis aldrig realiseret politisk. Og dog foreslog vi dengang en løsning, som ville have været det økonomiske udviklingsgrundlag for en fredsorden i det 21. århundrede. Vi kaldte det dengang den produktive trekant. Den blev foreslået af min afdøde mand, Lyndon LaRouche. Og da Sovjetunionen kollapsede i 1991, udvidede vi det til at blive Den Eurasiske Landbro, som var ideen om at forbinde det økonomiske område i Europa, befolknings- og industricentrene, med dem i Asien gennem økonomiske udviklingskorridorer. Og vi præsenterede det

for forskellige regeringer. Den eneste regering, der reagerede, var Kina, og jeg vil sige, at hvis man ser på Bælte- og Vej-Initiativet og Den Nye Silkevej i dag, kan man finde mange af de oprindelige ideer i vores forslag fra 1991 eller endda 1989.

Så vi diskuterede, at det var en fantastisk chance! Det, hr. Matlock illustrerede, var, at der ikke var nogen trussel! Sovjetunionen i den sidste periode og det tidlige Rusland var ikke en trussel mod Vesten. Så det ville have været meget nemt at skabe en fredsorden, og den chance blev fuldstændig ødelagt af den virkelig dårlige idé om at udvide NATO mod øst, hvilket der ikke var nogen grund til. Matlock sagde, at det var østeuropæerne, der krævede at blive en del af NATO. Jeg ved, at mange mennesker siger det, men fra mange, mange kontakter i Letland, Estland, Polen og andre østeuropæiske lande ved jeg, at – jeg mener, selvfølgelig har de til dels historiske grunde – men grunden til, at det skete, er, at mange af lederne i disse lande havde deres karriere i eksil, i Storbritannien, i USA, og så kom de tilbage og blev præsidenter og ministre. Og så faldt alt naturligvis i tråd med kravet om en udvidelse af NATO.

Så jeg synes, det er en tragedie: For man havde chancen for at skabe en fredsorden, for at overvinde ideen om, at man skal løse konflikter med krig. Og nu er vi på randen af tredje verdenskrig. Så jeg synes, det er legitimt og faktisk helt nødvendigt at se på, hvad der gik galt, og så drage konklusionerne og forsøge at rette op på det, for det er stadig muligt. Den nye økonomiske verdensorden, som er ved at opstå fra landene i det Globale Syd og BRIKS, er den eneste måde, hvorpå vi kan undgå tredje verdenskrig, hvis vi får Europa og USA til at stoppe den geopolitiske konfrontation og begynde at signalere, at de er klar til at samarbejde. Jeg kan ikke se nogen anden vej ud af denne krise.

SCHLANGER: Vi har en opfølgning på Tyskland. »De Grønne og De Liberale [FDP] er gået kraftigt tilbage ved tre nylige

delstatsvalg.« Det er de to andre partier, som er en del af den nationale regeringskoalition med Scholz. Og spørgeren siger: »De fortjener at være i tilbagegang.« Men efter hans mening synes de kristelige demokrater [i oppositionen] under Friedrich Merz at have en lignende politik om Ukraine og NATO og EU som koalitionen, og de vil aldrig acceptere en alliance med hverken Wagenknecht-partiet [Bündnis Sahra Wagenknecht] eller Alternativ for Tyskland (AfD). For mig ser det ikke ud til, at der er en løsning. Men hvordan kunne det gå så galt i Tyskland?»

ZEPP-LAROUCHE: [griner] Jeg synes, det er et rigtig godt spørgsmål. Jeg tror, man skal mindst 200 år tilbage for at finde svaret. For hvordan kunne Tyskland, som var på toppen af den historiske kultur i forhold til den universelle historie, i den tyske klassiske periode, hvordan kunne det gå ned, først til nazitidens rædsler, og så efter et vist opsving efter Anden Verdenskrig, hvor Tyskland gjorde fremskridt i mange henseender, økonomisk, politisk, kulturelt, og nu, hvor det er nede i hullet igen?

Det ville kræve en meget lang diskussion: Jeg tror, at den kulturelle indflydelse fra romantikken, som begyndte at ødelægge den klassiske periode, Schopenhauers pessimisme, ungdomsbevægelserne før Første Verdenskrig, alt dette var påvirkninger, som udhulede den tyske kultur. Men man må ikke glemme, at det var Wienerkongressen, den orden, som blev indført af det internationale oligarki; i en vis forstand havde befrielseskrigene praktisk talt ført til en forening af en nationalstat, baseret på monarki, men et konstitutionelt monarki. Men Wienerkongressen bragte ikke engang det forslag på bordet, som faktisk var blevet udarbejdet af von Stein og Scharnhorst.

Så der er altid dette internationale oligarki. I tilfældet med Wienerkongressen var det briterne, Castlereagh; det var franskmændene, Talleyrand. Der var faktisk en sammensværgelse for at udslette disse ideer fra den franske revolution, men

endnu vigtigere den amerikanske revolution, ideerne fra 1789, som den konservative revolution var organiseret imod. Jeg har skrevet flere artikler om det, så hvis du vil læse mere om det, kan du kigge i vores arkiver.

Og det var en stor faktor, men uden briternes rolle i orkestreringen af de forskellige konflikter før Første Verdenskrig ville det naturligvis ikke have ført til Første Verdenskrig, og så var Versailles-traktaten naturligvis så uretfærdig, og den skabte forudsætningen for Anden Verdenskrig. Derefter besættelsen efter krigen og den form for paradigmeskifte, som de bevidst fremkaldte via Kongressen for Kulturel Frihed. Desuden var der en masse lignende påvirkninger, f.eks. fra Rom-klubben. Så jeg kan kun komme ind på disse forskellige påvirkninger, men vi har forsket meget i det, og det er vigtigt at studere det, for jeg tror, at den eneste måde, hvorpå Tyskland nogensinde kan komme tilbage til sine positive traditioner, er, at vi må genoplive kendskabet til de mest ædle ideer: dem i musikken hos Bach, Haydn, Mozart, Beethoven, Schubert, Schumann, Brahms; i litteraturen, i filosofien, Nikolaus af Cusa, Leibniz, Kepler; i litteraturen, Lessing, Schiller, Goethe, Möricke, Heine. Og inden for videnskaben kan man finde lignende store tænkere, Riemann, Gauss, Einstein: Det skal genoplives! Vi har produceret så meget som folk.

Men vi er blevet angrebet, tror jeg, af det internationale oligarki, netop af den grund. Fordi Wilhelm von Humboldt, som kun var undervisningsminister i en meget kort periode, men som udviklede Humboldts uddannelsessystem, som var og er et af de bedste uddannelsessystemer i verden, fordi hans idé var, at hver elev skulle blive et geni, hver elev skulle have et smukt sind: Hvis det var blevet den politisk generelt accepterede idé, ville oligarkiet være forsvundet.

Så jeg tror ikke, at svaret på dit spørgsmål er enkelt, men man kan finde det, og man kan handle ud fra det.

SCHLANGER: Du lytter til Helga Zepp-LaRouche, grundlæggeren af Schiller Instituttet, og hun ved, hvad hun taler om.

Helga, der er et slags taktisk spørgsmål fra D-, som er aktivist i fredsbevægelsen. Han spørger: »Kan Schiller Instituttet udarbejde en liste over fredsdemonstrationer i USA, Storbritannien og Europa og offentliggøre dem, så vi kan fortælle folk om dem?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, vi gør det vedvarende. Jeg kan kun gentage, hvad Harley lige har sagt: Deltag i Den Internationale Fredskoalition, som holder sit næste møde i morgen [kl. 11 ET] kl. 5 centraleuropæisk tid, for det er altid der, vi diskuterer de mest umiddelbare farer for verdensfreden, og i morgen kan du være sikker på, at vi vil have flere højtstående talere om krisen i Mellemøsten og om situationen i Ukraine. Og til sidst laver vi altid en liste med forslag, og jeg vil med glæde tage dit forslag op om at diskutere på forhånd, så vi kan komme med forslag til, hvad vi skal gøre i den næste periode. For jeg tror, at mellem nu og det amerikanske valg den 5. november og derefter, afhængigt af hvordan det vil gå, indtil den næste præsident er i Det Hvide Hus – og selv da er faren naturligvis ikke ovre – men jeg tror, at perioden mellem nu og det amerikanske valg den 5. november og derefter den nye præsident, der kommer ind i Det Hvide Hus, efter min mening er *den* farligste periode, vi nogensinde har haft i hele menneskehedens historie, og derfor er sådan en liste med demonstrationer helt og aldeles tiltrængt.

SCHLANGER: Og du kan finde invitationen til at tilmelde dig Den Internationale Fredskoalition og få linket til Zoom-opkaldet på [Schiller Instituttets IPC-side](#).

Vi har endnu et spørgsmål fra en kontakt i Afrika, som skriver: »Jeg sætter virkelig pris på, at du taler om vigtigheden af det Globale Syd og BRIKS, vigtigheden af Bælte- og Vej-Initiativet for at overvinde den bevidste

underudvikling af det Globale Syd. Hvad tror du, der vil ske på BRIKS-topmødet, og hvorfor tror du, at Macron virker så interesseret i BRIKS, og at franskmændene har bedt om at komme med som observatører?»

ZEPP-LAROUCHE: Macron har tydeligvis brug for noget, for det går ikke så godt for ham i Frankrig, og hvis man ser på hans seneste år i embedet, ville han altid tage på en eller anden spektakulær udlandsrejse, som da han tog til Kina for nogle år siden, og han holdt en smuk tale. Og jeg sagde allerede: »Åh, wow. Hvis han gør det, han lover der, vil det virkelig være en revolution.« Og vores kolleger i Frankrig advarede mig allerede dengang og sagde: »Han er meget dygtig til at holde smukke taler, men lad os se, hvad han gør.« Og desværre var der ingen opfølgning. Og efterfølgende er Frankrig blevet smidt ud af Vestafrika, stort set for altid.

Så jeg tøver med at lægge for meget håb i den slags udmeldinger. Måske bliver han ikke engang inviteret, for den sags skyld.

Men jeg tror, at BRIKS-topmødet i Kazan bliver supervigtigt, fordi det er det sted, hvor de nu ni BRIKS-lande mødes; der er en liste med, tror jeg, 13 lande, som gerne vil være nye medlemmer, og endnu en anden række af lande, som seriøst ansøger om medlemskab.

Så det vil helt sikkert være en meget stærk demonstration af, at et nyt økonomisk system er ved at tage form. Jeg vil ikke forvente totale mirakler derfra, for først og fremmest er mange af BRIKS-landene under enormt pres og angreb, hvad angår finanspolitik og pengepolitik. Men jeg er også sikker på, at det vil være en demonstration af, at et alternativ baseret på de fem principper for fredelig sameksistens er ved at opstå. Og som jeg sagde før, er vi nødt til at overbevise alle lande i verden om, at i stedet for at bekæmpe denne nye formation, er det en model for samarbejde baseret på lighed, ikke-indblanding i den andens anliggender, respekt for det andet

sociale system og forskellige kulturer. Så jeg tror, det vil være en meget kraftfuld intervention, for jeg kan kun forestille mig, at lederne af BRIKS, de lande, der allerede er med i BRIKS, absolut vil stå sammen og udvise det lederskab over for verden, som Vesten desværre mangler fuldstændig på nuværende tidspunkt.

SCHLANGER: Vi fik et spørgsmål fra James H, som henviser til det, du sagde tidligere om, at Israel har angrebet en russisk base i Syrien. Og han siger, at Ukraine og Israel efter hans mening er forbundet i det globale strategiske krigsbillede. Vil du sige noget om det?

ZEPP-LAROUICHE: Ja. For det er meget klart, at både Ukraine og Palæstina-Israel har historiske årsager til konflikterne, som i mange tilfælde går årtier tilbage. Men den måde, det udspiller sig på lige nu, er i begge tilfælde ikke et regionalt anliggende, men en del af den geopolitiske konfrontation mellem de lande, der er allieret i NATO og desværre EU, som insisterer på, at deres unipolære verdensorden, deres såkaldte »regelbaserede orden«, skal forblive den dominerende dynamik i verdenspolitikken. Og dette er rettet mod de lande, der opfattes som lederne af den Alliancefrie Bevægelse, som oplever en renæssance i form af BRIKS, genoplivningen af Bandung-ånden, og derfor, selv om disse to kriser kan se separate og forskellige ud, er det meget tydeligt forbundet, hvis man ser på, hvem der har en interesse i at fremme konflikten, og hvem der bliver kasseret som kanonføde.

SCHLANGER: Som vi nævnte tidligere, har vi det næste møde i Den Internationale Fredskoalition i morgen, Zoom-opkaldet kl. 17.00 centraleuropæisk tid; kl. 11.00 østlig tid. Nogen kommentarer til det?

ZEPP-LAROUICHE: Det er virkelig skræmmende, og hvis man ikke er bange, er man ikke i den virkelige verden. Alle de førende eksperter, vi arbejder med på dette tidspunkt – så

ekstraordinære kommentatorer og aktivister som diplomater som Jack Matlock, Ted Postol, Scott Ritter, Ray McGovern. I går havde vi Rainer Rupp og Wolfgang Effenberger, Alain Corvez og mange andre eksperter på IPC-møderne: De er alle overbevist om, at vi er nødt til at skræmme jer endnu mere, for den største fare lige nu er selvtilfredsheden hos størstedelen af befolkningen og propagandamaskinen, som forsøger at fortælle jer: »Åh, der er ingen grund til bekymring. Rusland vil ikke gøre noget. Putin bluffer bare. Hvis han bare opgraderer Ruslands atomare doktrin, skal du ikke bekymre dig, russerne er bange for at gøre noget”: Denne kombination af selvtilfredse mennesker og løgnagtige politiske fortællinger er den største fare, fordi de er værre end at gå i søvne ind i en potentiel tredje verdenskrig – vi galopperer ind i en! Og nogle mennesker har øjnene vidt åbne, bortset fra at de kigger på deres smartphone i stedet for på virkeligheden!

SCHLANGER: Jeg tror, at det påhviler os alle at sørge for, at vi er logget ind i morgen til IPC-samtalen. Det er kl. 11.00 østlig tid i USA; kl. 17.00 centraleuropæisk tid. Så, Helga, jeg ser frem til at se dig i morgen.

ZEPP-LAROUICHE: Ja, værsgo at slutte jer til os.

**Invitation til Den
Internationale Fredskoalition
møde den 4. september 2024
kl. 17:**

Slut med æraen af MAD-ness

Zoom linket er her.

Talerlisten: Col. Richard Black, Jonathan Kuttub, Imam Elahi og andre.

Invitation skrevet af Dennis Small

Ikke korrekturlæst

Den 2. oktober 2024.

Verden står nu på randen af en amerikansk-russisk atomkrig, der ikke kun udløses på det ukrainske område, men også i Sydvestasien.

Onsdag den 2. oktober mødtes det israelske kabinet for at diskutere, hvordan det vil gengælde Irans missilangreb den 1. oktober. Senere på dagen meddelte premierminister Benjamin Netanyahus kontor, at han sent onsdag ville tale med præsident Joe Biden for at koordinere de næste skridt, der skal tages. Tidligere havde USA's nationale sikkerhedsrådgiver Jake Sullivan advaret om, at det ville få »alvorlige konsekvenser« for Iran, og at USA vil »arbejde sammen med Israel«. »Det lyder ildevarslende som en trussel om en fælles amerikansk-israelsk militæraktion mod Iran«, muligvis mod Teherans atomprogram, rapporterede *Financial Times* ' chefkomentator for udenrigsanliggender, Gideon Rachman, med tilfredshed.

Tilfredshed, fordi det i årevis har været Londons »Great Game«-politik at bruge Israel som en brik til at trække USA ind i en ildkamp mod Iran, som så ville sende hele Sydvestasien op i flammer. Den deraf følgende fare for optrapning til en fuldskala atomar konflikt mellem supermagterne burde ikke behøve nogen uddybning: Israel er selv en atomar magt, og Iran, som blev medlem af BRIKS i 2024, er også ved at underskrive en »omfattende strategisk partnerskabsaftale« med Rusland, som blev godkendt af

præsident Putin personligt i midten af september i år.

Det britiske oligarki lægger ikke skjul på deres »prognose« for, hvad de forventer, der skal ske i Sydvestasien. Den 30. september rapporterede *The Economist*: "Efter halshugningen af Hizbollah kan Iran kappes om en atombombe... Amerika og Israel har længe lovet, at Iran ikke vil få lov til at bygge en bombe. Især Israel ser ud til at have detaljerede efterretninger om udviklingen i Irans atomprogram. Hvis det opfangede tegn på, at Iran var ved at overskride en tærskel, kunne det meget vel angribe iranske atomanlæg."

Den 1. oktober fortsatte *The Economist*: »Det igangværende iranske angreb ... giver Israel en begrundelse for at håndtere Irans atomare trussel.«

Og den anglofile Heritage Foundation udgav den 1. oktober en rapport med overskriften »Iran Is Inching Toward a Nuclear Weapons Breakout: What Does This Mean for the United States?«, som argumenterede for, at »USA skal udstyre og styrke sine regionale partnere og allierede til at konfrontere Iran ... og – om nødvendigt – udvikle og opretholde de kapaciteter, der er nødvendige for at ødelægge Irans atomare kapacitet.«

Hvor fører sådanne scenarier hen? Til atomkrig.

En betydelig del af det officielle Washington er godt klar over, at den nuværende politiske kurs for Sydvestasien (for ikke at tale om Ukraine) hurtigt vil blive atomar, hvis man fortsætter. Nonproliferation Policy Education Center rapporterede om Iran-Israel-krigsspil, som de afholdt i slutningen af 2023 – med 35 deltagere fra republikanske og demokratiske kongresmedarbejdere, embedsmænd og analytikere fra den amerikanske regering, førende akademiske forskere, eksperter i national sikkerhed og mellemøstlige tænketanke samt amerikansk militærpersonale – som fandt, at *alle scenarierne* »hurtigt blev atomare«.

Og alligevel holder de kursen. Faktisk var det allerførste

spørgsmål, der blev stillet ved vicepræsidentdebatten den 1. oktober, designet til at stille begge kandidater op bag Londons politik om at orkestrere et fælles amerikansk-israelsk angreb mod Irans atomprogram. Hverken Vance eller Walz bestred denne politik.

Det var dog ikke tilfældet for Helga Zepp-LaRouches Schiller Institut, som den 2. oktober afholdt en international onlinekonference med topekspertter fra begge sider af Atlanten for at diskutere emnet »Endnu et skridt tættere på atomart ragnarok – Tyskland er nødt til en ny sikkerhedsarkitektur.« Læserne opfordres til at se hele det ekstraordinære referat og studere Zepp-LaRouches politikker og underliggende principper for at eliminere krigsfaren, ikke ved en optrapning af en stadig mere skræmmende terrorbalance – som i Kissingers Mutually Assured Destruction (MAD)-doktrin – men med et nyt paradigme for universel udvikling.

I februar 1982 adresserede Lyndon LaRouche MAD-doktrinens vanvid i en kort artikel med titlen “An End to Mutually Assured Destruction:

»Så i et kvart århundrede har verdens befolkning levet under den evige terror af altid parat interkontinental atomar krigsførelse.... Det værste træk ved den kissingerske MADness-doktrin er den falske antagelse, at de forud kendte konsekvenser af atomar krigsførelse er tilstrækkelige til at forhindre enhver supermagt i rent faktisk at iværksætte et generelt atomart angreb. Denne besættelse af MADness er gået så vidt som til at fremme doktrinen om, at Moskva ville tolerere et begrænset, Europa-baseret atomart angreb på Rusland selv uden at udløse en generel atomar spærreild mod USA's fastland.

»Konsekvenserne af atomar krigsførelse er en fantastisk afskrækkelse.

“Hvis USA's regering fortsætter sin tilslutning til den økonomiske politik, der blev sat i gang i august 1971, eller

endnu værre, den nuværende Volcker-monetaristiske politik, er det meste af verden allerede på vej ned i dybet af en ny generel depression, der er langt dybere, mere vedvarende og kvalitativt mere ødelæggende end den økonomiske depression, der gik forud for krigen i 1939-45...

“Medmindre USA drastisk ændrer sin nuværende penge- og militærpolitik, truer den atomare katastrofe, der er født af Kissingersk MADness, med at blive den form for krig, som ingen ønsker at tro på faktisk kan ske.

»Når vi nærmer os denne tidlige periode med akut krise, er det påtrængende, at USA's regering er parat til at gå ud fra både pengepolitik og militærpolitik, der er fundamentalt anderledes end de politiske tendenser, der i stigende grad har domineret vores politiske beslutningstagning i de seneste 15 år.«

Foto: GP0

Helga Zepp-LaRouche hovedtale: ‘Endnu et skridt tættere på atomart ragnarok – Tyskland har brug for en ny sikkerhedsarkitektur’

Den 2. oktober 2024 (EIRNS)

Her er hovedtalen fra Helga Zepp-LaRouche og talen fra den tidligere amerikanske ambassadør Jack Matlock:

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Velkommen til den ekstraordinære liste af

talere, som jeg anser for at være enestående i stand til at diskutere, hvorfor vi har brug for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, hvis vi vil undgå faren for Tredje Verdenskrig. Jack Matlock, fordi han er det vigtigste øjenvidne fra den periode, hvor det stadig ville have været meget let at etablere en ny global sikkerhedsarkitektur; Postol, som sandsynligvis er verdens førende ekspert i atomvåben; derefter Alain Corvez, som bringer et forfriskende syn på suverænister fra Frankrig, som vi desværre helt mangler i Tyskland; Mr. Effenberger, som er en meget robust historiker og forfatter til mange bøger; og Rainer Rupp, som har en biografi, der gav ham mulighed for på første hånd at opleve, hvor hurtigt man kan glide ind i en atomkrig, hvilket han vil berette om.

Så, vi har lige nu en kaskade af begivenheder, og de gør det klart, at hvis vi fortsætter, som tingene går lige nu, er chancen for, at situationen kommer ud af kontrol, ekstremt stor. Den varmeste situation lige nu er Sydvestasien, som hurtigt er ved at komme ud af kontrol.

Grundlæggende har det sidste års begivenheder, hvor Hamas angreb Israel og Israels uforholdsmæssige reaktion i Gaza, efterladt en situation, hvor der ifølge det britiske lægetidsskrift {The Lancet} er mere end 200.000 døde i Gaza. Gaza er næsten fuldstændig ødelagt. Nu, efter angrebet på Hizbollahs hovedkvarter, hvor der ifølge CNN blev brugt femten 1000 kg tunge "bunker buster"-bomber til at dræbe Nasrallah og et ukendt antal andre mennesker. Ifølge israelske Channel 12 var det 85 bunkerpenetrerende bomber på 1 ton hver, som skabte et gigantisk krater. For mig er dette krater en slags billede på stilen og politikken, at man bare bryder ind og dræber, uanset hvad konsekvenserne er.

Det førte naturligvis til, at Iran den 1. oktober sendte flere hundrede ballistiske missiler mod Israel med sigte på to luftvåbenbaser og Mossads hovedkvarter. Iran hævder, at 90 % af disse missiler ramte deres mål; Israel benægter naturligvis

dette og siger, at det iranske angreb var fuldstændig ineffektivt. Under alle omstændigheder er vi nu i en situation, hvor, hvis Israel iværksætter et betydeligt modangreb, måske på olieraffinaderierne i Iran, at, hvis Iran gengælder det, så vil Israel optrappe måske mod de atomare anlæg i Iran.

Den amerikanske hangarskibsgruppe har ligget i regionen i et år sammen med mange krigsskibe. Vi har nu en situation, hvor alt er klar til at eksplodere mellem Iran, Hamas, Hizbollah og houthierne på den ene side og Israel og dets amerikanske støtter på den anden side. Dybest set, hvis det kommer til en optrapning, hvor Iran bliver ramt på en alvorlig måde, hvad vil de andre atomare magter så gøre? Rusland har en militæraftale med Iran; det er i Kinas grundlæggende interesse ikke at lade Iran blive ødelagt i betydelig grad. Så dette kunne være den udløsende faktor for tredje verdenskrig.

Den anden situation, omkring Ukraine-krigen, har nået et punkt, hvor Rusland som reaktion på en lang række begivenheder for nylig ændrede sin atomdoktrin, som hidtil havde været, at Rusland kun ville bruge atomvåben, hvis Ruslands og Den Russiske Føderations eksistens og territoriale integritet var i fare. Men nu har de ændret den til at sige, at hvis der er et betydeligt luftangreb på Rusland fra en ikke-atomar magt, og denne magt støttes af en atommagt, så vil Rusland måske bruge atomvåben først. Så situationen er stadig bagefter, at mange mennesker i Vesten stadig siger: »Åh, Rusland bluffer. Der er ingen røde linjer«, selv om vi er på nippet til, at sådanne røde linjer bliver overskredet hele tiden. Den 13. september tog den britiske premierminister Starmer til Det Hvide Hus og forsøgte at overbevise præsident Biden om at give tilladelse til, at langdistancemissiler kunne bruges til angreb dybt inde på Ruslands territorium, hvilket Biden ikke gik med til på det tidspunkt. Men mange mennesker i den strategiske diskussion – herunder naturligvis russerne – mener, at det kun er et spørgsmål om tid, før Biden vil gå med

til det. Josep Borrell fra EU sagde netop i går: »Det er vigtigt at bruge sådanne langtrækkende missiler dybt ind i Ruslands territorium, for man skal ramme bueskytten, ikke kun pilene.«

Rusland havde allerede før ændringen i atomvåbendoktrinen gjort det meget klart, at hvis tingene optrappes, vil de ikke bare ramme F-16 og NATO-tropperne inde i Ukraine, men de vil ramme kommandocentralerne, hvor ordren gives til at indsætte disse våben. Jeg tror, vi vil høre fra Ted Postol, som har skrevet mange ekstremt vigtige artikler om forskellen mellem konventionel krig og atomkrig, og hvorfor det er logikken, at når man først begynder at bruge atomvåben, så er sandsynligheden for, at de alle bliver brugt, absolut størst.

Hvis det nu kommer til atomkrig globalt, kan det ende – og vil efter al sandsynlighed ende – alt liv på planeten; fordi det vil blive efterfulgt af en atomvinter. Der er en debat, hvor folk benægter, at det er tilfældet, og allerede Albert Einstein sagde, at han ikke ved, hvordan en tredje verdenskrig vil være, men han er sikker på, at en fjerde verdenskrig igen vil være med sten og pinde. Måske vil nogle mennesker overleve, men i en forfærdelig tilstand, og selv det er ikke sikkert.

Derfor er vi nødt til at gøre alt, hvad der står i vores magt, for at stoppe det. For at finde frem til det rigtige svar må vi spørge: »Hvad gik galt? Hvordan kom vi fra afslutningen af Den kolde Krig til en situation, hvor civilisationen er på spil?« I morgen er det den 3. oktober, hvor det er 34 år siden, at Tyskland blev genforenet. Som Matlock også har sagt, sluttede Den kolde Krig faktisk to år tidligere.

Vi har udgivet en bog om dette, kaldet {The Lost Chance of 1989-90}, hvor vi præsenterer historien om den afgørende periode, afslutningen på Den kolde Krig, den tyske genforening, vores forslag, som vi havde fremsat for at udnytte den historiske chance, som under de nuværende forhold

tydeligvis ikke blev udnyttet. Udenrigsminister James Baker havde i februar 1990 lovet Gorbatsjov, at NATO ikke ville flytte sig en tomme mod øst. Tyskland kunne også blive forenet, svarede Gorbatsjov, og være med i NATO. Det var utroligt generøst i betragtning af, at det på det tidspunkt kun var 45 år siden, at Anden Verdenskrig sluttede. I betragtning af de enorme tab, som Rusland led – formentlig 27 millioner – og som Tyskland havde en stor del af skylden for, synes jeg, at Ruslands accept af den tyske genforening under disse betingelser var utrolig generøs. Det vender sig i min mave at se, hvordan det på kun 34 år er blevet fuldstændig glemt.

Vores indgriben i situationen på det tidspunkt, bare for at nævne det kort, skyldtes, at Lyndon LaRouche – min afdøde mand – allerede i 1984 havde lavet den prognose, at hvis Sovjetunionen ville fortsætte med den økonomiske politik, de havde på det tidspunkt, hvilket grundlæggende var en form for primitiv akkumulation mod deres egen økonomi, ville de kollapse om fem år. Derfor overraskede det os ikke, at Comecons økonomiske problemer voksede massivt i 1988, og derfor holdt Lyndon LaRouche og jeg en pressekonference på Kempinski Bristol Hotel, hvor han forudsagde, at Tyskland snart ville blive forenet, et år før det skete, og at det forenede Tyskland skulle have Berlin som hovedstad og derefter fortsætte med at udvikle Polen med vestlige teknologier som en model for alle Comecon-stater, der skulle moderniseres.

Berlinmuren faldt den 9. november 1989, og vi var slet ikke overraskede. Men den 7. juli 1998 offentliggjorde den tyske regering sine »Dokumenter vedrørende tysk politik«, et dokument på 1.667 sider, som normalt har været fortroligt og hemmeligt i 30 år, men Kohl besluttede at offentliggøre det af indlysende grunde. Der stod grundlæggende, at Tyskland ikke havde nogen forberedt plan for, hvad man skulle gøre, hvis muligheden for en tysk forening opstod. I dokumentet står der: "Overraskende nok er dagen X for åbningen af grænserne kommet,

og regeringen har ikke et tilgængeligt, passende begreb om, hvad den skal gøre. Ingen forberedelser, ingen procedurer eller krisescenarier til denne lejlighed.«

Vi havde dog et koncept; jeg skrev en folder, som blev udgivet den 15. november 1989 med overskriften: "Det elskede Tyskland fortsættes", hvor jeg tog LaRouches forslag op om at udvikle Polen med vestlige midler, modernisere det og gøre det til en model for transformationen af Comecon-staterne. Det var naturligvis kun en pjece, men et par dage senere, den 28. november, offentliggjorde kansler Kohl sit 10-punktsprogram, hvor han endnu ikke foreslog en genforening af Tyskland, men blot en konføderation af to stater. To dage senere blev Alfred Herrhausen, formand for Deutsche Bank, myrdet af en meget tvivlsom »tredje generation« af Baader-Meinhof-banden, en begivenhed, som af den tidligere Pentagon-embedsmand Fletcher Prouty blev karakteriseret som lige så afgørende for den tyske situation, som mordet på John F. Kennedy var for USA. Det var et signal til Kohl og hele den tyske elite om ikke at træde ud af nogen allieret konsensus, hvor 10-punktsprogrammet havde været et lille skridt i retning af suverænitet, hvilket dybest set ikke var tilladt.

Et par dage senere på EU-topmødet i Strasbourg faldt alle over Kohl som et ton mursten, og Kohl beskrev senere dette som den mørkeste time i sit liv. Thatcher startede kampagnen om det »Fjerde Rige«, og derefter krævede Mitterrand – ifølge erindringerne – at Tyskland skulle opgive D-marken til fordel for euroen som en forudsætning for genforeningen. Alle insisterede på, at Tyskland skulle gå med til Maastricht-traktaten, som dybest set var en underkastelse af det neoliberale nedskæringsdogme og en opgivelse af enhver økonomisk suverænitet fra Tysklands side.

For Ruslands vedkommende insisterede IMF på chokterapien, som reducerede Ruslands industrielle potentiale fra 1991-94 til kun 30 %. På det tidspunkt holdt jeg mange taler, som blev offentliggjort, hvor jeg sagde, at hvis Vesten begår den fejl

at pålægge det bankerotte kommunistiske økonomiske system det lige så fallerede neoliberale system, så kan man måske udskyde sammenbruddet i nogle få år, men det vil i sidste ende blive et sammenbrud, der er meget, meget, meget alvorligere end selv kommunismens endeligt. Johannes Paul II, den daværende pave, advarede på samme måde om, at Vesten ikke skulle blive triumferende og hævde, at de havde vundet Den kolde Krig, fordi der var strukturer af synd i både Øst og Vest), og hvis folk ikke ville tro på det, skulle de se på udviklingslandenes tilstand for at se, at sådanne strukturer af synd også fandtes i Vesten.

I januar 1990 offentliggjorde vi vores Productive Triangle proposal, som var en idé om at integrere området mellem Paris, Berlin og Wien: Modernisere det – det var den højeste koncentration af industriel kapacitet i verden på det tidspunkt – modernisere det ved at tilføre magnetisk højhastighedstog-teknologi, atomkraft, og så bringe denne udvikling gennem udviklingskorridorer til Warszawa, Kiev, Moskva og Balkan.

Det blev naturligvis ikke vedtaget på grund af geopolitisk modstand fra de allierede magters side. Så derfor, i 1991, da Sovjetunionen kollapsede, udvidede vi denne produktive trekant til den Eurasiske Landbro, Eurasian Land-Bridge, som i bund og grund var ideen om at forbinde befolknings- og industricentrene i Europa og Asien gennem økonomiske udviklingskorridorer. Og vi mente det udtrykkeligt som det økonomiske fundament for en fredsorden for det 21. århundrede. Gorbatsjov talte på det tidspunkt stadig om et fælles europæisk hus, andre talte om en fælles sikkerhedsarkitektur fra Lissabon til Vladivostok.

»Chokterapien« sendte Rusland ind i et årti med absolut folkemord, som den russiske økonom Sergei Glazyev skrev i en bog med titlen {Genocide} . Og det transatlantiske system gik med til at deregulere markederne endnu mere, fordi der ikke var flere fjender. Så dykket ned i et neoliberalt,

neomalthusiansk økonomisk system med nulvækst fortsatte, og det samme gjorde regimeskift, farvede revolutioner og så videre.

Kina var det eneste land, der tog ideen om den eurasiske landbro op. Jeg siger ikke, at de tog vores forslag direkte. Nogle gange går disse ting mange forskellige veje: Vi havde mange konferencer og seminarer på fem kontinenter i verden. Men i 2013 annoncerede Xi Jinping den nye silkevej og fremkomsten af Bælte- og Vej-Initiativet, som fuldstændig har forvandlet verden i de følgende 11 år. Som et resultat af det har man nu en genoplivning af Den Alliancefrie Bevægelse, som på grund af samarbejdet med Kinas Bælte- og Vej-Initiativ for første gang har set chancen for at overvinde kolonialisme og fattigdom, mens den vestlige verden, det transatlantiske system, grundlæggende set forsømte investeringen i fysisk økonomi til fordel for profitmaksimering. Derfor er den virkelige årsag til krigsfaren, at det Globale Syd, som er blevet den Globale Majoritet – ifølge Chatham House udgør den 88 % af verdens befolkning – er i færd med at opbygge et nyt økonomisk system, som Vesten tåbeligt nok betragter som en fjende, der skal inddæmme og undertrykkes.

Det er grunden til, at hvis vi ikke forlader den geopolitiske idé om, at der vil være to systemer – det ene er det globale NATO, som vil undertrykke eller skal undertrykke Rusland, Kina og det Globale Syd; og på den anden side har du BRIKS+, som holder en stor konference i Kazan i Rusland i denne måned, hvor i alt 40-50 lande har ansøgt om medlemskab; ikke alle kommer med denne gang, men der vil komme bølger af tilslutning – hvis den dynamik ikke overvindes, tror jeg Tredje Verdenskrig er udfaldet.

Det er derfor vi kræver, eller i hvert fald fra Schiller Instituttets side, at der straks etableres en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur med den Westfalske Fred som forbillede, hvor krigens parter kom til den konklusion, at en vedvarende krig ikke ville efterlade nogen i live til at nyde

sejren. Og de satte sig ned ved forhandlingsbordet og kom frem til principper, som er kendt som principperne i Den Westfalske Fred, og som var grundlaget for etableringen af international lov.

Jeg tror, det er meget materiale, og det er ikke sikkert, at alle er enige i min udlægning af historien, men jeg vil gerne lægge op til diskussion.

OSSENKOPP: Tusind tak, Helga Zepp-LaRouche, for denne meget stærke analyse og kronologi – især for at nævne den skandaløse udvikling, at der ikke var nogen procedure for genforening, og at mordene på Herrhausen og Rohwedder aldrig er blevet efterforsket. Så der er meget at gøre.

Hvis du undrer dig, vil vi have en diskussionsperiode efter talernes udtalelser. Bagefter vil vi kunne diskutere. Du kan så række hånden op i Zoom-konferencen, eller du kan sende dit spørgsmål i chatten. Eller du kan i mellemtiden sende os en e-mail til questions@schillerinstitute.org.

Uden yderligere omsvøb vil jeg gerne give ordet til ambassadør Jack Matlock. Han er diplomat, historiker, tidligere direktør for Kommissionen for sovjetiske Anliggender i udenrigsministeriet, ambassadør i Tjekkoslaviet og derefter, på afgørende vis, USA's ambassadør i Sovjetunionen fra 1987-91. Han er også forfatter til bøger som {Autopsy of an Empire} fra 1995 og {Reagan and Gorbachev: How the Cold War Ended} fra 2004. Ambassadør, før jeg giver dig ordet, vil jeg gerne med forsinkelse ønske dig tillykke med fødselsdagen, for i går var det den 1. oktober, og du blev født den 1. oktober 1929. Så tillykke med de 95 år!

Ikke korrekturlæst

AMBASSADØR JACK MATLOCK: Mange tak. Helga har beskrevet situationen så grundigt og præcist, at jeg ikke kan gøre meget andet end at uddybe nogle af hendes pointer.

Først og fremmest vil jeg blot sige, at en af vores historikere har beskrevet Første Verdenskrig som et Europa, der gik i søvne ind i krigen i 1914. Den nuværende situation minder mig om det: For mens alle disse begivenheder udvikler sig – krigen i Ukraine, hvor de vestlige magter i realiteten fører krig mod Rusland; så volden i Vestasien med det, der kun kan beskrives som et folkemorderisk angreb på befolkningen i Gaza; og nu voksende fjendtligheder mellem Iran og Israel, og Israel, der invaderer Libanon. Og så har vi ikke så meget vold i Asien, bortset fra rapporter om, at højtstående amerikanske militærfolk taler om at forberede sig på en krig med Kina, hvis der skulle komme en kinesisk invasion af Taiwan.

Jeg synes, det er en utrolig farlig situation, og jeg tror, at når jeg ser tilbage som en, der var til stede under en af vores tidligere kriser, så var jeg på den amerikanske ambassade i Moskva under Cuba-krisen. Jeg hjalp med at oversætte nogle af de beskeder, som Khrusjtjov sendte til Kennedy, og når vi ser tilbage på det, indser vi, at vi kom meget tæt på en atomkrig på det tidspunkt. Der var visse beslutninger truffet af – vil jeg sige – nogle af de lavere rangerende militære embedsmænd, som forhindrede, at atomvåben blev brugt.

Jeg vil også sige, at det diplomati, vi brugte i slutningen af 1990'erne og frem til 1991 for at afslutte den kolde krig, i realiteten er blevet vendt om siden afslutningen af den kolde krig. Vi fulgte ikke læren fra Anden Verdenskrig, hvor USA insisterede på, at Tyskland og Frankrig skulle begrave stridsøksen og begynde at samarbejde i stedet for at starte nye krige. Ved afslutningen af den kolde krig burde vi have insisteret på, at der blev opbygget en europæisk struktur, som kunne garantere [sikkerhed for] alle de nyligt uafhængige lande, inklusive Rusland. I stedet begyndte vi blot at udvide NATO.

Nu blev NATO oprettet for at modstå et muligt sovjetisk angreb på Vesteuropa. Og hvis der havde været et sådant angreb, kunne

det have været en katastrofe, fordi der allerede var udstationeret taktiske atomvåben i området. Det ville være umuligt at bruge dem uden at ødelægge netop de områder, vi skulle forsvare. Så gudskelov skete det aldrig. Når man ser på de historiske optegnelser, viser det sig, at Sovjet aldrig havde til hensigt at angribe Vesteuropa. De havde planer om, at hvis vi angreb dem, ville de svare igen. Men efter atomulykken i Tjernobyl i 1986 blev det klart, selv for de sovjetiske militærledere, at en atomkrig ville være en katastrofe for alle.

På deres første møde blev præsident Reagan og daværende generalsekretær Gorbatsjov enige om, at en atomkrig ikke kan vindes, ikke må udkæmpes, og at der derfor ikke kan blive nogen krig mellem os. Og de fortsatte med at forhandle: De håbede, at de kunne eliminere atomvåben. Det viste sig ikke at være muligt.

Jeg kan huske, at vi i den periode, hvor vi forsøgte at give Europa bedre beskyttelse, besluttede, at fordi Sovjet havde deres SS-20-missiler rettet mod Vesteuropa, som kunne ramme vores NATO-hovedstæder i Vesteuropa på få minutter, og Vesteuropa ikke havde noget tilsvarende, så besluttede vi, at for at få dem til at fjerne de missiler, ville vi opstille mellemdistancemissiler i Tyskland. Det var meget kontroversielt i Tyskland. Jeg kan huske, at jeg på det tidspunkt arbejdede i Det Hvide Hus med disse sikkerhedsspørgsmål, og jeg var på besøg i München, da der var demonstrationer – store demonstrationer! »{Nie wieder! Nie wieder!}« De vil ikke have atomvåben igen, men grunden til at indsætte dem var at komme af med dem alle sammen. Og det gjorde vi. Vi opstillede dem endelig, vi indgik en aftale, og så fjernede begge sider dem alle sammen, og Sovjet fjernede mange flere end os, fordi vi aldrig opstillede så mange, som de havde.

Det piner mig virkelig i dag at se, at lederen af De Grønne – på det tidspunkt var De Grønne de mest højlydte til at

argumentere imod disse udstationeringer – og nu har en udenrigsminister [Annalena Baerbock], som i realiteten truer Rusland med atomvåben. Jeg kan ikke forstå en beslutning om at udstationere mellemdistancemissiler i Tyskland. Det er helt ubegribeligt, at en tysk regering går med til det. Det er ikke sket endnu, og lad os håbe, at det ikke sker. Men jeg vil gerne påpege, at hvis europæerne tror, at en amerikansk præsident vil udsætte sit land for Ruslands interkontinentale missiler for at gøre gengæld på nogen direkte måde, hvis atomvåben bliver brugt mod dem – så kan jeg bare sige: »Det ville jeg ikke regne med.« Sagen er, at når disse ting først begynder, og hvis man begynder at optrappe, vil man få den slags atomkrig, der ødelægger civilisationen. For der er ingen kendt måde, hvis den ene side svarer igen med vold mod den anden side, frem og tilbage, der er ingen måde at stoppe det på. Og jeg tror, vi er på det stadie nu.

Lad mig også sige, at det var en stor fejl, at Vesten udvidede NATO på et tidspunkt, hvor der ikke var nogen trussel fra øst. Jeg tror faktisk, at Helga har ret i, at ikke bare amerikanske, men også britiske og tyske topfolk, premierministre og udenrigsministre, forsikrede Gorbatsjov om, at NATO ikke ville udvide mod øst, hvis den tyske genforening i det væsentlige blev besluttet på Vesttysklands betingelser. Det er simpelthen glemt, og udvidelsen fandt sted.

Og i dette århundrede begyndte USA at forlade alle de våbenkontrolaftaler, som vi havde underskrevet med Sovjetunionen, og som var afgørende for at afslutte den kolde krig. Vi startede i 1990'erne med at forlade ABM-traktaten [Anti-Ballistic Missile Treaty] og derefter andre traktater. Til sidst trak vi os under præsident Trumps regering ud af INF-traktaten [traktaten om mellemdistanceraketter] på et, vil jeg sige, meget usikkert grundlag og sagde blot, at der var russiske overtrædelser, men de definerede aldrig præcist, hvad de var.

Det blev aldrig debatteret. Og når jeg tænker tilbage på,

hvordan alle disse ting under den kolde krig blev debatteret af vores offentlighed, af vores regeringer, og nu passerer de bare, og hele vores offentlighed koncentrerer sig om andre ting af meget mindre betydning.

Så jeg vil kun tilføje én ting i denne diskussion, og det er, at jeg føler, at mit land, USA, er meget overbebyrdet med de garantier, det har givet verden. Vi betaler for næsten hele vores militære indsats med gæld. Og vores gæld er nu oppe på omkring 33 billioner dollars, hvilket er langt mere end vores bruttonationalprodukt i et givet år. Desuden stiger gælden hvert år, og ingen af vores politiske partier har planer, der kan bringe budgettet i balance igen. Jeg tror, at det er uholdbart på lang sigt. Jeg mener, at vi skal finde en måde at opmuntre parterne til at handle fredeligt i stedet for at give næring til kampene. Der kunne have været en helt rimelig aftale mellem Rusland og Ukraine, hvis de to Minsk-aftaler – som faktisk også blev underskrevet af Tyskland og Frankrig – var blevet gennemført af Ukraine. Det blev de ikke! I stedet begynder de allierede simpelthen at levere militært udstyr til Ukraine for i realiteten at fortsætte kampene.

Så det synes jeg nu også er en forfærdelig ting: Krig overalt er en forfærdelig ting. Og krigen i Ukraine skader Ukraine meget mere end noget andet land.

Men en af de ting, vi hører nu, er jeg ikke enig i: Folk siger: »Hvis I ikke stopper Rusland nu, vil Rusland gå efter de baltiske lande eller Polen eller Østeuropa.« Det er noget vrøvl! Der er ingen beviser overhovedet. Og enhver, der virkelig kender områdets historie, ved, at Ruslands forhold til Ukraine og Hviderusland er meget specielt. Det er deres nabolag. Og enhver russisk regering vil betragte muligheden for en udenlandsk militæralliance og militærbaser i de to nabolande som fuldstændig uacceptabel. Vi amerikanere ville f.eks. ikke acceptere udenlandske militærbaser i Mexico. Vi ville sandsynligvis ikke engang acceptere dem i Sydamerika, og hvorfor vi ikke kan forstå det, ved jeg ikke.

Lad mig blot slutte af med at sige, at lige nu ser jeg ingen umiddelbar udsigt til, at disse ting vil vende. Men jeg har også i min levetid oplevet hurtige vendinger, som ikke var forventet, og lad os håbe, at der snart kommer nogle, der er mere opmuntrende.

OSSENKOPP: Mange tak, ambassadør Matlock. Du er virkelig et meget unikt vidne i historien og deltager i den historiske udvikling. Og du bringer de rigtige begreber ind i vores forum, så vi kan reflektere over, hvorfor vi er havnet i dette rod, og hvordan vi kommer ud af det. Så mange tak for din tid. Vi vil have dig med i diskussionerne senere.

Politisk orientering den 1. oktober 2024 med formand Tom Gillesberg

Israel sætter verden i brand. Vil Vesten vågne op til dåd?

Politisk orientering den 1. oktober 2024 med formand Tom Gillesberg

Kontakt os: +45 53 57 00 51; si@schillerinstitut.dk

Dansk: www.schillerinstitut.dk

Præsentationsvideo: Schiller Instituttet: Fred Gennem Udvikling:

- Schiller Institut trailer: Fred genne...

Andre vigtige hjemmesider:

English: www.schillerinstitute.com
www.laroucheorganization.com
www.larouchepub.com
www.larouchepub.com/eiw

Hele civilisationen står på spil: Forstå det, og mobiliser for nødhandling

af Marcia Merry Baker (EIRNS) – 30. september 2024

Det onde krigsfremstød i Netanyahus amerikansk-støttede israelske forsvarsstyrker (IDF) i Sydvestasien er på vej ind i en fuldgyldig regional kamp, endog til atomar udslettelse, lige så dramatisk som krisen i NATOs stedfortræder-krigsførelse fra Ukraine mod Rusland. Sidstnævnte trussel er ikke blevet mindre, selv om der endnu ikke er nogen formel, offentlig godkendelse fra USA af, at Ukraine må bruge dybtgående våben i Rusland. Det er endnu ikke sket.

Et luftfoto af Libanon viser et dybt krater i centrum af hovedstaden Beirut, skabt af IDF's bombardementer med høj tonnage i weekenden. Denne forbrydelse fulgte efter en række angreb i de seneste uger fra IDF, som myrdede Hizbollahs topledelse, mens de forårsagede voldsom død, kvæstelser og ødelæggelse. Over 1000 libanesere er døde i løbet af de sidste to uger. Over 1,2 millioner libanesere er blevet fordrevet.

Den seneste opdatering er, at IDF's landinvasion med udstyr og soldater er i gang i det sydlige Libanon. De israelske myndigheder kalder det på eufemistisk vis for en »begrænset« indtrængen. Dette er i overensstemmelse med Eretz Israel –

oprettelsen af Storisrael – på en måde, som The Jerusalem Post rapporterede om for nylig: 1) etnisk udrensning i Gaza; 2) etnisk udrensning på Vestbredden; 3) tilegnelse af land i Libanon.

Hvad er USA's svar? I dag bekendtgjorde embedsmænd i Pentagon detaljer om at sende flere amerikanske militærstyrker til regionen.

I udenrigsministeriet meddelte udenrigsminister Antony Blinken, at verden er bedre stillet nu, hvor Israel har dræbt Hassan Nasrallah, Hizbollahs leder. »Libanon, regionen og verden er mere sikker uden ham.« Da han blev spurgt specifikt om, hvorfor Israel nu går ind i Libanon, opremsede Blinken floskler om, hvor ønskværdigt diplomati er.

Det samme synspunkt kommer fra republikansk side. For eksempel viste Fox News TV i dag generalløjtnant Keith Kellogg, tidligere militærrådgiver i Donald Trumps præsidentperiode, som roste Netanyahu for alt det, han gør nu for at »afslutte det arbejde«, han burde have gjort for mange år siden.

I mellemtiden fortsætter USA's, Storbritanniens og NATO's vanvid om, at det ikke vil få nogen konsekvenser at angribe dybt ind i Rusland fra Ukraine. Tv-kanalen Fox News rapporterede i weekenden om den ukrainske præsident Volodymyr Zelenskyj, som gentog sin påstand om, at Putin bluffer, når han truer med at bruge atomvåben, hvis Rusland bliver angrebet i dybden.

Mod denne galskab og disse dyriske udsigter er der modaktioner. I dag opfordrede Tayyip Erdogan, præsident for Tyrkiet, et NATO-medlem, FN's generalforsamling til at følge op med magtanvendelse, hvis FN's Sikkerhedsråd ikke formår at stoppe Israel i Gaza og Libanon. »FN's Generalforsamling bør hurtigt gennemføre bemyndigelsen til at anbefale magtanvendelse, som den gjorde med Uniting for Peace-resolutionen fra 1950, hvis FN's Sikkerhedsråd ikke formår at vise den nødvendige vilje.«

I weekenden meddelte Schweiz, at det støtter principperne og dynamikken i gruppen af nationer »Friends of Peace«, som blev grundlagt på et møde i New York den 27. september på sidelinjen af FN's Generalforsamling, indkaldt af Kinas og Brasiliens udenrigschefer. Gruppen udsendte et fælles kommuniké som en »køreplan for varig fred« mellem Ukraine og Rusland.

I USA deltog tusindvis af amerikanere i nationale demonstrationer i løbet af weekenden – to i Washington D.C. og en i Kingston, New York, hvor de rejste mange stærke stemmer mod den amerikanske regerings krigsgalskab. Dette blev forstærket af en »søster«-demonstration den 28. september i Stockholm, Sverige, som Humanity for Peace, Schiller Instituttet og andre var medarrangører af, og som havde mange deltagere.

En af talerne i Washington var f.eks. oberst Douglas Macgregor fra USA (pensioneret). Han talte til »Rescue the Republic«-demonstrationen den 29. september og tegnede et billede af den vanvittige samling af amerikanske styrker i Sydvestasien. Han advarede om, at det med fokus på Iran kunne udløse tredje verdenskrig. Han hævdede, at krig ikke har ført til noget positivt, og sagde, at USA burde bruge penge på infrastruktur. Han sagde: »Ikke flere krige! Fred, ikke krig! Velstand, ikke fattigdom!« Macgregor sendte også en hård, forud indspillet antikrigsbesked til demonstrationen i Stockholm den 28. september.

Blandt de mange talere i weekenden i Washington var de uafhængige LaRouche-kandidater i New York, Diane Sare (til det amerikanske senat) og Jose Vega (til valgkreds 15 i Bronx), som vil være vært for en vigtig national begivenhed i New York City den 26. oktober.

I Europa ses den voksende antikrigsholdning blandt borgerne i valgresultatet i Østrig i september og tidligere i de tre østtyske delstatsafstemninger. (Desværre fik nogle af partiernes indvandrerkritiske politik også støtte).

Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Institutet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition i 2023, bemærkede disse og andre positive skridt som et skift »mod en vej ud af krisesituationen«, men ikke nok. Vi er nødt til at eskalere. Vi er nødt til at udvide indsatsen overalt mod den forværrede krigsfare. Måden at få folk med på det, rådede Zepp-LaRouche, er »at trænge igennem: Vi kæmper for menneskehedens eksistens.« I den rette sindstilstand kan folk finde ud af, hvad de skal gøre. Oktober måned bliver afgørende.

I denne uge er der to store internationale begivenheder og det vigtige IPC-møde på fredag – det 70. ugentlige møde i træk. Onsdag den 2. oktober er der en international internetbegivenhed: »Another Step Closer to Nuclear Armageddon – Germany Needs a new Security Architecture«, sponsoreret af Schiller Institutet.

Torsdag den 3. oktober er der et internationalt arrangement (personligt og på internettet) med base i Peru. På [engelsk] (<https://www.youtube.com/live/MjzHeNKwVLg>) og spansk har konferencen titlen »Development Strategies and Mechanisms for Cooperation in the Multi-Polar World«.

Foto: UNICEF/Dar Al Mussawir

Hvor skal freden komme fra?

Jason Ross

Den 28. september 2024

Når det gælder verdens varmeste brændpunkter, kan fred ikke skabes indefra i regionen. Kun et skift i de globale forhold

kan forhindre en optrapning af kriser, som ellers vil føre til udslettelse af alt liv på jorden gennem atomar krigsførelse. Israels mulighed for at opnå fred med sine naboer gennem en række lokale dialoger er ikke-eksisterende, medmindre hele verden ændrer sig. Israel opfører sig, som om en løsning på slagmarken er mulig. USA og nogle andre NATO-lande har vist, at de ikke har nogen røde linjer for Israel, og Israel optrapper tilsvarende ... og optrapper endnu mere, med en tilsyneladende landinvasion af Libanon i støbeskeen, under det bredere mål at engagere Iran og derved få yderligere støtte fra »Vesten« til at omforme regionen. Israels handlinger er selvfølgelig vanvittige, men USA's vanvid i denne region er ikke usædvanligt.

Den angloamerikanske elite opfordrer til et militært nederlag for Rusland, mens de håber, at præsident Putins udtalelser om tærsklen for Ruslands brug af dets atomare arsenal er bluff. En fred mellem Rusland og Ukraine, betragtet som en fred mellem de to nationer, giver ingen mening, da det ikke er Ukraine, som Rusland er i konflikt med, men NATO, som bruger ukrainsk territorium og tropper i stedet for sine egne. NATO er i krig med en atombevæbnet supermagt.

Inden for halvanden time ville anvendelsen (eller den tilsyneladende anvendelse) af et enkelt atomvåben resultere i en kædereaktion af hurtige beslutninger, der ville dræbe milliarder af mennesker, både med det samme og i en meget kort periode efterfølgende, og efterlade store dele af planeten ubeboelig i århundreder eller mere.

Er den angloamerikanske elite virkelig skør nok til at risikere en global ødelæggelse af liv og kultur? »Ja«, ville de svare, »så skøre er vi«, mens de fastholder, at Putin er for fornuftig til at udslette verden og derfor bluffer.

Som Ungarn påpegede i FN, burde alle stille spørgsmålet: »Hvad er den hurtigste vej til fred?« Jo længere tid det tager, jo flere mennesker vil dø, og jo større vil ødelæggelsen blive.

Dette er ikke den Globale Majoritets hensigt. »Fredsvennerne er i flertal i dette kammer,« sagde Ungarns udenrigsminister Peter Szijjarto.

Ungarn var observatør ved »fredens venners« møde i FN under ledelse af Kina og Brasilien den 27. september, som udsendte et kommuniké med ni punkter, der blev underskrevet af Algeriet, Bolivia, Brasilien, Kina, Colombia, Egypten, Indonesien, Kasakhstan, Kenya, Mexico, Sydafrika, Tyrkiet og Zambia. Disse nationer opfordrer ikke til et rungende militært nederlag for Rusland (som modstod Napoleon og Hitler), men snarere til »en omfattende og varig løsning fra konfliktens parter gennem inkluderende diplomati og politiske midler baseret på FN's charter.«

(Paragraf 7, som indeholder denne tekst: »Vi opfordrer til at afstå fra at bruge eller true med masseødelæggelsesvåben, især atomvåben og kemiske og biologiske våben. Alle bestræbelser må gøres for at forhindre spredning af atomvåben og undgå en atomkrig,« bliver fejlagtigt præsenteret som et angreb på Rusland, hvilket en gennemgang af hele kommunikéet afslører er forkert).

Kan diplomatiet lykkes, er en løsning overhovedet mulig uden at ændre USA og NATO? Hvem vil fremtvinge diskussionen om en udviklingsplan for i fællesskab at bekæmpe *ørkenen* i stedet for at levere våben til at bekæmpe andre mennesker i Mellemøsten?

De amerikanske kandidater Diane Sare og Jose Vega tager en ledende rolle i at ændre USA til gavn for verden.

Foto: kremlin.ru

Zoom-konference onsdag den 2. oktober 2024 kl. 17: Endnu et skridt tættere på atomart ragnarok Tyskland har brug for en ny sikkerhedsarkitektur

Tilmelding til mødet her.

- **Ambassadør Jack Matlock**, tidligere amerikansk ambassadør i Sovjetunionen, 1987-1991.
- **Dr. Ted Postol**, professor emeritus ved MIT, førende ekspert i atomvåben.
- **Rainer Rupp**, Military and Intelligence expert (Germany)
- **Col. (ret,) Alain Corvez**, International Strategy Consultant. Former International Relations Consultant of the Defense and Interior Ministries, Paris.
- **Wolfgang Effenberger** (Germany), Author, „Pax Americana“(2004) & „Die unterschätzte Macht Von Geo- bis Biopolitik Oligarchen transformieren die Welt“ (2022).
- **Helga Zepp-LaRouche**, grundlægger af Schiller Instituttet

Det virker, som om erindringen om de to verdenskriges ødelæggelser og lidelser er blevet slettet. Der leveres stadig kraftigere og mere vidtrækkende våben til krigen mod Rusland, som om der ikke var nogen røde linjer i kampen mod den russiske atommagt. Vladimir Putins tålmodighed bliver tolket som svaghed, hvilket er en potentielt fatal fejlregning!

Hvis der gives tilladelse til at bruge amerikanske og britiske langdistancemissiler til at angribe dybt ind på russisk territorium, vil risikoen for optrapning til atomkrig være større end under Cuba-krisen. Præsident Putin har advaret om, at brugen af sådanne våben vil betyde, at NATO-landene er i krig med Rusland, og den russiske viceudenrigsminister Ryabkov har bebudet en revision af Ruslands atomdoktrin, som på nuværende tidspunkt kun foreskriver brug af russiske atomvåben i tilfælde af en trussel mod eksistensen af russisk territorium.

Den 26. august meddelte *New York Times*, at præsident Biden allerede havde ændret den amerikanske atomdoktrin tilbage i marts i år for at foregribe truslen om en trefrontskrig mod Rusland, Kina og Nordkorea. USA's (!) beslutning om at placere amerikanske mellemdistancemissiler i Tyskland fra 2026, som den tyske kansler bekendtgjorde i juli, skal ses i denne strategiske sammenhæng. Der var ingen debat om spørgsmålet i Forbundsdagen eller i offentligheden. Nu rapporteres det, at Pentagon har bestilt en undersøgelse af virkningerne af radioaktivt nedfald på det globale landbrug, og især i Østeuropa.

Hvis det kommer til krig, vil Tyskland være det primære mål for angreb, og hvis der bruges atomvåben, vil der ikke være noget tilbage af Tyskland, ingen industri, ingen byer, ingen infrastruktur – og ingen mennesker. Med andre ord er vi fanget i en militær strategi, hvor der i værste fald ikke vil være nogen overlevelse. Er det i Tysklands interesse?

Ved afslutningen af Den kolde Krig og den tyske genforening var der en mulighed for at etablere en fredsorden for det 21. århundrede. Denne store mulighed for menneskeheden blev forpasset på grund af Vestens triumferen, uden sidestykke, alle løfterne til Mikhail Gorbatsjov og Boris Jeltsin blev brudt, og i dag står vi på randen af en global atomkrig, der truer med at udslette alt liv på denne planet.

En atomkrig kan ikke vindes og må derfor aldrig føres. John F. Kennedy advarede verden efter Cuba-krisen om, at en atomar supermagt aldrig måtte bringes i en situation, hvor den skulle vælge mellem »enten et ydmygende nederlag eller atomkrig«. Aldrig har det været mere påtrængende at løse en konflikt gennem diplomati end i dag.

Disse spørgsmål vil blive diskuteret i et zoom-seminar af følgende vidner og forskere, hvis livsværk og ekspertise gør dem yderst kvalificerede til at indlede den påtrængende nødvendige offentlige diskussion, som nu er fraværende i Tyskland.

Onsdag den 2. oktober kl. 17:00 CET

Tilmelding til mødet her.

Møde i Den Internationale Fredskoalition (69): Geopolitiske briller forårsager dødelig blindhed

Ikke korrekturlæst

27. september 2024 (EIRNS) – Mere end tusind forskere, akademikere, læger og aktivister fra hele verden mødtes i dag til det 69. ugentlige onlinemøde i Den Internationale Fredskoalition (IPC). Åbningspræsentationerne blev livestreamet og er tilgængelige online.

Helga Zepp-LaRouche talte til mødet og nævnte den mest åbenlyse fare, som kom til udtryk i den russiske præsident Vladimir Putins meddelelse den 25. september om revisionen af Ruslands doktrin om atomar afskrækkelse. Denne politikændring var et direkte modsvar til optrapningen af de åbne trusler fra USA og NATO om at give Ukraine tilladelse til at begynde at angribe steder på russisk territorium med vestligt styrede våben, som Ukraine ikke har kapacitet til at indsætte på egen hånd. Hun pegede på slagsmålet bag kulisserne i Washington, hvor tilbageholdenhed blev opfordret af militære ledere i Pentagon, som ser ud til midlertidigt at have overtalte præsident Biden til ikke at skrive under på den »målliste«, der tillader Rusland at blive angrebet med amerikanske våben – som den britiske premierminister Keir Starmer forsøgte at få fra Det Hvide Hus under sit besøg den 13. september – og også tilbageholdt enhver lignende aftale med Ukraines fungerende præsident Volodymyr Zelenskyj, da de mødtes med Biden i Det Hvide Hus den 26. september. En sådan farlig optrapning mod åben konfrontation med verdens største atommagt af de politisk ustabile amerikanske og europæiske nationer får nu følgeskab af optrapningen af Israels bestræbelser på at sprede den folkemorderiske krig mod palæstinenserne i Gaza og på Vestbredden til Libanon, hvor det endelige mål er Iran.

Kina

Zepp-LaRouche kritiserede det geopolitiske vanvid hos viceudenrigsminister Kurt Campbell, som i et vidneudsagn i det amerikanske Repræsentanternes Hus kaldte Kina for den største trussel mod USA nogensinde, ikke kun militært, men også teknologisk og gennem dets forbindelser med det Globale Syd.

»Det er en løgn, som ikke må få lov til at stå,« udbrød hun, da Kina ikke er et aggressivt land, ikke er imperialistisk, men har udviklet sin økonomi og sit folk og nu gør det samme i det Globale Syd med den hensigt at afslutte den 600-årige arv fra kolonialismen ved at opbygge infrastruktur, uddannelse, sundhed, industri og landbrug – og det lykkes. Hun fortalte,

at hun netop var vendt tilbage fra fejringen af »den internationale fredsdag« i Shandong-provinsen i Kina, og sammenlignede det med sit første besøg i Kina i 1971, som markerede nationens forbløffende forvandling fra ekstrem fattigdom til ekstraordinær udvikling.

»Hvis Vesten ville droppe sin unipolære følelse af verdensdominans og tilbyde samarbejde om udvikling, ville Rusland og Kina slutte sig til med det samme, og verden ville bevæge sig mod fred,« insisterede hun og tilføjede, at det ville være relativt nemt. Men i stedet forbereder Vesten sig på en global krig.

Udsigten fra Europa

Biden besøger Tyskland den 10. oktober. Zepp-LaRouche vil på en tyskbaseret Zoom-konference den 2. oktober sammen med ambassadør Jack Matlock og videnskabsmanden Ted Postol samt tyske og franske eksperter sætte fokus på faren for, at USA placerer sine mellem- og langdistancevåben på tysk jord, og på den krise, der nu bryder ud i Tyskland. »Hvis det kommer til krig, vil Tyskland være det primære mål for angreb, og hvis der bruges atomvåben, vil der ikke være noget tilbage af Tyskland: ingen industri, ingen byer, ingen infrastruktur – og ingen mennesker. Er det i Tysklands interesse?« står der i invitationen til konferencen.

Hun konkluderede: »Jeg tror, vi er nødt til at mobilisere, til virkelig at gå på gaden; få et stort antal mennesker på gaden for at protestere mod dette. Og mere grundlæggende skal vi arbejde internationalt for at få den nye sikkerheds- og udviklingsarkitektur på dagsordenen. Det er det, vi bør diskutere her.«

Prof. Glenn Diesen, en kendt norsk strategisk analytiker, uddybede Putins nye atomdoktrin, herunder hans erklæring om, at ”aggression mod Rusland fra enhver ikke-atomar stat, men som involverer eller støttes af enhver atomar stat, som deres

fælles angreb mod Den Russiske Føderation", med et passende svar – og at et angreb på nabolandet Hviderusland "som medlem af unionsstaten" ville blive behandlet på samme måde. Dette er helt klart et russisk svar på den politiske konference i USA i 2022, som konkluderede, at et atomart angreb på Rusland ville fremprovokere et atomart svar, så det var bedre at angribe Ruslands allierede Hviderusland.

Atomvåbenekspert Steven Starr advarede om, at siden Sovjetunionens sammenbrud er frygten for atomvåben gået tabt i USA, og der undervises ikke længere i faren for atomkrig i de amerikanske skoler. Han viste den russiske »Tsar-bombe«-eksplosion og scenariet med en atomar udveksling mellem atommagter, der hurtigt – på kun 72 minutter i alt – fører til drab på 85 millioner mennesker og en »atomvinter«, der skyldes, at soden fra eksplosionerne fylder stratosfæren, hvilket vil blokere for sollyset og resultere i en langvarig global nedkøling, der vil dræbe det meste liv på jorden. Dette blev af nogle kaldt en »falsk teori«, men det er et eksistentielt spørgsmål for menneskeheden.

Dr. Feroze Sidhwa, en californisk traumekirurg, som rejste med Dr. Mark Perlmutter til Gaza i foråret, rapporterede, at ud over massedøden af sult er sundheds- og sanitetsfaciliteter stort set blevet elimineret, at der var 1 toilet for hver 4.000 mennesker, 4 liter vand pr. person (15 liter betragtes som minimum i nødsituationer), og konkluderede, at hvis dette USA-sponsorerede folkemord ikke blev stoppet, er verden i alvorlig fare.

Dr. Jorge Rachid fra Argentina meddelte, at et hold argentinske læger ville tage til Gaza, og at 15 intellektuelle havde oprettet en afdeling af IPC i Argentina, og han læste organisationens stiftende erklæring op. Han udpegede general Laura Richardson, chefen for USA's sydkommando, som personligt ansvarlig for bestræbelserne på at bryde alle sydamerikanske nationers bånd til Rusland og Kina på vegne af BlackRock og andre hedgefonde.

Mødets diskussionsdel begyndte med, at Jose Vega beskrev, hvordan hans kampagnehold i New York havde forsøgt at distribuere en rapport fra Dr. Perlmutter og Dr. Sidhwa til de delegerede i FN's generalforsamling, men at politiet havde konfiskeret folderne fra de delegerede og censureret kirurgerne's rapporter om Gaza fra de delegerede!

Jacques Cheminade, lederen af det LaRouche-associerede parti Solidarité et Progrès i Frankrig, rapporterede om et katolsk fredsforum med 3.000 mennesker i Paris med repræsentanter for forskellige religioner fra hele verden, som modtog et budskab fra pave Frans. Cheminade læste en erklæring om det globale finanssystems sammenbrud som drivkraft for krigene, som formanden, en tidligere fransk ambassadør i Vatikanet, uden held forsøgte at stoppe. Cheminade og hans medarbejdere uddelte over 1.000 foldere til deltagerne.

En spanier rapporterede, at der ville være demonstrationer i 50 spanske byer den 28. september til forsvar for Palæstina, med støttetrejker fra flere fagforeninger, der opfordrede til at afslutte diplomatiske forbindelser og våbenleverancer til Israel. Den spanske regering anerkender staten Palæstina, men har undladt at gribe ind over for Israel. En anden person fra Spanien rapporterede, at den 2. oktober, den internationale dag for ikke-vold, vil en verdensomspændende march for fred starte i San José, Costa Rica.

Demonstrationer for fred optrappes den 28. september med en Humanity for Peace-rally i Stockholm, Sverige, med solidaritetserklæringer fra flere amerikanere som Ray McGovern og oberst Douglas Macgregor (ret.), parallelt med en demonstration af Rage Against the War Machine, der finder sted i Washington, D.C. Samme dag finder Peace and Freedom Rally sted i Kingston, New York, med Scott Ritter og andre store talere. Der vil også være store fredsdemonstrationer i hele Tyskland den 3. oktober [eir].

Møde i Den Internationale Fredskoalition, 27. september 2024

27. september 2024 (EIRNS)-ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen. Dette er Den Internationale Fredskoalition. Mit navn er Anastasia Battle; jeg er jeres ordstyrer i dag sammen med Dennis Small og Dennis Speed, som er mine medordstyrere. Dette er det 69. møde i træk i IPC. Vi skabte dette forum for at samle folk fra mange forskellige ideologier, mange forskellige religioner og nationer for at forene menneskeheden og skabe ægte fred. Der har været for meget splittelse blandt forskellige fredsorganisationer, og hvis vi rent faktisk ønsker at stoppe atomkrig, som er det, vi er på randen af lige nu, mens vi taler, er vi nødt til at forene hele menneskeheden for at få det til at ske. Så tak igen, fordi du er med. Vi sender over flere platforme lige nu.

Vi har talere, som vil holde indledende præsentationer i den første times tid, og så har vi en generel diskussionsperiode med publikum; folk, der er en del af Zoom-mødet. Hvis du gerne vil være en del af Zoom-mødet for at diskutere med talerne, skal du tilmelde dig denne begivenhed. Du finder linket i beskrivelsen af YouTube-kanalen. Hvis du er på en anden platform – ikke YouTube eller Rumble – skal du gå til schillerinstitute.com, og det vil være det første punkt på hjemmesiden, og registrere dig der.

Tak til jer alle, fordi I er med os på dette forudseende tidspunkt, hvor vi samler alle vores kræfter. Jeg vil gerne have Helga Zepp-LaRouche, grundlæggeren af Schiller Instituttet og initiativtageren til Den Internationale Fredskoalition, til at indlede. Værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Velkommen til jer alle sammen. Jeg tror, vi befinder os i en ekstremt farlig situation, som har mange elementer. Men jeg tror, at det mest åbenlyse – selv om det måske ikke er det værste – er den ændring, der er sket i de

sidste par dage i den russiske atomare doktrin. Naturligvis som reaktion på NATO's igangværende skridt i forbindelse med krigen i Ukraine og mere og mere snak om behovet for at give Ukraine kontrol over langtrækkende missiler, så de kan ramme dybt ind i Ruslands territorium, hvilket var emnet for diskussionen på et møde mellem den britiske premierminister Starmer og Biden den 13. september. Starmer var kommet med en liste over mål, som sådanne missiler skulle rettes mod i Rusland. På det tidspunkt skrev præsident Biden ikke under på dette, og det ser ud til, at der er et stort slagsmål i baggrunden af Bidens administration, hvor Pentagon forsøger at begrænse situationen. For som så mange gange før er militæret mere bevidst om konsekvenserne af visse handlinger end de såkaldte civile. Det ser ud til, at udenrigsministeriet i det mindste indtil videre har tabt denne kamp, så Biden har endnu ikke givet ukrainerne lov til at bruge amerikanske missiler til sådanne angreb dybt ind på russisk territorium. Dette blev også gentaget af [White House National Security Communications Advisor] Kirby i går, så ikke desto mindre ser det ud til, at den russiske regering ikke stoler på, at denne udtalelse fra Biden er hugget i sten, for ikke desto mindre annoncerede præsident Putin for et par dage siden en ændring i Ruslands atomdoktrin; som hidtil var, at Rusland kun ville bruge atomvåben, hvis Den Russiske Føderations territorium ville blive truet. Nu er dette ændret ved at sige, at hvis der kommer et massivt luftangreb fra et ikke-nukleart land – et stort antal droner, missiler, cyberangreb – og hvis et sådant ikke-nukleart land støttes af en atommagt, vil de betragte dette som et fælles angreb og derfor bevare retten til at bruge atomvåben mod aggressoren.

Dette er meget tydeligt et signal, hvis der kan være noget signal, om at stoppe denne ekstremt farlige vej mod ragnarok; jeg ved ikke, hvad folk ellers har brug for. Men det ser ud til, at de vestlige medier igen bare behandler det som »Åh, Putin truer med atomvåben igen«, mens de totalt underspiller den absolutte forskel i Ruslands atomdoktrin, som netop er

blevet vedtaget. Det ser ud til, at også præsident Zelenskyj, som er i USA i forbindelse med FN's generalforsamling, på en eller anden måde fortsætter med at tale, som om der ikke var sket en sådan ændring. Da han mødtes med en tværpolitisk gruppe af senatorer og præsenterede sin såkaldte »sejrsplan«, var det ikke særlig klart, hvordan den sejr skulle opnås i betragtning af Ukraines dramatiske tab på slagmarken. Det, der i bund og grund kom frem på mødet, var, at Zelenskyj kræver flere F-16-fly og retten til at bruge de angloamerikanske langdistancemissiler til dybe angreb på russisk territorium. Ifølge Zelenskyj ville denne garanti så tvinge Rusland til forhandlingsbordet senest næste år. På den måde ville krigen slutte hurtigt. Men igen er det, som om ændringen i den atomare doktrin ikke er sket.

Det er en situation, som naturligvis er ekstremt farlig, for det er ikke bare sådan, at hvis Pentagon tror, at de har situationen under kontrol, så er det én ting. Men hvor hurtigt der kan ske en fejl, en fejlvurdering, en menneskelig fejl, en teknisk fejl, en fejllæsning af situationen. Så vi bør være meget bekymrede over denne situation. Men desværre er det ikke den eneste.

Den anden er naturligvis, hvad der sker i Mellemøsten, hvor de israelske angreb på Libanon og Hizbollah har stået på i et par dage og allerede har kostet et betydeligt antal ofre. Og samtidig er der gjort forberedelser til en landinvasion af de israelske væbnede styrker i Libanon. Netanyahu, som ifølge forskellige rapporter også er ankommet til USA for at deltage i FN's generalforsamling, antydede privat, at han måske ville gå med til det amerikansk-franske forslag om en 21-dages våbenhvile, men offentligt sagde han præcis det modsatte. Han sagde, at Israel vil angribe Hizbollah med fuld kraft og ikke stoppe, før målet er nået, hvilket giver genlyd af de forfærdelige hændelser i Gaza indtil videre.

Den nationale sikkerhedsrådgiver Jake Sullivan sagde, at USA må tage skridt til at forhindre, at situationen kommer ud af

kontrol. Men hvis der kommer et fuldt angreb med det formål at udslette Hizbollah, er målet naturligvis at trække Iran ind i konflikten. Hvis det sker, er praktisk talt alle stop potentielt ude, og hvis det skulle komme til brug af atomvåben i Mellemøsten, ville det være endnu farligere end den umiddelbare situation i Ukraine. Vi talte med nogle militære kilder i Europa, som faktisk advarede om, at de anser den umiddelbare fare for brug af atomvåben i Mellemøsten for at være større end situationen i Ukraine. Det er klart, at det er endnu en ekstremt anspændt og superfarlig situation.

Desværre ikke den eneste, for den virkelige krise, eller den geopolitiske konfrontation mellem USA og Kina, er det andet ekstremt bekymrende aspekt. Udenrigsminister Kurt Campbell vidnede for et par dage siden for udenrigsudvalget i Repræsentanternes Hus, hvor han holdt en tale, som er helt utrolig; grundlæggende fordi det ikke kunne være mere forbløffende, hvordan et geopolitisk skuespil gør folk blinde for at se, hvad der faktisk foregår. Campbell sagde, at Kina er den største trussel i USA's historie nogensinde; at den blegner i forhold til truslerne under den kolde krig. Og at truslen fra Kina ikke kun er militær, men også teknologisk og Kinas indflydelse på det Globale Syd. Han sagde også, at der er behov for langt hårdere foranstaltninger fra europæernes side over for Kina. Og han beklagede, at fokus på Ukraine og Mellemøsten forhindrer et fuldt udbygget fokus på Kina og Indo-Stillehavet.

Jeg vil gerne sige dette. Hele linjen om, at Kina er en trussel mod USA, er en løgn, som ikke må blive stående. For Kina – og Kinas historie er beviset på det – er ikke et aggressivt land; det forsøger ikke at erstatte USA som hegemon. Det er ikke en imperialistisk orientering. Kina gør, hvad der er den absolutte ret for ethvert suverænt land på planeten – det udvikler sit eget folk; det udvikler videnskab og teknologi; og det hjælper det Globale Syd med at overvinde resterne af kolonialismen. Det er en utrolig succes, for i

modsatning til NATO's fortælling, som folk er nødt til at tro på, ellers bliver de udsat for alle mulige trusler, bøder og forskellige negative ting, så hjælper Kina relativt ubemærket lande i Afrika, Latinamerika og Asien med at udvikle sig og overvinde fattigdom og underudvikling ved at forsyne dem med infrastruktur, industri, landbrug, hjælpe dem med uddannelse, sundhed og alle mulige andre ting. Og som følge heraf betragter mange lande i det Globale Syd naturligvis Kina og BRIKS som deres venner. Jeg kan bare sige, at jeg er kommet tilbage fra en tur til Shandong, hvor jeg i sidste uge deltog i Den Internationale Fredsdag, som blev arrangeret i Shandong med en stor gruppe mennesker fra hele verden. Det var en blanding af fejring af forskellige bedrifter – vi besøgte en masse fabrikker og gårde. Jeg kan kun sige, at jeg var i Kina for første gang i 1971; det var midt under kulturrevolutionen. Forskellen på fattigdommen i 1971 – som jeg så på første hånd, og jeg har ikke brug for bøger og sekundære kilder – er, at jeg har været i Kina gentagne gange siden da. Jeg har med egne øjne set, hvilket gigantisk civilisatorisk bidrag Kina har ydet ved at anvende videnskab og teknologi i deres egen økonomi og nu give det som hjælp til udviklingslandene.

Jeg har set, hvordan repræsentanter for disse lande forholder sig til Kina og betragter det som en ven. Så hele ideen om, at Kina er en trussel, er simpelthen ikke sand. Det ville være ekstremt nemt at løse hele denne situation, hvis Vesten – begyndende med USA og de europæiske lande – ville stoppe denne geopolitiske konfrontation og reagere på den kinesiske version af mit forslag om at få en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur. For Kina har fremmet et Globalt Sikkerhedsinitiativ, et Globalt Udviklingsinitiativ og et Globalt Civilisationsinitiativ; hvilket egentlig bare er en anden måde at sige, at vi har brug for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur og en renæssance for civilisationernes dialog. De er formuleret forskelligt, men det er præcis, hvad vi har promoveret som vejen ud af denne krise. Hvis Vesten ville sige: »Vi samarbejder, vi stopper kampen om

overherredømme. Vi er enige om, at verden er multipolær, og vi går fra konfrontation til samarbejde,« så ville alle disse konflikter stort set forsvinde fra den ene dag til den anden. For hvis de store magter – USA og Kina og på samme måde Rusland – gik ind i et sådant samarbejde, ville alle regionale konflikter straks være yderst håndterbare. Så vejen ud er meget klar. Og jeg kan kun sige, at Den Internationale Fredskoalition mobiliserer for at uddanne folk i, at der er en udvej. Truslen er enorm; den er overvældende. Men vejen ud af denne situation ville være relativt let.

Lad mig lige nævne et sidste aspekt af dette billede. Det er, at der lige nu er en meget bred indsats, især i Tyskland, fra NATO og visse kredse i Bundeswehr, for grundlæggende at forberede befolkningen på den kommende krig med NATO. Som generalløjtnant Alexander Sollfrank, der er chef for NATO's Joint Support and Enabling Command, netop udtaler dagligt, skal folk være forberedt på at transportere et stort antal sårede fra østfronten tilbage til de europæiske lande. Pistorius, den tyske forsvarsminister, ønsker at gøre det tyske samfund »krigsklart«; han prædiker det samme om, at krigen med Rusland er uundgåelig senest i 2029; og at alle institutioner i Tyskland skal være forberedt på den kommende krig, herunder Røde Kors, der skal lære at transportere disse store mængder af sårede mennesker. Dette er absolut psykose. Vi er nødt til at få befolkningen væk fra denne form for hjernevask, for det kan nemt blive en selvopfyldende profeti.

Om få dage, jeg tror den 10.-12. oktober, vil præsident Biden aflægge sit sidste besøg i Tyskland som præsident. Han vil være formand for Ramstein-gruppen, og emnet vil naturligvis være mere støtte til våben til Ukraine og lignende ting. Der er allerede mange mennesker, der er ved at vågne op til den fare, vi befinder os i; især hvis planerne om at placere amerikanske lang- eller mellemdistancemissiler på tysk territorium fra 2026, uden at tyskerne har noget at skulle have sagt. De blev ikke spurgt, om de ville have disse våben;

de bliver ikke spurgt, hvordan disse våben skal placeres. Hvis de nogensinde bliver opstillet, har de ingen indflydelse på beslutningen. Folk er ved at vågne op nu. Der cirkulerer et åbent brev til Biden, og der forberedes store demonstrationer til den 3. oktober. Det er en af de ting, vi absolut skal mobilisere folk til, for problemet er, at den brede befolkning stadig ikke aner, hvilken akut fare vi befinder os i. Ellers tror jeg, vi er nødt til at mobilisere til virkelig at gå på gaden; få et stort antal mennesker på gaden for at protestere mod dette. Og mere grundlæggende skal vi arbejde internationalt for at få den nye sikkerheds- og udviklingsarkitektur på dagsordenen. Det er det, vi bør diskutere her; tak.

Bemærkninger under diskussionen

Jeg vil gerne takke alle talerne, som har bidraget med ekstremt vigtige aspekter. Jeg kan kun sige, at informationen om, hvad en atomkrig ville betyde, på nuværende tidspunkt nok er den vigtigste information at sprede rundt om i verden. For jeg er helt sikker på, at hvis folk vidste, hvilken livsfare de befinder sig i, ville de absolut ikke tolerere det. Så jeg beder alle deltagerne i dette møde om at sørge for, at I tager videomaterialet fra dette møde og får det bredt ud.

Jeg tror også, at det, der blev rapporteret om den faktiske situation i Gaza, hvis folk ved det, så er Gaza i en vis forstand næsten forsvundet fra overskrifterne, i hvert fald hvad angår det folkemord, der foregår hver dag. Så jeg hilser også idéen om at oprette IPC-afdelinger velkommen, fordi det er mere påtrængende end nogensinde før at forene fredsbevægelsen. Der er stadig en masse splittelse, som faktisk spredes af imperiets kræfter, der gerne vil have kræfterne splittet for at kunne kontrollere dem. Så jeg tror, at ideen om, at en global krig ville forårsage ødelæggelse på den sydlige halvkugle, er grunden til, at jeg mener, at landene i det Globale Syd også skal vækkes. Jeg tror, det var enten præsident Sukarno eller premierminister Nehru, der

allerede på Bandung-konferencen i 1955 advarede om, at hvis det nogensinde kommer til en atomkrig, vil landene i det Globale Syd måske dø lidt senere, måske to eller tre uger senere, men de vil dø under alle omstændigheder. Det er faktisk efter min mening det eneste element, der endnu ikke er regnet med i ligningen. Hvis landene i det Globale Syd havde mulighed for at tale højere, så er de i flertal. De har helt klart taget det moralske lederskab, som det blev demonstreret af Sydafrikas handling i sagen mod Israels folkemord i Gaza i Haag. Så jeg vil bede jer alle om at hjælpe os med at sikre, at denne diskussion spredes, især i landene i det Globale Syd, og at vi bringer så mange af dem – eller deres repræsentanter – med til den næste IPC-diskussion.

Afsluttende bemærkninger:

Hvad angår debatten mellem Jeffrey Sachs og John Mearsheimer, er jeg nødt til at se på den, og måske kan jeg sige noget mere væsentligt i næste uge. Jeg er lidt overrasket, fordi Mearsheimer tidligere plejede at sige, at det var Vesten, der var ansvarlig for krigen i Ukraine; så jeg er nødt til at se lidt nærmere på det. Generelt kan jeg sige, at denne idé om, at der altid vil være en hegemon, er en bestialsk opfattelse af mennesket, som ikke svarer til menneskets potentiale som et kreativt menneske. For hvis det altid er sådan, at der skal være en toptyr, som jager de andre tyre væk, så er det ikke ligefrem en idé om menneskelighed. Jeg mener, at dette er oligarki; der er stor forskel på et oligarkisk system og et system af nationalstater og civilisationer.

I menneskehedens historie er der mange filosoffer, som har meget mere avancerede forestillinger, begyndende med Konfucius. Han havde en idé om en harmonisk udvikling af alle nationer, alle familier og alle individer. Den sande udvikling kan kun ske på en harmonisk måde. En lignende idé kan findes hos Leibniz, som endda har en forestilling om en på forhånd etableret harmoni i det fysiske univers, ifølge hvilken den politiske udvikling på Jorden bør bringes i overensstemmelse.

Og naturligvis havde den store filosof fra det 15. århundrede, Nicolaus af Cusa, også den idé, at fred i universet kun er mulig, hvis alle mikrokosmosser udvikler sig for at gøre fred i makrokosmos mulig. Og at fred faktisk kræver, at hvert mikrokosmos tager de andre mikrokosmers interesser som sine egne og i gensidig form støtter den andens udvikling som forudsætning for ens egen udvikling. Jeg tror, det er en idé, som gjorde den Westfalske Fred mulig; at man er nødt til at tage hensyn til den andens interesser.

Tidligere var der nogen, der nævnte, at man skal sætte sig i russernes, kinesernes eller enhver anden kulturs sted. Det er faktisk ikke en byrde, det er en glæde. For når man først begynder at forstå, hvordan den andens sind fungerer, og hvor smuk kulturen er, bliver man beriget. Jeg tror, vi står på randen af historien og menneskeheds udvikling, hvor vi enten når frem til det synspunkt, at vi i en vis forstand er ligestillede over for retten, og at der skal være en absolut respekt for den andens suverænitet, de fem principper for fredelig sameksistens; det er ideer, som er meget bedre end ideen om, at man altid vil have en hegemon, og at alle andre skal adlyde. Det er faktisk Leviathan; det går tilbage til den britiske oplysningstid, som havde en idé om, at mennesket er ondt, og derfor er den eneste måde, man kan få fred på, at have en stærk stat, som undertrykker de andre og indfører politistatslige kontrolforanstaltninger. Det går tilbage til den britiske oplysningstid, og det er absolut en filosofi, der er forbundet med oligarki og ikke med menneskelig udvikling.

Så jeg tror, vi skal have en bred diskussion, og jeg vil opfordre alle, der deltager i Den Internationale Fredskoalition, til at begynde at oprette lokalafdelinger. I kan oprette diskussionsgrupper om spørgsmålet om en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur. Den fredsbegivenhed, jeg deltog i i sidste uge i Kina, var faktisk ret interessant. De havde flere paneler om det Globale Sikkerhedsinitiativ, det Globale Udviklingsinitiativ og det Globale

Civilisationsinitiativ, som er deres måde at tale om det, vi kalder en dialog mellem civilisationer. Jeg synes, vi skal begynde at kopiere det i diskussionsgrupper for virkelig at ændre klimaet for, hvordan vi forholder os til hinanden som mennesker. Hvis du vil have hjælp til det, så kontakt os; vi kan hjælpe dig med at sætte det op. Men jeg tror, vi er nødt til at udvide diskussionen om, hvad der faktisk skal til, for at menneskeheden kan nå frem til et punkt, hvor vi kan kalde os virkelig menneskelige.

I mellemtiden er vi absolut nødt til at gå hele vejen og øge disse demonstrationer i den næste periode. I morgen i USA, og den 3. oktober vil der være en stor demonstration i Berlin. Folk bør arrangere parallel- og søsterdemonstrationer, hvor de kan. Arrangementet med Jack Matlock, Ted Postol, Rainer Rupp, Alain Corvez og andre talere finder sted den 2. oktober kl. 17.00 CET, kl. 11.00 ET. Så du bør absolut også mobilisere folk til det, for der vil vi diskutere effekten af og behovet til at forhindre installationen af mellemdistancemissiler i Tyskland, og hvorfor Tyskland har en særlig rolle at spille i denne sammenhæng. Så deltag også i den diskussion.

Opgør i FN, det Globale Syds udfordring af den unipolære orden

**Webcast med Schiller
Instituttets grundlægger**

Helga Zepp-LaRouche

Ikke korrekturlæst

Torsdag den 26. september 2024

HARLEY SCHLANGER: Velkommen til vores ugentlige dialog med Schiller Instituttets grundlægger og formand Helga Zepp-LaRouche. Det er torsdag den 26. september 2024. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært i dag. Du kan sende spørgsmål og kommentarer via e-mail til questions@schillerinstitute.org eller sende dem til chat-siden.

Helga, en stor del af verdens opmærksomhed har de seneste dage været rettet mod FN's generalforsamling i New York City. Spørgsmålet om krig og fred er et centralt emne, som tages op, da NATO's krig mod Rusland truer med at udvikle sig til tredje verdenskrig, og da Netanyahu og Israel udvider deres krig til det sydlige Libanon med brutale følger. Zelenskyj holdt en sindsoprivende tale til FN's Generalforsamling i går, hvor han krævede mere krigshjælp og frihed til at angribe Rusland. Biden er under ubarmhjertigt pres fra London for at give Ukraine grønt lys til at sende missiler dybt ind på russisk territorium, og i går udsendte præsident Putin en revideret doktrin omkring atomprogrammet. Hvilke ændringer foretog han, og hvad er konsekvenserne af disse ændringer?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at verden er ved at få øjnene op for, hvor vi står. De facto har Putin virkelig gjort den røde linje så klar, at alle kan se, at hvis der kommer et angreb fra et land, som kun har konventionelle våben, men som støttes af et land, med atomvåben, og hvis der kommer et massivt luftangreb, så har Rusland ifølge sin nye doktrin fri ret til at besvare det med atomvåben. Det refererer meget tydeligt til Ukraine, da forskellige russiske talsmænd fra Lavrov til Peskov og jeg tror, at Putin selv har gjort det

meget klart, at alle disse ukrainske angreb ikke ville være mulige uden USA's eller NATO's vejledning, satellitstøtte, datastøtte, og så er NATO de facto allerede på randen af at være i krig med Rusland, og at hvis dette yderligere skridt tages, at Biden kapitulerer over for kravet om, at USA giver Ukraine grønt lys til at bruge langdistancemissiler til at ramme dybt ind i Rusland, så er den betingelse opfyldt. Så vi er på kanten, og jeg kan kun sige, at disse vestlige kommentatorer, som i Tyskland, der dybest set stadig siger, at Putin »bluffer«, disse mennesker er så fuldstændig ude af deres forstand, at man kun kan sige, at vi virkelig er i fare for at blive regeret af galninge, og medierne, som er fuldstændig i sådanne galninges tjeneste.

Så det eneste svar på nuværende tidspunkt er en bred offentlig diskussion. De demonstrationer, der er planlagt for den næste periode, både i USA og især i Tyskland, skal være en klar demonstration af, at masser af mennesker, i bedste fald hundredtusinder eller millioner af mennesker, mener, at de er absolut imod dette. Og der må endelig komme den længe tiltrængte diskussion om, hvor vi står, og hvorfor denne nuværende politik med at forsøge at opretholde »overherredømme«, når dette overherredømme tydeligvis allerede er fortid, det må vendes, og vi må sætte en helt anden tilgang på dagsordenen, som f.eks. det, vi har diskuteret i næsten tre år nu: En ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som virkelig skal have en helt anden tilgang, stoppe denne geopolitiske konfrontation og gå ind i et samarbejde med den Globale Majoritet af lande, der helt klart bevæger sig i en anden retning.

Men hvis folk ikke lytter til denne alarmklokke, kan det være for sent for hele menneskeheden.

SCHLANGER: Det andet land, som er i Vestens geopolitiske søgelys, og du er lige vendt tilbage fra en hurtig rejse dertil, hvad var din fornemmelse af at være i Kina? Jeg ved, at du ikke har været der i et stykke tid. Hvordan er

situationen der?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg har ikke været der i et år, og det interessante er, at hver gang man vender tilbage til Kina, selv om der kun er gået et år, bliver man fuldstændig chokeret over forandringerne til det bedre. Anledningen til, at jeg rejste dertil denne gang, var den internationale fredsdag den 21. september, og jeg deltog i vigtige festligheder i Shandong-provinsen, i Jinan og Weifang. Og det var en ret betydningsfuld konference med folk fra mange, mange lande, som grundlæggende fejrede Kinas bidrag til en helt anden tilgang.

Det bemærkelsesværdige er, at Kina helt klart har fået et gennembrud som det førende land inden for mange, mange fakulteter – jeg har ikke det nøjagtige tal nu, men det er noget i retning af 65 områder, hvor Kina nu er førende inden for ca. 55. Så det er for længst forbi det punkt, hvor intellektuel ejendom skal beskyttes mod Kina, for i mellemtiden er Kina førende! Så Kina var det første land, der landede et rumfartøj på Månens bagside, nu to gange. De har lige afsluttet en meget vellykket mission, hvor de bragte materialer tilbage fra Månens bagside – der har ikke været nogen andre før det. Og på samme måde besøgte vi under denne flere dage lange fejring nogle af de højteknologiske virksomheder, hvor Kina er på forkant med udviklingen inden for optik og forskellige nye teknologier, men også inden for robotteknologi, automatiserede fabrikker og højteknologiske landbrug.

Og jeg kan kun sige, at jeg besøgte Kina første gang i 1971, og jeg tog også ud på landet. Der var ingen mekanisering der; folk var virkelig, ekstremt fattige, praktisk talt på niveau med landene syd for Sahara. Og nu har de et landbrug, som er fuldstændig intelligent, det er integreret med alle former for digitalisering og intelligente teknologier. Der findes absolut intet af den slags i Europa eller USA. Og folk er generelt glade.

Så ideen om, at Kina kun laver propaganda eller sælger en fortælling – Kina {gør}, hvad de siger! De forbedrer livet for deres eget folk, og grunden til, at den kinesiske model er så meget mere attraktiv, er, at de forbedrer livet for folk i hele verden, især i Afrika og de asiatiske lande, og det kommer til udtryk i en helt anden attitude. Nu er det ikke sådan, at Vesten konkurrerer med fortællingen. Vesten tænker stadig, at det er et spørgsmål om fortællingen, mens Kina gør det i virkeligheden og forbedrer livet for så mange mennesker. Så kontrasten kunne ikke være større.

Denne fredsdag, som blev arrangeret af Chinese People's Association for Peace and Development, var en absolut demonstration af, at en anden samarbejdsmodel er mulig, og at det er vejen til fred. Og idéen om fred gennem udvikling er en realitet, som denne nye model virkelig gør synlig for folk.

SCHLANGER: Vi har lige fået en besked fra Bob van Hee; jeg tror, han stadig er folkevalgt i Minnesota, som svar på det, du sagde om Putin. Han sagde: »Putins seneste udtalelser om USA's involvering i leveringen af våben til Ukraine er for mig en perfekt timing til at ruske op i det såkaldte amerikanske lederskabs dumhed.« Han opfordrer til, at der udarbejdes et budskab til vores folkevalgte, så folk kan få deres stemme hørt for at stoppe dette vanvid, og han sagde, at hvis vi udarbejder et sådant budskab, »vil jeg og andre sende det til vores ledere i D.C. for at stoppe dumheden i at være medskyldige i Ukraines involvering i angrebet på Rusland.« Så det er fra en tilhænger i Minnesota.

Helga, du nævnte vigtigheden af den Globale Majoritet, som ses i FN, der går imod USA's og NATO's politik. Der er et spørgsmål her fra en person, der sagde: »Jeg hører dig tale om det Globale Syd, men det Globale Syd er ikke rigtig forenet. Det er ikke stærkt nok. Hvordan skal de kunne tage kampen op mod City of London og NATO?«

ZEPP-LAROUCHE: Det Globale Syd er en meget forskelligartet kombination af lande. De forsøger at skabe et nyt system. Der

vil være det årlige topmøde i BRIKS i Kazan i Rusland den 22.-24. oktober. Og selv om jeg ikke har kendskab til planerne for det topmøde, tyder alt på, at der vil blive taget et stort skridt fremad i bestræbelserne på at skabe et andet betalingssystem, et andet kreditsystem, og at alle bestræbelserne på at øge den økonomiske magt i landene i det Globale Syd vil blive bragt et stort skridt fremad.

Nu kunne det være en overraskelse, det kunne være et nyt Bretton Woods, som der tales om i en artikel af Pepe Escobar. Jeg har ikke noget belæg for at tro, at det vil ske; det kunne ske. Under alle omstændigheder tror jeg, at nøglespørgsmålet er, at vi skal overbevise landene i det Globale Nord, i det kollektive Vesten, i det tidligere eller nuværende NATO, om, at de skal samarbejde: Vi kan ikke have en situation, hvor verden bliver delt i to nye blokke, hvor NATO bliver til »Globale NATO« med konfrontation; Mellemøsten på randen af en potentiel regional krig, der kan komme ud af kontrol; situationen i Ukraine absolut på randen af en katastrofe; så flere provokationer i Taiwanstrædet, i Det Sydkinesiske Hav. Vi er nødt til at komme væk fra denne konfrontationskurs, ellers vil en fejltagelse – situationen er så absolut anspændt, at en lille menneskelig fejl, en teknisk fejl, en række uheld, kan gøre en ende på civilisationen! Vi er nået til det punkt.

Så jeg tror ikke, det er et spørgsmål om det Globale Syd mod det Globale Nord.

Jeg tror, at vi er nødt til at nå til et punkt, hvor vi i Vesten er nødt til at sige, at vi vil samarbejde. BRIKS-landene bevæger sig i den rigtige retning. Kina har helt klart en helt anden tilgang: De tænker på en langsigtet, harmonisk udvikling af alle nationer. De forsøger ikke at opnå overherredømme. Jeg har virkelig studeret dette i et halvt århundrede, og der er absolut ingen måde, hvorpå Kina ønsker at erstatte USA's hegemoni – det er ikke deres hensigt. Og det ville være meget, meget nemt for landene i det kollektive

Vesten bare at sige: »Vi vil samarbejde med det nye system, der er ved at opstå«, for vi har problemer nok, som vi skal løse sammen: overvinde fattigdom, underudvikling, skabe et sundhedssystem for hele verden; sørge for, at alle børn har adgang til universel uddannelse. Der er så mange problemer, som bedst løses i fællesskab. Og jeg tror, at det er det absolutte skridt, vi skal tage, og vi har valget: Vil vi have tredje verdenskrig, hvis vi holder fast i denne konfrontation mod Kina, Rusland og dermed det Globale Syd? Eller skal vi gå i retning af at tro, at vi kan løse alle problemer sammen? Og jeg tror, at det er et spørgsmål, hvor alle personligt bliver udfordret til at være med til at skabe løsningen.

SCHLANGER: Vi har endnu et spørgsmål om BRIKS-topmødet på vej fra en supporter, der arbejder med afrikanske regeringer og ikke-statslige organisationer. Han sagde, at han har to spørgsmål om BRIKS-topmødet, der finder sted den 22.-24. oktober: »Er det muligt, at de vil være klar til at indføre en ny valuta, for jeg er bange for, at hvis de venter for længe, vil USA og briterne sabotere deres initiativ?« Og for det andet spørger han: »Vil du være der, eller vil Schiller Instituttet have repræsentanter der? Jeg synes, det er vigtigt, at Schiller Instituttet er der for at hjælpe med at forme diskussionen.«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at der er bestræbelser på at bevæge sig i retning af en ny valuta, men det er ikke et let spørgsmål. Jeg mener, tænk bare på de fejl, der blev begået i forbindelse med oprettelsen af euroen: For man kan ikke samle økonomier og lande med helt forskellige økonomiske udviklingsniveauer i én integreret økonomisk og valutamæssig zone uden at skabe massive problemer for dem, der er mindre udviklede. Så det skal være meget omhyggeligt udformet, og jeg ved, at der er nogle fremragende økonomer både i Rusland og i Kina, som lægger en stor indsats i denne opgave.

Så jeg kan kun sige, at hvis man bevæger sig for hurtigt eller for langsomt, så tror jeg ikke, at der er nogen fare på færde.

Den eneste fare er, at kræfter i Vesten, som briterne har demonstreret med Keir Starmer's besøg i Washington, at de forsøger at gå efter den militære konfrontation for at kompensere for svagheden i deres økonomi; at indsatsen for at dæmpe det nye økonomiske system vil være på det militære område og bringe os ind i Tredje Verdenskrig: Det er faren...

Nu tror jeg, at Schiller Instituttet, {EIR}, helt sikkert vil dække begivenheden. Jeg tror ikke, at vores indsats for at forme, hvad der sker, vil være i Kazan, fordi det vil være et regeringsmøde. Men jeg tror, at vi helt sikkert vil komme med alle mulige løsninger, især ideen om det nye niveau af den nye udviklings- og sikkerhedsarkitektur, som er det, Schiller Instituttet promoverer. På samme måde går Kina i retning af det, Xi Jinping har foreslået som det Globale Sikkerhedsinitiativ, det Globale Udviklingsinitiativ og det Globale Civilisationsinitiativ, som går i samme retning. Der er en stor samhørighed. Men jeg tror, at vores unikke bidrag er at forsøge at uddanne folk i Vesten om det utrolige potentiale, der ville være, hvis de stoppede deres geopolitiske spektakel – fjernede det fra deres næse – og tænkte i samarbejde på et helt nyt niveau: Tænke på menneskeheden, som den burde være om 100 år, og så bruge den visdom fra fremtiden til at løse problemerne i nutiden.

SCHLANGER: Helga, jeg har to spørgsmål om det delstatsvalg, der fandt sted i søndags, den 22. september, i Tyskland. En skriver: »Efter at Scholz-koalitionen blev knust af vælgerne i tre tyske delstater, hvad så nu? Vente et år på det nationale valg [planlagt til september 2025], eller kan der gøres noget for at stoppe den skade, de forvolder?« Og det andet spørgsmål var: »Hvor stærk er den ekstreme højrefløj i Europa og Tyskland?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at valgresultaterne i disse tre delstater, Thüringen, Sachsen og Brandenburg, helt klart har ændret den politiske situation i Tyskland. Jeg tror, at det bedste resultat er De Grønnes forsvinden, deres pulverisering.

Nogle har sagt, at dette er {Ibykus' kraner}, med henvisning til Schillers digt, hvor de skyldige afslører sig selv og bliver stillet for retten på grund af deres egen manglende evne til at holde forbrydelsen skjult. Nu er den forbrydelse, De Grønne har begået, den fuldstændige ødelæggelse af den tyske økonomi: De fik præsenteret lovforslaget, ledelsen trådte tilbage, og den grønne ungdomsorganisation, ikke alene trådte hele ledelsen tilbage, men de forlod også partiet og antydede, at de vil skabe et nyt parti på venstrefløjen, hvilket betyder, at De Grønne i det mindste for tiden er færdige. Og det er en god ting, for den grønne politik er det, der har været det mest ødelæggende element i ødelæggelsen af den tyske økonomi, bortset fra de geopolitiske faktorer som sabotagen af Nord Stream 2, som i øvrigt også bliver et emne igen. For den russiske efterretningstjeneste har netop udsendt en erklæring om, at de er sikre på, at Nord Stream-rørledningen blev saboteret af briterne og amerikanerne.

Men jeg tror, at med hensyn til valget kan det meget vel være, at den nuværende koalitionsregering ikke holder et år mere. Jeg tror, der er mange faktorer, der spiller ind, og alle disse partier er i oprør. Socialdemokraterne, hvis de beholder Scholz – alternativet ville være forsvarsminister Boris Pistorius, hvilket er endnu værre, fordi han ønsker at gøre Tyskland »krigsparat«. Jeg tror, at Tyskland virkelig har brug for en klar afvisning af krigspolitikken: Denne afvisning er det, der forener AfD, i det mindste delvist, med Bündnis Sahra Wagenknecht (BSW): Det er et positivt element.

Problemet er, at højrefløjen, det du sammenfatter med »højrefløjen«, er en meget blandet landhandel: Der er mange mennesker, som er ganske fornuftige, som er for alle de rigtige politikker, som afviser NATO's krigspolitik, som er for atomkraft, som er for alle mulige ting, som man kan støtte; men jeg tror, at problemet er, at de har visse meget uheldige elementer i deres parti, som de burde smide ud, og så kunne man arbejde sammen med dem – men indtil videre har de ikke været villige til at gøre det.

Så jeg tror, vi ser en tektonisk forandring, og problemet er, at massemedierne forhindrer folk i at få en idé om alternativet. Hvis man for eksempel spørger almindelige mennesker i Tyskland, hvad de ved om BRIKS, så ved de næsten ingenting. De har ingen idé om, hvilken enorm chance for fremtiden, der opstår der. Tyskland er for eksempel en eksportnation, og det ville være det mest naturlige for Tyskland at samarbejde med voksende markeder. Hvis Tyskland ville deltage sammen med andre lande i BRIKS og forhåbentlig andre europæiske lande og endda USA for at skabe 2-3 milliarder nye produktive job i Afrika, Asien og Latinamerika, ville det være en måde at løse migrantproblemerne på, på en human måde. Afrika vil have 2,5 milliarder mennesker i 2050, og den eneste måde, hvorpå der vil være en positiv fremtid og ikke hundredtusinder af migranter, der kommer til Europa og drukner i Middelhavet eller bliver skubbet af EU's grænsevagter i Frontex på en modbydelig måde, som det er sket indtil nu, ville være, hvis Europa vendte sig om og sagde: »Vi vil samarbejde med BRIKS om at skabe 2 milliarder nye produktive job inden 2050 og hjælpe Afrika med at modernisere sig.« Det ville kræve joint ventures mellem Kina og europæiske nationer og andre nationer rundt om i verden: Og det er den retning, vi skal skubbe det hele i, og så er der håb.

SCHLANGER: Vi har et spørgsmål fra en professor, som sagde: »Med Ukraines beslutning om at slå til dybt inde i Rusland, hvis det sker, og om at opstille atomare missiler i Tyskland, har vi så brug for, at folk i NATO-landene strømmer ud i gaderne, som de gjorde i kampagnen mod euro-missilerne i 1980'erne?«

ZEPP-LAROUCHE: Det er helt klart, hvad vi skal opnå, for situationen lige nu er, at alle tegn tyder på krigsforberedelser. Der tales om, at det tyske samfund skal være forberedt på snart at håndtere et meget stort antal sårede, der kommer tilbage fra alle mulige fronter i øst. Røde Kors får endda at vide, at de skal integreres i et sådant

system. Det er meningen, at sundhedssystemet i Tyskland skal prioritere de sårede fra de kommende krige – jeg mener, det er sindssygt!

Og heldigvis er der nu flere mennesker, der vågner op til denne fare. Jeg tror, at den næste store demonstration bliver den 3. oktober i Berlin, og det er nødvendigt, at vi virkelig sørger for, at denne demonstration bliver meget, meget stor. Så hvis du har mulighed for det, så hjælp med at opbygge den. Den 28. september vil der være en stor demonstration i USA: Det skal absolut gøres så stort som muligt. Og jeg tror, vi er nødt til virkelig at vække folk: Hvis du kender dine naboer, dine kolleger, så tal med dem om det! Tal med dem, for folk har på en eller anden måde mistet erindringen om de sidste verdenskrige i det 20. århundrede, og de yngre generationer synes at være blevet så påvirket af computerkrigsspil, at de har mistet fornemmelsen af, hvad det betyder, når byer som Dresden bliver jævnet med jorden af massebombardementer, og den elendighed, der fulgte med. På et af de sidste møder i Den Internationale Fredskoalition havde vi besøg af en professor fra Tyskland, som havde boet i Dresden som ung dreng, da bombardementerne fandt sted, og han var meget følelsesladet, da han fortalte om det. Og jeg tror, at den virkelighed skal bringes hjem til folk i dag, for hvis det kommer til en tredje verdenskrig, tror jeg, at der er mange lande, som der ikke vil være noget tilbage af. Og hvis det bliver en global krig, hvilket er meget sandsynligt, når man begynder at bruge atomvåben, vil hele civilisationen forsvinde, da atomkrigen vil blive efterfulgt af ti års atomvinter.

Og sandsynligheden for, at de mennesker, der tror, at de kan overleve det i deres bunkere, hvilket er en meget lille procentdel af de privilegerede mennesker, tror jeg vil være et mareridt, som ikke vil fungere i virkeligheden: For tanken om, at man kan leve i flere år i en bunker og så komme ud og fortsætte sit liv, er ikke et særlig realistisk perspektiv. Men det er, hvad nogle mennesker diskuterer i disse dage!

SCHLANGER: Vi har to spørgsmål mere om mediespørgsmålet og også anmodninger til dig om at give folk en bedre fornemmelse af, hvordan de skal organisere sig omkring det. Det ene er fra Storbritannien, hvor en person skriver: »Medierne stempler alle, der er imod fortællingen, som »det yderste højre«. Men er der virkelig en 'yderste højrefløj' i Tyskland? Hvad er deres politik?»

Og det andet spørgsmål er fra Pat, som skriver: »Mainstream-medierne kontrollerer en stor del af befolkningen. Hvordan kan sandheden komme til at afsløre det kvælertag? Hvad skal vi gøre for at få sandheden ud til folk?»

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror først og fremmest, at der er en slags digt af Friedrich Schiller – det er mere som disse par eller {distichon} på tysk – hvor han siger: »Hvis du ikke kan være en helhed, så knyt dig til en.« [Og jeg tror, at det er sandt, for hvis man kun er et individ, føler man sig næsten hjælpeløs over for det, vi står over for. Derfor bør du i morgen deltage i mødet i Den Internationale Fredskoalition: Det er et forsøg på at forene den internationale fredsbevægelse, som vi har været i gang med i over et år nu – i morgen er det 69. møde i træk, hvor vi mødes hver fredag, og vi er vokset ganske støt. De sidste par møder har vi haft mere end 1.000 deltagere online, og så har tusindvis af andre set videoen bagefter. Og hver uge diskuterer vi, hvad vi skal gøre. Og jeg tror, at en af de tidligere spørgere spurgte: »Hvorfor sender I ikke et budskab ud?« Måske vil vi præsentere et kort budskab i morgen, så folk har noget at bevæbne sig med, så de kan ringe til de folkevalgte, bruge sociale møder, tale med alle deres slægtninge, kolleger og venner: Få dem mobiliseret, for vi befinder os virkelig i et utroligt farligt øjeblik, og jeg tror, at til sidst – jeg er ret sikker på, at kontrollen over medierne smuldrer. Det faktum, at vi i Tyskland havde disse valgresultater, hvor to partier, FDP Liberale og De Grønne, blev pulveriseret, og dybest set udtrykker befolkningen deres bekymring med en klar erklæring mod krigen.

Så det er ikke umuligt. Men jeg vil sige, at det mest umiddelbare, du kan gøre, er at slutte dig til Den Internationale Fredskoalition (IPC) i morgen; fortæl alle dine venner om det, vi vil igen have en ekstraordinær kombination af talere. Så vidt jeg ved, er der ingen platform, som mødes regelmæssigt med udveksling af synspunkter på så højt et niveau, altid om dagens emner. Og du kan være sikker på, at vi i morgen udførligt vil diskutere konsekvenserne af, at Rusland har ændret sin atomare doktrin som reaktion på NATO's politik. Og jeg tror, at det er noget, der vil trænge igennem til befolkningen, fordi vi nu er ved at nå et punkt, hvor der næsten ikke er nogen vej tilbage – men ikke endnu: Så der er stadig tid til at gøre noget.

SCHLANGER: I den forbindelse har vi lige fået en besked fra en person, som sagde: »Min ven sagde til mig, at jeg skulle melde mig til Den Internationale Fredskoalition i sidste uge. Jeg var skeptisk. Jeg har altid troet, at LaRouche-bevægelsen var noget marginal, og at ideen om at tage den internationale kamp op var noget håbløs. Men jeg er glad for, at min veninde blev ved. Hun har bedt mig om at komme med i ugevis. Jeg kom med: Det var utroligt!« Og hun skriver: »Jeg opfordrer alle til at deltage i opkaldet og blive aktive.«

Opkaldet finder sted kl. 11 østkysttid i morgen. Og jeg tror, at det viser, at folk bliver berørt af det, vi gør. Situationen er under forandring, der er et vakuum for reel diskussion på grund af mediernes rolle, men det er det, vi gør – vi ændrer det.

Så, Helga, har du nogle afsluttende ord?

ZEPP-LAROUCHE: Nej, men dette er helt klart det farligste øjeblik i verdenshistorien nogensinde. Og i stedet for at gemme sig og tænke, »hvordan kan jeg bevare mit privatliv«, som under Anden Verdenskrig, hvor de mennesker, der forsøgte at undgå krigen, endte med at blive ramt, fordi det endte med, at der ikke var noget sted at gemme sig. Og faren for en tredje verdenskrig er helt sikkert, at der ikke er noget

skjulested! Så mobiliser det positive billede, du har af menneskeheden, og handl ud fra kærlighed til menneskeheden. For det, der motiverer mig stærkest, er tanken om, at hvis vi ikke løser dette problem, så vil alle de smukke ting, der er blevet skabt af generationer før os, gå tabt: Beethovens og andre komponisters musik; poesien fra alle de smukke digtere rundt om i verden vil være blevet komponeret for ingenting. Og det ville være en skam!

Så det er virkelig noget, man skal mobilisere i sig selv for at have styrken til at være en del af løsningen og stoppe dette og skabe en bedre verdenssituation med en ny økonomisk verdensorden ved at samarbejde med BRIKS-landene, for det ville være den nemme udvej.

SCHLANGER: Nå, Helga, jeg ved, at du er træt af jetlag og lige er kommet tilbage fra din rejse. Men tak, fordi du er med os i dag. Og igen, alle bør være med i morgen kl. 11.00 østkysttid. Du kan registrere dig og få linket på Schiller Instituttets hjemmeside. Så indtil i morgen, Helga, vi ses senere.

ZEPP-LAROUCHE: Vi ses i morgen!

**Invitation til Den
Internationale
Fredskoalitions møde fredag
den 27. september 2024 kl. 17
på Zoom: Putin annoncerer**

revideret atomdoktrin; verden på knivsæg af generel krig

Man kan nu se mødet live og senere via YouTube linket her.

Meld dig for at deltage aktivt i live diskussionen her.

Ikke korrekturlæst

Tysk, spansk og fransk tolkning tilgængelig

Af Dennis Small

Onsdag den 25. september **annoncerede den russiske præsident Vladimir Putin foreslåede revisioner af Ruslands stående doktrin for brug af atomvåben**, som sænker tærsklen for deres anvendelse markant – præcis i det øjeblik , hvor **en ny militær aktion fra USA og NATO, der handler gennem Ukraine, er ved at overskride denne tærskel**. Medmindre Washingtons politik om at søge den strategiske ødelæggelse af Rusland ændres øjeblikkeligt, står verden på randen af en global atomar krigsførelse.

»Brugen af atomare styrker er en ekstrem foranstaltning for at beskytte landets suverænitet,« begyndte Putin sin 4 minutter lange erklæring. »I dag er den atomare triade fortsat den vigtigste garanti for at sikre vores stats og borgeres sikkerhed ... Samtidig ser vi, at den moderne militærpolitiske situation ændrer sig dynamisk.« Af den grund, meddelte Putin, fastslår Ruslands foreslåede nye atomdoktrin, at »aggression mod Rusland fra enhver ikke-atomar stat, men med deltagelse eller støtte fra en atomstat, bør betragtes som et fælles angreb på Den Russiske Føderation.»

Putin meddelte desuden, at Rusland vil »overveje en sådan mulighed [for at bruge atomvåben – red.], så snart der foreligger pålidelige oplysninger om et masseangreb fra luftrummet og overskridelse af vores statsgrænser. Dette omfatter strategiske eller taktiske fly, krydsermissiler,

droner, hypersoniske og andre luftbårne fartøjer.«

Putin kom med denne meddelelse på et ordinært møde i Ruslands sikkerhedspolitiske råd, som blev transmitteret live. Det var planlagt til at finde sted 24 timer før det planlagte møde den 26. september mellem præsident Joe Biden og Ukraines Volodymyr Zelensky. Mødet vil fokusere på, om Washington endelig vil give grønt lys for affyring af NATO's raffinerede langdistancemissiler (såsom Storbritanniens Storm Shadow-krydsermissiler) mod Rusland fra Ukraines territorium.

Som den tidligere FN-våbeninspektør og marineefterretningsofficer Scott Ritter gjorde det klart på sidste uges møde i Den Internationale Fredskoalition: »Så når et Storm Shadow-missil affyres mod et mål inde i Rusland, er det bogstaveligt talt et mål for NATO. NATO godkender målet og gør det lettere at bruge dette våbensystem mod målet« gennem raffinerede styringssystemer, der er baseret på krypterede GPS-signaler i realtid fra amerikanske og andre NATO-satellitter.

Affyring af sådanne våben ville nu klart falde inden for Ruslands retningslinjer for tilladte atomvåben.

Vil Biden – eller mere præcist, Kollektive Biden – skrive under på den vanvittige plan, som har sit udspring i London? Mange vestlige medier, såsom The Hill og MSN, skrev i dag, at »rapporter tyder på, at Biden er på nippet til at tillade Ukraine at affyre de langtrækkende våben.«

Amerikanere og europæere skal lade deres stemmer høre så hurtigt som muligt. Og resten af verden, som er samlet til FN's generalforsamling i New York, og som er forfærdet over de krige, der fejer hen over planeten, må med stor kraft kræve en forhandlingsløsning på krisen i Ukraine – og også på krigen mellem Israel og Palæstina – baseret på at opnå fred gennem fælles udvikling.

Der er forslag på bordet om at gøre netop det. Kina og

Brasilien har indkaldt til et møde i FN fredag den 27. september, hvor de vil invitere 20 førende nationer til at diskutere deres fredsplan for en forhandlingsløsning på krigen i Ukraine.

Som Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche understregede i dag: »Det ville være så let for Vesten at tilslutte sig, som ligemænd, til det, Kina og BRIKS foretager sig for at gøre verden til et bedre sted.«

Den Internationale Fredskoalitions 69. ugentlige møde afholdes fredag den 27. september kl. 11.00 ET. Talerne vil snarest blive annonceret.

Deltag i mødet på Zoom på kl. 17 dansk tid

Gaza og Ukraine: Vi må blive bedre for at overleve

af Dennis Speed (EIRNS) – 25. september 2024

Tirsdag den 24. september blev der fremsat usædvanligt vigtige erklæringer og taler ved åbningen af den 79. session af FN's Generalforsamlings debat. (Det omfattede ikke præsident Bidens pinlige bemærkninger). Selv om truslen om atomkrig tydeligt var til stede under FN-drøftelserne, krævede det en strategisk omvæltning af »krigens mestre« for at italesætte denne virkelige trussel og få det moralske overtag, før det »kollektive Zelenskyj/kollektive Biden«-show kunne få fodfæste.

På den første dag, hvor stats- og regeringscheferne talte til FN, blev »NATO-fortællingen« forstyrret og udmanøvreret. I

bemærkningerne fra Brasiliens præsident Lula, Tyrkiets præsident Erdogan, Sydafrikas præsident Ramaphosa og Jordans kong Abdullah II blev NATO's »israelske« befolkningskrig mod det palæstinensiske folk klart identificeret som den egentlige, centrale uretfærdighed, som verdens opmærksomhed skal koncentrereres om, og som straks må løses – ikke NATO/Ukraines »moralske korstog mod Rusland«.

Integriteten blev i dette øjeblik udvist af flere af de nationale ledere. Tyrkiet, et NATO-medlem, vidste, at det kritiserede NATO's støtte til masse mordet i Gaza, da Erdogan sagde: »Og de, der ubetinget støtter Israel! Hvor længe vil I fortsætte med at bære skammen over at se på denne massakre, over at være dens medskyldige?« Dette viste, at der kan trækkes en linje, som viser den klare forskel mellem det Globale Flertals moralske såvel som strategiske prioriteter og NATO-verdenens.

Det »moralske korstog i Ukraine« er naturligvis det ønskede NATO-fokus for »public relations«. Hensigten er at bruge Zelenskyjs kommende tale om »sejrsplanen« som udløsende faktor for USA's »endelige beslutning« om at godkende udstationeringen af langtrækkende missiler i Ukraine, som skal bruges til at angribe dybt ind i Rusland. Det er netop det, som Biden-administrationen sagde var forbudt i 2022, fordi det ville »føre til en atomkrig med Rusland«. Rusland har faktisk gjort det klart, hvad dets svar vil være, hvis og når en sådan beslutning træffes. Fornuftige mennesker i Tyskland ønsker ikke at være en del af »NATO's sejrplan«, som det fremgik af det nylige delstatsvalg i Brandenburg.

Absurd nok har en sådan opstilling af missiler heller ingen chance for at føre til en sejr for Ukraine, som ikke har soldaterne; landets befolkning er gået fra 52 millioner mennesker i 1992 til 36 millioner i 2023. Det er blevet affolket med 30 % i løbet af de seneste årtier, og især siden 2022. Den malthusianske politik mod Gaza og den malthusianske politik i Ukraine er den samme. Den mørke tidsalders »moralske

syn« på begge krige er også det samme. Det, der må stå i kontrast til begge, er en anden vision for menneskeheden, og den vision, som bedst kommer til udtryk i Helga Zepp-LaRouches Ti principper for en ny international strategisk og udviklingsmæssig Arkitektur, skal manifestere sig i demonstrationer, valg og dialoger, der involverer millioner og derefter snesevis af millioner, så hurtigt som muligt.

Der er en vigtig amerikansk intervention, som kan give en ekstra flanke til menneskehedens forsvarere, der beslutter sig for at få FN til at handle. To læger, Mark Perlmutter og Feroze Sidhwa, der for nylig er vendt hjem fra Gaza, forsøger at blive hørt af de delegerede i FN, efter at medlemmer af den amerikanske kongres og andre amerikanske embedsmænd har ignoreret kirurgernes sønderlemmende rapport om den sataniske karakter af krigen mod børn i Gaza. Med Dr. Perlmutters ord: »Jeg var på Ground Zero den 11. september. Jeg var ved jordskælvet den dag, det ramte Haiti, og tog tilbage fire gange mere. Jeg var ved Katrina den dag, orkanen 'ramte jorden', og jeg har udført 40 kirurgiske missioner i barske miljøer på fire kontinenter. Når man kombinerer al den erfaring, kan intet af det måle sig med det, jeg så i Gaza...«

Ligesom dr. Perlmutter og Sidhwa må det globale flertal kræve, at drabet på, hvad der sandsynligvis svarer til mere end 200.000 palæstinensere i en befolkningskrig – hvor målet ikke er » Hamas«, men kvinder i den fødedygtige alder og deres afkom, i Gaza, på Vestbredden og snart i Libanon – straks stoppes med alle mulige etiske midler.

I forbindelse med præsident Erdogans bemærkninger var der en hentydning til den mulige påberåbelse af FN-resolution 377, som »beslutter, at hvis Sikkerhedsrådet på grund af manglende enstemmighed blandt de permanente medlemmer ikke udøver sit primære ansvar for opretholdelse af international fred og sikkerhed i ethvert tilfælde, hvor der ser ud til at være en trussel mod freden, fredsbrud eller aktiv aggression, skal Generalforsamlingen straks overveje sagen med henblik på at

fremsætte passende henstillinger til medlemmerne om kollektive foranstaltninger, herunder, i tilfælde af fredsbrud eller aktiv aggression, brug af væbnet magt, hvis det er nødvendigt, for at opretholde eller genoprette international fred og sikkerhed. «

At påberåbe sig resolution 377 ville ikke kun bringe spørgsmålet op i Gaza. Det kunne også gøre en ende på praksis og det (u)moralske påskud i NATO-doktrinen om »retten til at beskytte«, som Tony Blair lancerede i 1999 som »afslutningen på den Westfalske Fredstraktat«, og som Blair og den britiske efterretningstjeneste brugte til at starte krigsforbrydelsen i 2003, der er kendt som den anden Irak-krig, og som dræbte over en million mennesker. En tilbagevenden til den Westfalske Fred fra 1644-48 og dens princip om »den andens fordel« er emnet for Zepp-LaRouches »ti principper«. Det er også det perspektiv, som de uafhængige kandidater i New York, Diane Sare og Jose Vega, i deres respektive kampagner til det amerikanske senat og kongressen har bragt ind i den amerikanske valgsæson 2024. Tiden er nu inde for alle dem, der tror på én menneskehed, til at gøre denne ene menneskehed gældende i magtens korridorer verden over.

Foto: UN Photo/Shareef Sarhan

Israel søger at udvide krigen; verden hænger i en tynd tråd: Der er brug for et

nyt paradigme

af Jason Ross (EIRNS) – 23. september 2024

Netanyahus mål ser ud til at være at trække Iran og Hizbollah ind i en optrapning af konflikten ved at få dem til at reagere gennem en række stadig mere provokerende angreb, herunder mord, ødelæggelse af diplomatiske faciliteter, personsøger-ekspllosioner, der forårsagede mange vilkårlige skader og dødsfald, og nu en række angreb på det sydlige Libanon, der har efterladt hundredvis af døde og over tusind sårede på én dag. (Angrebet blev hurtigt fordømt af Brasilien).

Vil Iran eller Hizbollah reagere, som Israel håber, de vil? Hizbollah har sagt, at terrorhandlingen med at få tusindvis af personlige elektroniske apparater til at eksplodere ikke vil få dem til at holde op med at støtte befolkningen i Gaza. Dets egne angreb på steder i Israel fortsætter og gennemhuller ideen om israelsk usårlighed. Men det er ikke gennem vold, at vi opnår fred.

Vejen frem går gennem det ændrede globale miljø: Den faldende magt, indflydelse og moralske status hos de grundstødte lande i det angloamerikanske NATO står i modsætning til Ruslands suverænitet, Kinas økonomiske succes og BRIKS' optimisme. Israels barbariske handlinger ødelægger landets internationale status og dets økonomi. (Mange købere vil nu tænke sig om en ekstra gang, før de køber israelske højteknologiske produkter og tjenester).

Og hvad sker der i USA? Den siddende (eller sovende) amerikanske præsident var til stede ved det første møde i sit kabinet i et år, men fik sin kone til at lede det fra bordenden. I weekenden, da han blot skulle præsentere Indiens premierminister Narendra Modi, mistede han besindelsen og skældte vredt ud på sine medarbejdere.

Kollektivet Biden har nu fløjet Volodymyr Zelenskyj til USA i et militærfly og bragt ham til svingstaten Pennsylvania. I mellemtiden dukker der nye detaljer op om det seneste attentatforsøg mod Trump, herunder flere års tilsyneladende ignorerede advarsler.

I Europa har de seneste dage afsløret kontraster:

Ved delstatsvalget i Brandenburg i Tyskland mistede det forfærdelige grønne parti alle sine pladser. Hvorfor er det sådan? Ikke nok med at »energiomstillingspolitikken« driver energipriserne i vejret og ødelægger industrien, men det grønne parti i Tyskland er også en rabiater krigstilhænger. Det relativt antikrigsorienterede parti Alternative für Deutschland (AfD) kom ind på en meget tæt andenplads efter SPD, og antikrigsgruppen BSW, der er grundlagt af Sahra Wagenknecht, kom ind på en tredjeplads.

I Danmark insisterer statsministeren dog på, at Ruslands røde linjer skal ignoreres fuldstændigt. »Det har været en fejl under denne krig at have en offentlig diskussion om røde linjer,« siger hun. At gøre det er »simpelthen at give russerne for gode kort på hånden.«

Den nuværende militære kurs, som drives frem af den angloamerikanske insisteren på at være verdens hersker, fører uundgåeligt til en civilisationsødelæggende atomkrig. At erkende denne grundlæggende kendsgerning er ikke at give russerne et trumfkort; det er at anerkende, at der er en virkelighed hinsides de »fortællinger« og den ønsketænkning, som er kommet til at dominere de gamle medier og »tænketaanke« i det angloamerikanske NATO.

Vi må også erkende, at den menneskelige økonomi er underlagt universelle principper, i lighed med dem som videnskabsmænd har opdaget. Det er ved at vedtage en mission for den videnskabelige, økonomiske og kulturelle udvikling af befolkningen i hver nation og verden som helhed, at den store overflod, der kunne være vores, kan realiseres.

Det er kun under indflydelse af et sådant paradigme, at de flammer, der truer med at opsluge Sydvestasien helt, kan slukkes, og en ny fremtid skabes, som det opfordres til i LaRouches Oase-plan.

Foto: Netanyahu Facebook page

Brug fredsmandatet på verdensplan under denne uges højprofilerede FN-begivenheder

MARCIA BAKER

Den 21 september 2024, EIRNS

Ugen med højprofilerede begivenheder i og omkring New York, der involverer stats- og regeringschefer og andre i FN, er allerede begyndt. FN's Generalforsamlings generaldebat med talsmænd for 134 nationer løber fra tirsdag den 24. september til og med den 30. september. FN's i forvejen planlagte Summit for the Future løber af stablen 22.-23. september. FN's Sikkerhedsråd har tre særlige samlinger.

Sideløbende møder omfatter særlige BRIKS-møder, bl.a. om energi og udenrigspolitik. G20-gruppen mødes for første gang sammen med FN's Generalforsamling. I dag mødtes de nationale ledere fra Indien, Japan, Australien og USA til et Quad-møde i Delaware.

Uanset emnet for møderne eller deltagernes rang i og omkring New York, står det øverst på verdens dagsorden at træffe

nødforanstaltninger for sikkerhed, hvilket betyder at nedtrappe krigsførelse og faren for atomar udslettelse.

Dette fredsmandat har været fokus for Den Internationale Fredskoalition (IPC) i 68 ugentlige møder. Det sidste møde den 20. september havde mere end 1.000 direkte deltagere, og siden da har tusindvis deltaget i dialogen for at blive klogere på situationen og drøfte, hvad der kan gøres.

I USA er deltagere i IPC direkte involveret i begivenheder i New York i denne uge for at stoppe fremstødet for atomkrig. Lørdag den 28. september i Kingston, New York, 95 miles nord for New York City, er der en demonstration arrangeret af Scott Ritter, som talte på IPC-mødet den 20. september. Han er tidligere FN-våbeninspektør og udøver nationalt lederskab for at gøre et stop for krigsdriften til det vigtigste emne i det nuværende amerikanske valg.

Grupper fra kampagnerne for de uafhængige LaRouche-kandidater i New York, Diane Saxe (USA's senat) og Jose Vega (Bronx CD 15), er aktive i New York City under alle de nuværende internationale konferencer.

Et eksempel på valgpres kommer fra Tyskland, hvor delstaten Brandenburg søndag den 22. september stemmer om et nyt delstatsparlament. Det forventes, at vælgerne massivt vil dumpe de krigspartier, der styrer forbundsregeringen i Berlin, som det blev set ved delstatsvalgene i de nærliggende delstater Thüringen og Sachsen den 1. september. De Grønne – en del af Berlins trepartsregeringskoalition og ultra-pro-krig – får måske ikke engang stemmer nok til at forblive repræsenteret i delstatsparlamentet.

Den tyske kansler Olaf Scholz gentog i en tale i Brandenburg i går, at Tyskland ikke vil sende langtrækkende Taurus-missiler til Ukraine for at angribe inde i Rusland. »Selv om mange mennesker lægger pres på mig, vil jeg ikke levere krydsermissiler, der kan nå helt til Moskva. Jeg kan forsikre jer om ... her på dette sted, at jeg vil holde fast i denne

holdning.«

Det tværnationale »krigsparti« i USA, Storbritannien og NATO er på krigsstien for at få præsident »Kollektiv« Biden til at godkende brugen af amerikanske langdistancemissiler fra Ukraine mod Rusland og direkte og vanvittigt afvise præsident Putins klare advarsel om, at det vil gøre det officielt, at NATO er i krig med Rusland. På FN's generalforsamling den 27. september vil den britiske premierminister Keir Starmer tale, og han har sagt, at han vil meddele Storbritanniens beslutning om dette spørgsmål i forbindelse med generalforsamlingen. Ukraines præsident Zelenskyj sagde i går aftes i Kiev, aftenen før han kom til USA, at han skal have godkendelse fra USA og Storbritannien. Han vil tale på FN's topmøde for fremtiden mandag den 23. september og på FN's generalforsamling den 25. september; han vil mødes den 24. september med præsident Biden og vicepræsident Kamala Harris, og et møde med tidligere præsident Trump er på tale.

Søndag den 22. september tager Zelenskyj til Pennsylvania, den største kampagnestat i præsidentvalget, for personligt at føre kampagne for amerikansk hjælp til Ukraine ved at besøge Scranton Army Ammunition Plant i Scranton/Wilkes-Barre, som fremstiller 155 mm. artillerigranater. Det militær-industrielle-finanskompleks har planlagt et arrangement på fabrikken med deltagelse af Pennsylvanias guvernør Josh Shapiro og Pentagons øverste ansvarlige for våbenkontrakter, Will Plante. Zelenskyj siger, at han vil takke de amerikanske arbejdere. Er dette udenlandsk indblanding i amerikanske valg, eller hvad?

Hvem og hvor er fornuftens stemmer? På scenen i og omkring FN i New York vil der være begivenheder og personer til støtte for det egentlige grundlag for sikkerhed og fred: økonomisk udvikling. For eksempel vil Kina være vært for et møde om sit globale udviklingsinitiativ (Global Development Initiative – GDI), hvis venner nu tæller 80 nationer. Titlen på mødet er »GDI's støtte til det Globale Syd: Vi agerer." Lørdag den 28.

september vil den kinesiske udenrigsminister Wang Yi tale til FN's Generalforsamling. Den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov vil også tale på det tidspunkt.

Det er helt åbent for enkeltpersoner og nationer rundt om i verden, både at slå alarm og udvise lederskab. Indiens premierminister Narendra Modi taler den 23. september på Summit for the Future. Han kom med den bemærkelsesværdige pointe i sin erklæring ved afrejsen fra Indien til USA: Indien repræsenterer en sjettedel af hele verdens befolkning, når det deltager i internationale dialoger. Det indiske udenrigsministerium sagde i denne uge, at når det drejer sig om at fremme fred i modsætning til den krigsførelse, der finder sted, har Indien løbende »samtaler« med alle parter om dette. Det er et »igangværende arbejde«, og Indien vil fortsætte disse samtaler.

Der er ingen tid at spille. Krigsførelsen tager til. Ukraine rettede i går aftes droner mod flere ammunitionsdepoter i Rusland, bl.a. i det føderale Tver-distrikt 250 km nordvest for Moskva. Rusland brugte præcisionsvåben mod Kharkov og andre steder.

Israels forsvarsstyrker (IDF) ramte i dag 180 mål i det sydlige Libanon.

Tag imod mandatet for fred. Slut dig til Den Internationale Fredskoalition for at fremme handling overalt.

UN General Assembly. Credit: UN

Zepp-LaRouche til Solidarité & Progrès' partikongres: 'Ideernes kraft kan ændre historien'

21. september 2024 (EIRNS) -{Solidarité & Progrès' partikongres i Paris samlede i dag folk til præsentationer og drøftelser under ledelse af landsformand Jacques Cheminade. Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og leder af Schiller Instituttet, gav et forudindspillet videobudskab med titlen »Ideernes kraft kan ændre historien«. Den fulde udskrift er her:}

{Bonjour mes amis français} [smiler],
Mine damer og herrer,

Jeg vil gerne tale til jer i dag om idéers magt til at ændre historien. Der er ingen tvivl om, at vi sandsynligvis befinder os i den farligste periode i historien nogensinde. Lørdag den 14. september rapporterede {Le Monde}, at franske regeringsmedlemmer frygter tredje verdenskrig, fordi de er bange for, at konflikten mellem Ukraine og Rusland er ved at komme ud af kontrol.

Det kan være en god ting, for det er kun, hvis befolkningen vågner op – og forhåbentlig vågner regeringerne op – at vi forhåbentlig kan ændre dette i tide. De næste fem-seks uger er de farligste. For »inside the Beltway«, som man siger – det vil sige i etablissementet i Washington – taler folk om, at USA, og dermed NATO, snart bliver nødt til at udkæmpe en mulig trefrontskrig mod Rusland, Kina og Nordkorea, og for den sags skyld kan man tilføje Iran.

Se, hvad der ligger bag, er, at der blandt disse personer fra etablissementet er en frygt for, at USA er ved at miste sin

dominerende position i verden, fordi Rusland, Kina – det er et synonym for BRIKS – vil holde deres årlige topmøde i oktober i Kazan i Rusland. Og på det tidspunkt vil det stå klart, at de allerede vil udgøre langt størstedelen af verdens befolkning, og at mange flere medlemmer vil komme til på det tidspunkt. Det er derfor, Dick Cheney, som vi alle mindes med gru, støttede Kamala Harris, fordi han sagde, at Trump repræsenterer “den største fare for det amerikanske demokrati”.

De frygter, at NATO vil tabe til den »Globale Majoritet«, som BRIKS repræsenterer, og derfor vil de have en krig for at ødelægge Rusland.

Det ville være tredje gang, det blev forsøgt. Napoleon var første gang. Jeg tror, at folk i Frankrig er smerteligt klar over, hvor det endte. Anden gang var Hitler, og Europa er endnu ikke kommet sig over konsekvenserne af det storhedsvanvid. Og nu er det tredje gang, at NATO, eller “Anglosfæren” med deres kontrol over NATO, vil gøre det samme. Anglosfæren ofrer allerede Europa uden nogen nævneværdige bekymringer. EU, som er det bureaukrati, der styrer de europæiske vasaller, er i færd med at ødelægge Europa indefra. »Godtroende fjolser« udkæmper anglosfærens krig, ukrainerne i Ukraine, men også lejesoldater, franske, britiske og andre soldater.

Der er dog stor forskel på fortællingen og den virkelige historie. Hvis man ser på det fra overfladen lige nu, ser det ud til, at NATO og EU har styr på det hele. Men når man ser på den virkelige historie, er {ideer}, selv om de måske ikke lykkes i øjeblikket, nødvendigvis succesfulde på mellemlang og lang sigt. Se på følgende eksempler.

I 1975 kom Lyndon LaRouche, min afdøde mand, tilbage fra en rejse til Irak, hvor han havde diskuteret med ledere af Den Alliancefrie Bevægelse og foreslået at erstatte IMF med Den Internationale Udviklingsbank (IDB) for at få en

kreditfacilitet til udviklingslandene, som ville gøre det muligt at udvikle dem. Vi spredte den idé blandt alle de alliancefrie lande, og i 1976 meddelte de, at det var Den Alliancefrie Bevægelses hensigt at få en ny økonomisk verdensorden. På det tidspunkt lykkedes det ikke, fordi der var en utrolig modreaktion. Mange lande blev destabiliseret: Indira Gandhi (Indien), fru Sirimavo Bandaranaike (Sri Lanka). Zulfikar Ali Bhutto (Pakistan) blev endda myrdet.

Men hvis man ser på BRIKS i dag, i 2024, er de lige nu den mest magtfulde økonomiske blok, der opstår. De har begyndelsen på det, som Brasiliens præsident Lula kalder Sydens Store Bank, Den Nye Udviklingsbank (NDB), som er fuldstændig udformet efter Lyndon LaRouches IDB.

Se på en anden ting. Oligarkiet besluttede at påtvinge verden deres malthusianske ideologi i 1972 ved at udgive skriftet Grænser for vækst {Limits to Growth}. Det havde gjort stor skade, fordi det skabte en verdensomspændende »økologisk« bevægelse. Men Lyndon LaRouche skrev en bog, der hed Der er ingen grænser for vækst; og det tog ganske vist kun et par årtier, men ikke desto mindre opgav Kina til sidst sin »etbarnspolitik«, som havde været resultatet af Romklubbens idé om, at ressourcerne er begrænsede. De overtog filosofien fra den gamle kinesiske filosof Sun Bin (død 316 f.Kr.), som allerede på det tidspunkt havde erklæret, at der ikke findes noget mere værdifuldt i universet end mennesker. Kineserne opdagede, at hvert barn er et enormt bidrag i form af det kreative potentiale, det tilfører verdens befolkning.

Tag et andet eksempel. Mellem 1989 og 1991, da Den kolde Krig endelig sluttede, og den tyske genforening kunne finde sted, blev Vesten, på trods af advarsler fra pave Johannes Paul II om, at der var "sydens strukturer" i både øst og vest, de neokonservative i anglosfæren, dybest set triumferende og hævdede, at de havde vundet Den kolde Krig. Og de begyndte at fortsætte med etableringen af en unipolær verdensorden, "regimeskift", "farvede revolutioner", interventionskrige, op

til den nuværende krise.

Men samtidig udviklede Lyndon LaRouche og vores internationale bevægelse allerede en modplan, "Productive Triangle", som var ideen om at forbinde Paris-Berlin-Wien, et område på størrelse med Japan, gennem tilførsel af moderne teknologier, og derefter bringe "udviklingskorridorer" ind i Comecon, ind i Polen, Warszawa, Kiev, Moskva og Balkan. I 1991 udvidede vi det til at blive »Verdenslandbroen«. I den forbindelse arrangerede vi, vil jeg sige, hundrede seminarer og konferencer. I 2013 annoncerede præsident Xi Jinping Kinas politik for den Nye Silkevej i Kasakhstan.

Siden da er Bælte- og Vej-Initiativet (BVI), som afspejler disse ideer, blevet til det, der helt klart er i færd med at blive Verdenslandbroen. Derfor vandt de ideer, der går i retning af global udvikling, åbenlyst.

Endnu et eksempel. Den 3. januar 2001 kom Lyndon LaRouche med en profetisk forudsigelse, hvor han sagde, at den nye Bush-regering ville blive konfronteret med så mange problemer i finanssektoren, at de ville gå efter en »ny rigsdagsbrand«. Præcis ni måneder senere, den 11. september, fandt angrebet på World Trade Center og Pentagon sted. Det var begyndelsen på det, der skulle blive til en amerikansk politistat og bestræbelserne på at opnå global dominans og en unipolær verden.

Hvis man ser på det nu, 23 år senere, i Sydvestasien, hvor USA har foretaget mange interventioner – Afghanistan, Irak, Syrien, Libyen osv – er USA's indflydelse ved at smuldre.

Se på situationen i Afrika. I Frankrig tror jeg, at folk er meget bevidste om, at den kolonialistiske politik er ved at blive forkastet.

Så hvad er Europas muligheder i denne situation? Vi oplever »tektoniske«, jeg vil endda sige »intergalaktiske« forandringer, hvor de fleste mennesker ikke er klar over, hvad

det betyder i form af forandringer!

Så for Frankrig er der helt klart en mulighed for en »gaullistisk« impuls. Jeg tror, at Frankrig i den næste periode kunne tage initiativ til at forlade NATO's integrerede kommando, ligesom de Gaulle gjorde, og tilslutte sig BRIKS. Selv Tyskland, som ser ud til at være helt i lommen på Anglosfæren lige nu, kan ændre sig dramatisk. Den tyske økonomi er i frit fald. Det vigtigste bilfirma i Tyskland, VW, lukker fabrikker, selv i Tyskland! Det har resulteret i et fuldstændigt sammenbrud i støtten til den nuværende koalitionsregering. Fireogfirs procent af befolkningen i Tyskland er utilfredse med denne regering.

Nu er det ikke nok bare at blive medlem af BRIKS. Jeg tror, vi er nødt til at foretage et mentalt spring og tænke på et helt nyt paradigme i de internationale relationer. Vi har brug for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager højde for alle landes sikkerhedsinteresser på planeten, præcis som det skete med den Westfalske Fred (1648).

Vi er nødt til at tænke over, hvilken rolle Europa, de europæiske suveræne nationer, vil spille i den kommende verdensorden, som vil blive styret af Asien, som meget tydeligt vil blive domineret af det "Globale Syd", den "Globale Majoritet". Så Europa vil ikke længere blive styret af arrogante mennesker, der sidder på en høj hest og tror, at »Europa er en have, og resten af verden er en jungle« [sagt af EU's udenrigsrepræsentant Josep Borrell, og vi skal bare sørge for, at junglen ikke kommer ind i vores smukke have.

Nej, vi er nødt til at tænke helt anderledes. Vi er nødt til at tænke, at Europas identitet skal være at hjælpe alle steder på planeten med at blive en have, det vil sige helt konkret: Vi skal bruge vores videnskabelige og industrielle potentiale til at hjælpe med at skabe 2 til 3 milliarder produktive job i det Globale Syd. Kan vi gøre det?

Sergei Glazyev, en meget vigtig, måske den vigtigste russiske økonom, sagde i et smukt budskab til Lyndon LaRouches 100-års fødselsdag, at de lande, der følger Lyns økonomiske, videnskabelige metode, har succes. Og de, der ikke gør det, fejler.

Måske vil de europæiske nationer på grund af den dybe degeneration af vores kultur være de sidste på planeten, der forstår det. Men jeg tror, at hvis vi griber modigt ind i denne situation og »følger Lyndon LaRouches kloge ord« [sagde den mexicanske præsident José López Portillo] og Jacques Cheminade, så kan vi gøre det.

Foto: SI

Virkeligheden om faren for atomkrig bryder ud i amerikansk valgpolitik – møde i Den Internationale Fredskoalition, nr. 68

Ikke korrekturlæst

ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen, tak fordi I er kommet i dag. Dette er Den Internationale Fredskoalition. Dette er vores 68. møde i træk. Mit navn er Anastasia Battle, og jeg vil være jeres ordstyrer i dag. Jeg har også Dennis Small og Dennis Speed med. Vi har et godt program til jer, som jeg lægger ud i chatten. Vi co-streamer dette på tværs af mange forskellige platforme. Hvis man gerne vil deltage i denne

diskussion, er man nødt til at registrere sig og komme på Zoom.

Grunden til, at vi skabte dette forum for ægte fred, er at bringe folk med mange forskellige ideologier sammen, som faktisk ønsker at stoppe atomkrig; som ønsker at forhindre drab på mennesker over hele planeten, og at bringe alle disse forskellige organisationer sammen på trods af vores ideologiske forskelle, gennem vores mange forskellige kulturelle aspekter af vores nationer og sprogkulturer for at opnå det. Så vi har indtil videre haft en meget succesfuld periode på 68 uger. Forhåbentlig bliver vi ikke lukket ned – det er en meget vigtig dialog. I sidste uge havde vi 1000 deltagere, hvilket er et meget flot spring. Endnu engang tak til jer alle for at deltage i denne dialogproces.

Jeg vil give ordet til Dennis Small, som er fra Schiller Instituttet. Han er en af mine IPC-ordstyrere, og han vil holde åbningstalen.

DENNIS SMALL: Tak, Anastasia. Tak til alle for at deltage i denne diskussion. Jeg vil gerne begynde med at bemærke, at det er en klar mulighed, at på tidspunktet for den Internationale Fredskoalitions næste, 69. møde om en uge, er det faktisk muligt, at NATO's langtrækkende præcisionsstyrede missiler allerede kan flyve fra ukrainsk territorium i retning af Rusland. Det er en meget klar mulighed. I sidste uge var der et møde i Det Hvide Hus mellem den britiske premierminister Keir Starmer og præsident Joe Biden (undertiden kendt som »kollektiv Biden«), hvor dette emne blev diskuteret. Aftalen på forhånd mellem USA og Storbritannien var, at de ønskede at bevæge sig i retning af at bruge disse NATO-missiler, men at det skulle organiseres yderligere, presses internationalt, og at de forventede at have nogle meddelelser i løbet af det kommende møde i FN's Generalforsamling i næste uge. Der er især planlagt et møde torsdag den 26. september mellem præsident Biden og Ukraines præsident Zelenskyj. Zelenskyj skal efter planen præsentere sin »sejrsplan«, som

eftertrykkeligt omfatter brugen af langtrækkende præcisionsstyrede missiler affyret fra ukrainsk territorium dybt ind på russisk territorium.

Til at begynde med vil jeg gerne understrege, og det er virkelig et af fire hovedpunkter, som jeg vil tage op i mine korte indledende bemærkninger, hvad vi taler om her med hensyn til faren for krig. Aspektet med missilernes lange rækkevidde, som er vigtigt, er ofte blevet fremhævet, mens man ikke har taget højde for, at præcisionsstyringen måske er den mest betydningsfulde funktion. Det vil sige, at disse tingester ikke kan flyve forbi, gennem, rundt om, under og over russiske luftforsvarssystemer uden realtids, meget raffineret vejledning, der kun er tilgængelig gennem USA og andre NATO-aktiver; især amerikanske satellitter. Når man taler om at »tillade« ukrainerne at skyde disse tingester af, taler man derfor om, at beslutningerne om vejledningen og om selve missionerne ikke træffes i Ukraine, men i London og Washington. Russerne er udmærket klar over dette; de har sagt det gentagne gange. Præsident Putin har sagt det i løbet af denne uge. Der har været gentagne udtalelser om det fra bl.a. lederen af Dumaen Vyacheslav Volodin, som har gjort det helt klart, at hvis dette sker, så taler vi om at gå ind i en atomar krigsførelse.

I løbet af de sidste par dage, hvor trommerne er begyndt at rulle og bevæge sig i retning af en sådan proces, kan man se forberedelserne til dette på forskellige måder. For det første angrebet på Toropets-depotet i Rusland. Uanset den faktiske militære betydning af dette – og jeg ved, at der er mange forskellige versioner af dette, der flyder rundt, og vi kender ikke de militære fakta. Men den egentlige hensigt var at skabe en hændelse, som kunne bruges til at opbygge idéen om, at dette skulle fortsætte og blive langt mere alvorligt; dybere ind på russisk territorium og så videre. Også aspektet med at tjekke, hvad det russiske luftforsvarssystem er; profilere det og forberede sig på, hvad der kommer bagefter. Det er en meget

vigtig udvikling.

En anden meget vigtig udvikling er den hurtige optrapning af krigen på Libanon-fronten; Israels angreb på Libanon. Det er en del af den samme globale kamp. Vi kan komme nærmere ind på det i resten af diskussionen, men de samme mennesker, som står bag dem, der forsøger at provokere Rusland og fremprovokere en krig mellem NATO og Rusland ved hjælp af Ukraine, er de samme mennesker, som bruger Israel til at forsøge at udvide krigen der. De forsøger at få Iran og andre involveret, og ud fra det synspunkt også Rusland. Denne åbenlyse terrorhandling, som fandt sted med personsøgerne og de håndholdte radioer og så videre, er simpelthen en åbningssalve i den optrapning mod Hizbollah og ind i Libanon.

Et tredje punkt, som jeg gerne vil nævne, er en udtalelse fra Europa-Parlamentet i går, hvor de opfordrede alle medlemslande til at ophæve alle begrænsninger på de våben, som Ukraine har lov til at bruge. Det er en meget stærk erklæring; den siger også udtrykkeligt, at Tyskland skal tillade, at Taurus-missilerne bruges. Det er noget, som kansler Scholz har sagt gentagne gange – hvilket er ret utroligt for en person, der har udvist så lidt mod som ham – »Nej, nej, nej, vi ønsker ikke at bruge Taurus-missilerne.« Europa-Parlamentet opfordrede til det; det kan godt være, at Europa-Parlamentet ikke har beslutningskompetence. Men russerne ved præcis, hvad det betyder, og de har reageret på det. Volodin igen, som er leder af Dumaen, personligt meget tæt på Putin og desuden sidder i Ruslands nationale sikkerhedsråd, reagerede på Europa-Parlamentets afstemning ved at sige, at det, de gør, åbner vejen for en atomkrig i verden. Moskva har stærkere våben; ingen bør have nogen illusioner om dette; Statsdumaen insisterer på dette.

Timingen omkring dette og insisteren i den retning har alt at gøre med to relaterede udviklinger. Den ene er, hvad der sker omkring valget i USA; og den anden er, hvad der sker i den Globale Majoritet – især opbygningen af BRIKS.

Med hensyn til valget vil jeg gerne citere, hvad Jake Sullivan sagde tidligere på ugen i et budskab, som han leverede via videolink til en konference i Kiev, Yalta European Strategy Conference. Diskussionen handlede om, hvor meget hjælp USA kan og vil give Ukraine; det særlige spørgsmål var disse langtrækkende præcisionsstyrede missiler. Sullivan sagde, at de forstår, at der kun er fire måneder tilbage, før en ny amerikansk præsident tages i ed. »Vi vil behandle hver eneste af de dage kostbart, når det handler om at støtte Ukraine.« Han sagde: »Jeg tror, at vi befinder os i et afgørende øjeblik, ved en korsvej.« Det er sandt. Vi befinder os i et afgørende øjeblik; vi står ved en skillevej. Når du planlægger, hvad du skal lave i næste uge, bør du måske overveje det, jeg sagde i begyndelsen. Nemlig at vi om en uge kan befinde os i en varm krig, medmindre vi handler og mobiliserer for at sikre, at det ikke sker.

Den anden pointe, jeg gerne ville have frem, er, at der er en krigscensurproces, der breder sig over hele planeten, og som ville gøre Goebbels misundelig. Det er en del af krigsmobiliseringen; det er ikke adskilt fra den. Den er især rettet mod de områder, hvor der kunne være en vis modstand mod denne politik, og hvor de, der er imod den, bliver bragt til tavshed. Målet er at bringe dem til tavshed på. En måde er at eliminere dem, og jeg mener, at de to mordforsøg på præsident Trump skal ses på præcis den måde af en grund, som jeg vil forklare om et øjeblik. Dette er ikke et spørgsmål om valgpolitik; dette er et spørgsmål om atomkrig. Begge angreb inden for en periode på to måneder peger i en bestemt retning. Begge viser stærke antydninger af sikkerhedsnedskæringer, og det er et meget alvorligt spørgsmål om, hvordan Secret Service fungerer. Routh, som er anklaget for mordforsøget, kan spores direkte til netværk i Ukraine og gennem Ukraine til London i Azov-bataljonen, CCD – Centers for Countering Disinformation – og folk, som har erklæret deres politik om, at de vil lukke munden på (eller, deres ord er »afslutte«) enhver, som er imod

den ukrainske (dvs. den vestlige) fortælling, og enhver, som synes, at krig er en dårlig idé. Mange af jer, der deltager i dette opkald, er blevet sat på CCD-listen. Helga Zepp-LaRouche og Schiller Instituttet står øverst på den; den næste taler i dagens program, Scott Ritter, er en af de mest fremtrædende på CCD-listen. Der er en klar CCD-forbindelse til dette andet attentatforsøg gennem Routh.

Det skal også bemærkes, at CCD er direkte involveret – CCD, Myrotvorets, Molfar – det er alt sammen den samme udenrigsministerium-finansierede, britisk-finansierede hitliste-operation. Deres erklærede formål er, at alle, der er imod deres synspunkter, er informationsterrorister, som skal bringes til tavshed og udryddes. Men deres engagement er også tydeligt i forbindelse med mordforsøget på Fico [15. maj] i Slovakiet for nogle måneder siden, og den nye udvikling omkring præsident Lukashenko i Hviderusland peger i samme retning.

Som en del af denne tavshed om enhver modstand mod krigsmobiliseringen skal vi se på den åbenlyse censuroperation, der var i gang for en uge siden, fredag den 13. Udenrigsministeriet annoncerede de nye direktiver som en del af den eksisterende bekendtgørelse, der ikke kun sanktionerer RT og Sputnik og en masse andre russiske medier, men stort set alle, der har nogen som helst forbindelse med dem. Hvis du har læst det med småt – og det har vi – er det en blankocheck til McCarthy-lignende og andre former for censur. Der er et gammelt ordsprog i den juridiske verden, som siger, at man kan få en storjury til at anklage en skinkesandwich. I dette tilfælde har du en situation, hvor du med disse nye regler faktisk kan dømme en ingenting-burger. Og det er, hvad de er i færd med at gøre. Det er en del af krigsmobiliseringen, og sammen med det tager briterne med CCD direkte skridt til at udbrede mulighederne for at lukke munden på folk. Konkret rejste Ian Patterson, som er vicedirektør for Ruslandskontoret i det britiske udenrigsministerium, den 17.

september til Kiev, hvor han mødtes med lederen af CCD, Andriy Kovalenko, og de kortlagde en fælles indsats for at lukke munden på enhver stemme, der er imod NATO's krig mod Rusland. De sagde, at de var blevet enige om at intensivere koordineringen, og det var en udløber af den foregående uges tætte strategisk dialog mellem Storbritannien og USA i London. Det særlige forhold mellem briterne og USA står bag udvidelsen af krigene på forskellige fronter, herunder situationen i Sydvestasien.

Den tredje pointe, jeg gerne ville have frem, er, at det, der foregår i den amerikanske præsidentvalgproces nu, er nyt. Spørgsmålet om atomkrig er, takket være mange af jer i denne samtale og det arbejde, vi har gjort, samt situationens alvor, faktisk brudt ud i kampagneprocessen. Det er ikke et partipolitisk spørgsmål. Trump har tre gange i løbet af den sidste uge nævnt faren for atomkrig. Uanset hvad man mener om Trump, så nævner han faren for atomkrig alvorligt. Det var først i debatten med Kamala Harris, så ved et møde i Las Vegas og så i Flint, Michigan. Ved mødet i Las Vegas talte Tulsi Gabbard, og hun var veltalende i spørgsmålet om atomkrig. Bobby Kennedy har udtalt sig om atomkrig. Dennis Kucinich, som er demokrat – han stiller op som uafhængig kongreskandidat nu, men han var demokratisk kongresmedlem fra Ohio. Han har talt på IPC's platform. Han kom med en meget stærk udtalelse om atomkrig. Så selv om der er mange bestræbelser i gang for at sikre, at dette ikke bryder ud i offentligheden, er det absolut derude og meget vigtigt for vores bestræbelser på at stoppe det.

Mit fjerde og sidste punkt har også alt at gøre med at stoppe dette. Det er den ekstraordinære udvikling på FN's generalforsamling i denne uge med afstemningen om Palæstina-spørgsmålet. Det var en overvældende stemme for fornuft, en overvældende stemme for menneskelighed i lyset af et af de værste folkemord i vores liv – mit liv i hvert fald – som vi har været vidne til. Det var en afstemning med 124 stemmer

for, 14 imod og 43 hverken for eller imod. {The Economist – jeg så lige en overskrift i morges – skrev: »En FN-afstemning om Palæstina understreger USA's svækkede indflydelse.« Det er faktisk tilfældet. Det er den første direkte præsentation af den palæstinensiske ambassadør, repræsentanten der, af en resolution. ICJ's 19. juli konklusioner var en del af denne resolution. Dette viser, at den Globale Majoritet faktisk har fået nok. Det er bare et mikrokosmos af det faktum, at den Globale Majoritet har fået nok af dette bankerotte, kollapsende system, og den er i oprør. Antydning af det samme erklærede Indien hurtigt, at de ikke ville have noget at gøre med udenrigsministeriets sanktioner mod RT; de er ikke interesserede. Medlem af BRIKS; stort land. Brasiliens præsident Lula svarede Zelenskyj, at nej, vi vil ikke støtte jer i denne krig med Rusland. Ligesom Brasilien ikke ville støtte krigen mod Irak på det tidspunkt, fordi vi vidste, at det var en falsk operation. Vi vil ikke være en del af det her.

Så med BRIKS-mødet den 22.-24. oktober er det et middel til at udtrykke modstand mod hele dette paradigme, som fører os til krig. Vi har udviklingen i den amerikanske præsidentvalgkamp, som åbner døre og muligheder.

Det sidste punkt, jeg vil nævne, er, at det krakkede finansielle system, som er det, der ligger bag krigsdriften i første omgang, er i meget dårlig form. Federal Reserves rentenedsættelse på 50 basispoint i denne uge er ikke et tegn på styrke; det er et tegn på systemets enorme svaghed. De forsøger desperat at pumpe likviditet ind i en derivatboble på 2 billioner dollars, og det kommer ikke til at virke. Det vil føre til yderligere massive strømme frem og tilbage i den ene og den anden retning, som med overførselshandel og omvendt overførselshandel i en situation, hvor der ikke er nogen måde at holde det finansielle system flydende på.

Alt dette sætter blot vores grundlæggende spørgsmål på dagsordenen, nemlig at vi må have en ny sikkerheds- og

udviklingsarkitektur for at trække os tilbage fra randen af krig og for at give menneskeheden retten til udvikling og sikkerhed tilbage til alle mennesker overalt. Jeg vil gerne takke jer.

{Afsluttende bemærkninger

Morgan spurgte, hvad forskellen er i dag, og hvad vi kan gøre; hvordan vi kan tackle disse forskelle? Vi befinder os i et systemisk sammenbrud af hele systemet. Det er meget forskelligt fra noget, som nogen af os har oplevet, medmindre du måske var med i 1454. Nogle af deltagerne i dette opkald lyder måske, som om de levede dengang, men det er ikke tilfældet, eller i perioden med den Westfalske Traktat. Dette er et system, som er ved at bryde helt sammen. Og det er både den store fare og den store fordel, vi har. Vi har nødvendigvis fået en krise af et sådant omfang, at den ikke kan løses med andet end fundamentale løsninger. Ideen om BDS – boykot, frasalg og sanktioner – er jeg enig i; men jeg mener, at den skal tages alvorligt. Vi er nødt til at boykotte, frasælge og sanktionere hele det kriminelle, kræftsyge, spekulative finanssystem, som har ødelagt planeten, ødelagt de fleste nationer på planeten, og som har skabt betingelser for krig. Vi kan ikke have, at menneskeheden fortsætter med at eksistere og dette nuværende system; de kan ikke sameksistere længere. Hvis vi skal tage tanken om at træffe foranstaltninger mod organiseret ondskab alvorligt – hvilket vi bør – så er vi nødt til at tage Lyndon LaRouches opfordring til os alle gennem 50 års organisering op, nemlig at vi skal tage fat på de underliggende problemer. Vi er nødt til at organisere en situation, hvor vi kommer ud af denne unipolære verden. Unipolær i forsvaret af en kræftsvulst; i forsvaret af 2,1 kvadrillioner dollars i spekulative interesser, og hvis man forsøger at forsvare dem – hvilket er det, der sker nu – vil man ødelægge alle. Og det er det, de gør. Vi har et massivt folkemord i gang i Afrika; vi har et massivt folkemord i gang i Iberoamerika. Vi har en anden form for massivt

folkemord i gang i Gaza; det er bare mere synligt og forfærdeligt, men det er det samme. Dette er et system, hvis forsvarere siger, at jordens befolkning skal reduceres fra 8 milliarder mennesker til omkring 1 milliard mennesker.

Jeg spørger dig, hvad er det andet end folkedrab? Og de tilskriver det planetens såkaldte bæreevne. Planetens eneste bæreevne er grænserne for menneskets sind. Hvis vi rent faktisk er i stand til at udvikle nye teknologier og anvende dem gennem økonomisk udvikling, gennem videnskabelige fremskridt og ved at nå helt ud i solsystemet og videre endnu, så er der helt klart ingen grænser for de ressourcer, vi har til rådighed. Begrænsningerne er dem, der pålægges af dette bankerotte banksystem og de ideer, det pålægger os; hvilket igen er et menneskesyn, der benægter den grundlæggende eksistens af kreativitet og derfor af agape. De to ting er det samme.

Så den nuværende situation er anderledes, for i tidligere mobiliseringer, selv om krisen var meget stor, og faren for atomkrig bestemt var stor omkring Cubakrisen, er vi nu nået til vejs ende. Der er ingen mulighed for, at dette finansielle system, hvis centrum er London, og en af dets vigtige grene er Wall Street – og jeg vil gentage det for effektens skyld: Hvis centrum er London, og en af dets vigtige grene er Wall Street. Det er London, der er centrum for handelen med derivater; det er London, der er centrum for al hovedhandel med alle råvarer. Vigtigst af alt er det London, hvor de ideer, der lænker os til dette bestialske menneskebegreb, har deres oprindelse. Det er det, vi er nødt til at gøre noget ved.

Så da der ikke er nogen anden vej ud af dette end at skabe et helt nyt system, hvilket var spørgsmålet i forbindelse med den Westfalske Traktat, var det spørgsmålet omkring renæssancen. Den eneste vej ud af den sorte død var renæssancen. Og noget af det mest forfærdelige, jeg læste i dag, var nyheden om, at man i Ukraine planlagde at vælte statuer af store russiske kulturpersonligheder. Det er virkelig grundlæggende spørgsmål

om, hvad der gør os i stand til at løse disse problemer.

Men jeg slutter med en opfordring til virkelig at gå i retning af LaRouches økonomiske og globale løsninger. Vi kan ikke tillade, at verden deler sig i to lejre. Vi er nødt til at finde et grundlag, hvor både Vesten og Østen, Nord og Syd, kan samles om et højere, anderledes menneskesyn. Måden at gøre det på er, at vi bliver nødt til at være aktive. Jeg synes, at Ann Reynolds' forslag var i den rigtige ånd. Vi skal ud og gøre noget, så vi ikke, når vi mødes igen i næste uge, trækker os tilbage og siger: »Åh gud! Godt, at en anden trykkede på pauseknappen.« Vi er nødt til at trykke på pauseknappen; vi er nødt til at trykke på løsningsknappen. Hver eneste person her er nødt til at komme ud og være aktiv. Vi har meget lidt tid til rådighed, og det gælder især om at udvide omfanget og rækkevidden af dette opkald og de diskussioner, der præsenteres her, og hvad Helgas præsentation af de ti principper er, især som et løsningsforslag. Det er ikke det sidste ord. Der er ikke noget endeligt ord; der er kun en diskussionsproces.

Sandheden ligger ikke i påstande. Sandheden ligger i en diskussionsproces for at opdage menneskets evne til at finde stadig højere løsninger. Det er det, vi skal sørge for faktisk udvikler sig her.

**Invitation til Den
Internationale
Fredskoalitions møde fredag**

**den 20. september 2024 kl.
17:**

Endelig trænger virkeligheden om faren for atomkrig ind i amerikansk valgpolitik

**Deltag i Den internationale
Fredskoalitions møde
20. september 2024, kl. 17
Via Zoom**

Tilmeld dig her for at modtage et Zoom link

Talerlisten:

Join us with former **Scott Ritter**, former UN Weapons Inspector;

Jonathan Kuttab, Co-Founder of Non-violence International and Executive Director of the Palestinian Christian Friends of Sabeel North America;

Mossi Raz, former Member of the Knesset, and former Director General of Peace Now;

Fernando Garzon, writer, UN consultant, and professor at 5 universities in Ecuador. "From Hiroshima to Gaza."

Invitation skrevet af DENNIS SMALL

Den 18 september 2024, EIRNS

I 67 uger i træk har Den Internationale Fredskoalition (IPC) advaret, organiseret og holdt møder om den altoverskyggende og umiddelbare fare for atomkrig, som hele planeten står over for

– en fare, der er mest smerteligt åbenlys i områderne Ukraine og Sydvestasien. I 67 uger har IPC-initiativtager Helga Zepp-LaRouche peget på sammenbruddet af det »unipolære« system i City of London og Wall Street som den underliggende årsag til denne krigsfare og systematisk udarbejdet en løsning på den eksistentielle krise: en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur baseret på de principper, der ligger til grund for Den Westfalske Fred i 1648.

Det centrale spørgsmål om atomkrig eller fred, som med al tydelighed gør det klart, at vi er én menneskehed med fælles interesser, er endelig brudt markant ud på den amerikanske politiske scene i slutspurten af præsidentvalgkampen – og ikke et øjeblik for tidligt.

Tidligere præsident Donald Trump sagde ved et valgmøde i Flint, Michigan, den 17. september: »For mig har vi én stor trussel: den hedder atomvåben... Det er den største enkeltstående trussel mod verden, ikke kun Michigan, [men] mod verden, og du vil ikke være så interesseret i at lave biler, hvis det begynder at ske.«

Det er *tredje gang* på en uge, at Trump har understreget faren for atomkrig. Den 10. september advarede Trump i sin debat med Kamala Harris om, at Rusland »har atomvåben, (men) det er der aldrig nogen, der tænker på.« Tre dage senere, den 13. september, ved et valgmøde i Las Vegas, advarede Trump igen publikum: »I kommer til at ende i tredje verdenskrig. I får et atomart Holocaust, hvis vi ikke er forsigtige.«

Prøv ikke at feje disse advarsler til side som parti- og valgpolitik.

Det er ikke kun Trump, der er begyndt at slå alarm. Den 13. september udtalte det tidligere demokratiske kongresmedlem og nuværende uafhængige kongreskandidat Dennis Kucinich:

Ingen regering, hverken demokratisk eller republikansk, har ret til at føre os ind i en krig, som har kapacitet til at

ødelægge ikke bare vores land, men hele verden.«

Også den 13. september advarede det tidligere demokratiske kongresmedlem Tulsi Gabbard, da hun talte ved Trumps kampagnemøde i Las Vegas: »Vi er tættere på kanten af tredje verdenskrig og atomkrig i dag, end vi nogensinde har været før, og det skyldes direkte Harris-Biden-regeringens udenrigspolitik.«

Og den tidligere præsidentkandidat Robert F. Kennedy, Jr. udsendte en kort video den 13. september, hvor han var bekymret over »glidebanen mod atomkrig... [De neokonservative] presser på for maksimal konfrontation med Rusland. Har du nogen idé om, hvor farligt det er? Rusland er verdens største atommagt... Hvis Rusland bliver desperat, vil de bruge atomvåben.«

Hvorfor dækker de store medier ikke disse vigtige udsagn – med nogle få hæderlige undtagelser? Enten fordi de er direkte ejet af de samme globale finansielle interesser, som bevidst forsøger at provokere Rusland til en atomar udveksling; eller fordi de bliver terroriseret til tavshed og underdanighed af Gestapo-lignende censur og trusler om fængsling – eller det, der er værre – af enhver, der vover at sige sin mening.

Udenrigsministeriets meddelelse den 13. september om, at RT, Sputnik og andre russiske medier – og alle, der arbejder med dem – er underlagt nye sanktioner; efterfulgt af Meta og YouTubes udelukkelse af disse medier fra alle deres platforme internationalt, er kun toppen af isbjerget. Bagved ligger etablisementets politik om at lukke munden på alle afvigende stemmer, der protesterer mod atomkrigskampagnen – ved hjælp af alle metoder, uanset om de er retfærdige eller ej.

Nogle bliver udset til at blive myrdet, selv når de angiveligt har Secret Service-beskyttelse. Andre, som Scott Ritter, får deres hus ransaget af FBI under »mistanke« for at være agent for russisk misinformation. Atter andre, herunder Schiller Instituttet, bliver sat på den ukrainske CCD-Molfar-

Myrotvorets-hitliste og udråbt som »informationsterrorister«, der burde »likvideres«.

Så sent som i denne uge rejste souschefen for Ruslandskontoret i det britiske udenrigsministerium til Kiev den 17. september og mødtes med lederen af CCD (Center for Countering Disinformation), Andriy Kovalenko, for at kortlægge en »fælles indsats« for at håndtere »informationsterrorister«. Og Hillary Clinton gik i æteren hos Rachel Maddow den 16. september for at argumentere for, at amerikanere, der »efterplaprer Kreml-propaganda«, ikke bare bør retsforfølges civilt, men »endda i nogle tilfælde anklages strafferetligt«, fordi »det ville være en bedre afskrækkelse«.

Hvor hurtigt skal vi handle for at stoppe galskaben og faren for atomkrig?

Den 14. september rapporterede Bloomberg, at Det Hvide Hus' nationale sikkerhedsrådgiver, Jake Sullivan, via et videolink til den årlige Yalta European Strategy-konference i Kiev, sagde: »Jeg mener, at vi befinder os i et afgørende øjeblik, ved en korsvej.« Der er kun lidt mere end fire måneder til, at en ny amerikansk præsident bliver taget i ed. »Vi vil behandle hver eneste af disse dage med stor omhu, når det drejer sig om at støtte Ukraine,« svor Sullivan. Biden og Ukraines Zelenskyj skal mødes på FN's generalforsamling i New York, som begynder den 22. september, og britiske diplomater har officielt udtalt, at de forventer, at USA og Storbritannien på generalforsamlingen vil bekendtgøre en beslutning om at begynde at affyre NATO's langtrækkende præcisionsstyrede missiler fra Ukraine dybt ind på russisk territorium.

Det vil, har Ruslands Putin advaret om, » betyde, at NATO-landene – USA og de europæiske lande – er i krig med Rusland. Og hvis det er tilfældet, vil vi i betragtning af ændringen i konfliktens karakter træffe passende beslutninger som svar på de trusler, der vil blive fremsat mod os.»

Så uanset om du har deltaget i nogle eller alle de sidste 67

IPC-møder eller ej, må du være enig i, at det giver rigtig god mening for dig at deltage i IPC #68.

Foto: Former Congressman Dennis Kucinich said the Biden administration is using Ukraine for a WWII proxy. Credit: Sare for Senate Campaign

Et stævnemøde med sandheden

af Dennis Speed (EIRNS) – 17. september 2024

»Kaptajn Ahab! Det er den hvide hval! Moby Dick! Han har kurs direkte mod os!«

»Forkert, hr. Starbuck! Jeg er på vej lige mod ham – og det er De også, sir!«

Hverken styrmand Starbuck eller det skib af tåber, der havde påmønstret for at sejle ud på det, der skulle blive deres sidste rejse med kaptajn Ahab, var klar over, at et andet navn for Moby Dick var Helvede, og et andet navn for Ahab var Satan – tåbernes såvel som mørkets fyrste. I dag er den vildledte Starbucks åndelige efterkommere, hvoraf mange selvtilfredse nipper til specialfremstillede drikkevarer til fem dollars i de kirker, der i dag bærer hans navn, uvidende om, at de i dette øjeblik er på vej mod et atomart helvede som tilhængere af et fiktivt »kollektivt Biden«-præsidentskab, som Kaptajn Ahabs wanna-be, Dick Cheney, »vicepræsidenten for mørkets fyrste«, nu entusiastisk støtter.

Findes der noget sted en fornuftig stemme?

Den tidligere præsidentkandidat Robert F. Kennedy, Jr. har sammen med Donald Trump, Jr. skrevet en kronik: »Forhandl med

Moskva for at afslutte Ukraine-krigen og forhindre atomar ødelæggelse.« Den begynder således: » *New York Times* rapporterede torsdag, at Biden-administrationen overvejer at tillade Ukraine at bruge NATO-leverede langtrækkende præcisionsvåben mod mål dybt inde i Rusland. En sådan beslutning vil udsætte verden for større risiko for atomar ødelæggelse end på noget tidspunkt siden Cuba-krisen.« Kronikken påpeger nyttigt, at: »Det er på høje tid at nedtrappe denne konflikt. Det er vigtigere end nogen af de politiske spørgsmål, som vores nation diskuterer. Atomkrig ville betyde enden på civilisationen, som vi kender den, måske endda enden på den menneskelige art.«

Et glimt af fornuft? Ja, men endnu ikke en ændring af politikken. Der også, lige på rette tidspunkt, dukket en Mefistofeles-lignende skabning op fra den sorte lagune i det perfide Albion (England –*red.*) ved navn Lord Ashcroft for at formane de amerikanske kolonister. Ashcroft, livslangt medlem af Overhuset, medlem af den fornemste orden af St. Michael og St. George, og med en personlig formue på 1,6 milliarder dollars, har som repræsentant for Hans Sataniske Majestæt og kongerigets interesser nedladt sig til at tale. Han har proklameret, at »Vesten endelig må finde modet til at stå fast over for tyranni«. Ukraine bliver »tragisk nok holdt tilbage af de selvsamme partnere, som erklærer deres støtte til landets sag. Det mest grelle eksempel på denne tilbageholdenhed kommer fra USA, et land, der kalder sig selv 'de modiges hjemland'. Alligevel har Washington vedvarende tøvet, når det gælder om at give Ukraine lov til at angribe mål dybt inde i Rusland... Putins regime kan affyre missiler, bombe byer og terrorisere ukrainske civile, men når Ukraine forsøger at gøre gengæld mod de ansvarlige, får det at vide, at det skal holde sig tilbage. Det er ikke sådan, man vinder krige, og det er ærligt talt skammeligt.«

»Hvide Hus, vis noget mod! Gå direkte mod den hvide hval!« Dette er det britisk-babylonske præsteskabs krav til sin

nuværende politiske vasal, USA. Det kan være sandt, at der faktisk har været et midlertidigt stop for amerikansk udstationering af langtrækkende missiler på området mellem NATO og Rusland. Det kan også være sandt, at det vrage, der kaldes det »britiske militærindustrielle kompleks«, producerer missiler af tvivlsom effektivitet. Den større sandhed er imidlertid, at NATO's verdenskrig mod »resten«, herunder det Globale Syd, BRIKS-Plus-nationerne, Bælte- og Vej-Initiativet, den Eurasiske Økonomiske Union osv. er en tvangsmæssig, malthusiansk befolkningskrig, som i Gaza, baseret på et håbløst selvdestruktivt menneskesyn. Den er drevet af en ubetalelig gæld med et uholdbart monetært system, som skulle have været afsluttet sammen med Den kolde Krig i 1989. I stedet overlevede det, ikke som et reelt økonomisk system, men som en fælles folkelig massevildfarelse, der stadig forekommer virkelig – som Moby Dick.

Hvad er »følgeskaderne« af NATO's dødsmerkede bestræbelser? I en præsentation mandag aften for tilhængerne af de uafhængige kandidater til USA's senat og kongres, Diane Saxe og Jose Vega, beskrev Dr. Mark Perlmutter, tidligere præsident for International College of Surgeons(<https://icsglobal.org/>) og nuværende præsident for World Surgical Foundation(<https://worldsurgicalfoundation.org/about-wsf/>), sin nylige mission til Gaza, sponsoreret af Palestinian American Medical Association i samarbejde med Verdenssundhedsorganisationen. Dr. Perlmutter, som var på Manhattans Ground Zero i 2001, i Louisiana under orkanen Katrina i 2005 og i Haiti under jordskælvet i 2010, sagde, at ingen af disse oplevelser eller noget andet i hans mere end 36 år lange praksis forberedte ham på det, han mødte i de uger, han tog til Gaza. En kvart million døde, sagde han, vil være tættere på skønnet over, hvor mange mennesker der faktisk blev dræbt, når sandheden endelig bliver fortalt.

Hvorfor vil Linda Thomas-Greenfield, USA's FN-ambassadør, ikke tale med ham? I dag skal »FN's Generalforsamling efter planen

debattere og stemme om en resolution om, at Israel skal afslutte »sin ulovlige tilstedeværelse i de besatte palæstinensiske områder« inden for seks måneder,« rapporterer medlem af Den Internationale Fredskoalition, forfatter og akademiker Oliver Boyd-Barrett. »Hvis vi antager, at Israel vil ignorere et sådant krav, og at USA nedlægger veto mod en resolution i Sikkerhedsrådet om at håndhæve ICJ's (Den internationale Domstols) afgørelse af 19. juli, som fastslår, at israelske bosættelser opretholdes i strid med international lov, og at Israel skal betale erstatning til alle dem, som den ulovlige besættelse har skadet, kan Generalforsamlingen indkalde til et hastemøde for at tage en såkaldt Uniting for Peace-resolution op«, kendt som resolution 377, som Schiller Instituttet og IPC har ført kampagne for i nogen tid.

USA, den transatlantiske verden, har et stævnemøde med sandheden, som de ikke kan undgå længe. Det vil enten være vores utrættelige stræben efter en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der vil sejre, eller NATO's utrættelige stræben efter selvdestruktion vil kaste menneskeheden ud i et utænkeligt hav af blodbad, som Gaza og Ukraine blot er optakten til.

Foto: Sgt. Bill Boecker/U.S. Army

Hvordan forsvarer man sig mod en hær af snigmordere?

af Jason Ross (EIRNS) – 16. september 2024

Hvorfor nøjes med én snigmorder, når man kan have snesevis eller hundredvis?

Det overdrevne, følelsesladede, dobbelttydige sprog, der angriber os fra regeringer, førende medier, tænketanke, den akademiske verden, NGO'er og andre kilder, skaber et miljø, der giver grobund for terrorister og nidkære særlinge, der er villige til at begå vold for at nå deres mål. Sagen om Ryan Routh – den besynderligt inkompetente, men berejste og bredt ambitiøse aktivist for Ukraine og andre sager, som lurede i buskene uden for Donald Trumps golfbane i 12 timer, før han blev fanget af en opmærksom Secret Service-agent – er kommet op til overfladen.

Hvor mange lurar stadig nedenunder?

Er han den eneste person, der er modtagelig for (eller fremmer) de fordærvede synspunkter hos ... [dem], der er fast besluttet på at give det atombevæbnede Rusland et sviende nederlag?

Situationen er alvorlig og nærmer sig et punkt, hvor der ikke er nogen vej tilbage. Det britiske etablissement fortsætter sin ledende rolle i at fremme en optrapning af direkte NATO-fjendtligheder mod Rusland, i form af et halvt dusin tidligere udenrigsministre og en tidligere premierminister der kræver, at premierminister Keir Starmer straks sender langtrækkende Storm Shadow-missiler mod Rusland. Selv hvis et sådant missil blev affyret fra Ukraines territorium, ville NATO helt klart selv være aggressoren, fordi våbnene ikke kan bruges uden satellit- og anden løbende teknisk støtte fra deres leverandører, hvilket den russiske ledelse har udtalt ganske klart. (Rusland har også meddelt, at de øger størrelsen på deres hær).

General Harald Kujat («pensioneret») fra Tyskland, tidligere stabschef for landets væbnede styrker og formand for NATO's militærkomité, og nu en førende kritiker af vestlige strategier for optrapning, siger: »Hvis der leveres vidtrækkende våben nu, vil Ukraines evne til at angribe mål, der er af eksistentiel betydning for Rusland, øges – og dermed

risikoen for, at denne krig vil sprede sig.« Angreb på militære anlæg dybt inde i Rusland kan ved at ramme russiske advarselsradarer og relaterede systemer udløse et ødelæggende atomart modsvar.

Hvordan får man støtte til en politik, der er så vanvittig som at lægge madding ud til den russiske bjørn? At terrorisere politiske og sociale modstandere er en teknik, som har været velkendt siden 1960'erne. At forbyde udbredelsen af alternative synspunkter er populært i dag, som det ses i den lovgivning, der nu foreslås i Australien. Det er også effektivt at drive folk til vanvid ved at ødelægge den klassiske kultur og fremme et »kritisk« syn, der vender op og ned på selve idéen om en erkendelig sandhed til fordel for alle mulige identiteter, ved at afskære tænkningen, mens man stimulerer følelserne. Vi bør ikke blive overraskede over at høre nærmere om, hvordan de mange undersøgelser i New York City mod borgmester Eric Adams og hans administration er et udtryk for en form for kontrol.

Men denne kontrol er ved at blive svækket. Indien, eksempelvis, ignorerer de indtrængende krav fra USA og Storbritannien om sammen med dem at undertrykke rapporteringen fra Russia Today, sådan som disse såkaldte frihedsbastioner har gjort det. Og Chile har tilsluttet sig Sydafrikas sag mod Israel ved FN's Internationale Domstol.

Det stærkeste redskab til at overvinde de angloamerikanske kræfter, der driver menneskeheden mod dens potentielle udslettelse, er skabelsen af et nyt paradigme for internationale og sociale relationer, baseret på vores smukke menneskearts unikke kreative evner.

Denne tilgang er blevet demonstreret i mange måneder på møderne i Den Internationale Fredskoalition. Den er blevet omsat til handling i koncentreret form i Schiller Instituttets NYC Community Chorus' 9/11-mindekoncert »Restoring America's Classical Tradition«.

Foto: Schiller Institute NYC Community Chorus 9/11 memorial concert "Restoring the Classical Tradition in American."